



סֵפֶר

אויסגערעכנט

ספירת העמר • ל"ג בעמר

שיינע געדאנקען, חיזוק און עצות, ווי אזוי אויסצונוצן די הייליגע טעג פון ספירת העמר און ל"ג בעמר אויפ'ן ריכטיגן פארנעם, און ווי אזוי מיטצונעמען די השפעות פון די טעג אויפ'ן גאנצן יאר.

געבויט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדוננו מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד מורנו הגאון הקדוש
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון הרב הגאון הצדיק, עמוד האמונה, וואס
ברענגט אריין די הייליגע און ריינע אמונה אין די גאנצע וועלט
כבוד קדשות מרן מוהרא"ש זי"ע

אריינצוברענגען אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויך עצות און התחזקות ווי אזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום
געפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון
די הייליגע חז"ל, פון די גמרא און מדרשים און זוהר הקדוש.

אויסגעגעבן בעזהשי"ת דורך

חסידי ברסלב

ירושלים

עיר הקודש תוכב"א



היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

1415 55th Street
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

מאנסי

34 Union Rd.,
Spring Valley, NY 10977
845.445.9314

היכל הקודש

כני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.662.4888

היכל הקודש

בלומינגדאוו

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפס ע"י

קרן הדפסה היכל הקודש

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

עריכה, הגהה והוצאה לאור ע"י

מכון עצתו אמונה

maebreslev@gmail.com

ימי הספירה, תשפ"ו

"וְאֶתְהָרָה וְאֶתְקַדְשׁ בְּקִדְשָׁהּ שֶׁל מַעֲלָה", אין די הייליגע טעג פון ספירה זענען מיר עוסק זיך צו הייליגן און רייניגן פארן אייבערשטן, אין די צייט וואס מיר רעכענען די ניין און פערציג טעג, אזוי ווי דער ראש ישיבה שליט"א שרייבט אין א בריוו: "דער עיקר זאלסטו געדענקען אז מען הייבט אן ציילן די ניין און פערציג טעג זיבן מאל זיבן, אזוי ווי שבעה נקיים, זיבן ריינע טעג וואס מען ציילט איידער מען גייט זיך מטהר זיין, און ווען מיר ציילן די ספירה טעג גרייטן מיר זיך אן צו זיין גרייט אויף יום טוב שבועות, צו מקבל זיין די תורה, און מיר דארפן וויסן אז יעדן טאג איז א טאג, און אויף יעדן טאג וועלן מיר דארפן אפגעבן א באריכט וואס מיר האבן געטון אין יענעם טאג, און אז יעדן טאג קען מען זוכה זיין צו ווערן נענטער און נענטער צום אייבערשטן און צו די תורה".

ברוב שבה והודי' צום הייליגן באשעפער זענען מיר זוכה ארויסצוגעבן דעם ספר "אויסגערעכנט", וואס איז כשמו כן הוא, א ספר וואס איז צאמגעקליבן פון די בריוון פון דער ראש ישיבה שליט"א וואס איז געדרוקט אין די ספרים "עצתו אמונה", "איש אמונת" אויף די טעג פון ימי הספירה און ל"ג בעומר, וואס רעכנט אריין חיזוק ווי אזוי אויסצוניצן די טעג מיטן זיך שטארקן אין בין אדם לחבירו, איינגעטיילט לויט די זיבן מידות, און ווי אזוי אויסצוניצן דעם טאג ל"ג בעומר, און האבן א שייכות א גאנץ יאר מיטן תנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, מנהגי האלאקע, און נאך, ווי אויך וואס מיר קענען זיך לערנען פונעם יום הולדת פון מוהרא"ש זכותו יגן עלינו וואס געפאלט אום ספירה; אלעס אונז צו ווייזן דעם שיינעם וועג ווי אזוי צו לעבן מיטן אייבערשטן און מיט די עצות פונעם הייליגן רבי'ן.

מיר דאנקען דעם אייבערשטן אויף די גרויסע מתנה וואס מיר זענען זוכה אין דעם דור, צו געניסן אזויפיל עצות, שכל און לימודים פונעם ראש ישיבה שליט"א, און עס איז אונזער געבעט און וואונטש אז דער ראש ישיבה זאל האבן ווייטער די כוחות צו לערנען אונז און אונזערע דורות ווי אזוי צו דינען דעם אייבערשטן מיט שמחה און געשמאק.

מיר ווילן באדאנקען האברך החשוב ר' יודא לייב ווייס הי"ו, ר' זלמן לייב מיזליש הי"ו, ר' שמעון עוזר פערל הי"ו, און ר' אשר יעקב בלום הי"ו מנהל קרן הדפסה, פארן אריינלייגן פיל כוחות און הארעוואניע אז דער ספר זאל קענען ארויסקומען בס"ד.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן זוכה זיין אויסצוניצן די טעג פון ספירה צו רעכענען אלע אונזערע טעג און אלע אונזער מעשים עס זאל זיין לויט די רצון ה', און זיך פלייסן בלימוד ספרי הזוהר הקדוש ותיקונים, און לעבן מיטן הייליגן רבינ'ס עצות, אויף די וועג פון מוהרא"ש זכותו יגן עלינו לויט ווי דער ראש ישיבה שליט"א לערנט מיט אונז, אמן.

קראו ותחי נפשכם

מכון עצתו אמונה

מהדורת שניטצלער

הספר הקדוש הזה נתנדב לזכות

מוה"ר אלעזר צבי שניטצלער הי"ו

וזוגתו מלכה הינדא תחי'

וילדיהם

נחמן נתן, יואל, יוטא, בת שבע.

הקדוש ברוך הוא ימלא כל משאלות לבם לעוברה,
ויתברכו מפי עליון בכנף, חיי, ומזוני רוויחא

וזכות רבינו ז"ל ותלמידיו הקדושים, יגן
וימליץ בעדם תמיד, אמן כן יהי רצון

אויסגעדיענע

- א ימי הספירה.....
- א וואס זענען די מנהגים אין ברוסלך אין די ספירה טעג?.....
- א זיך שטארקן אין בין אדם לחבירו.....
- ג זיך לייב האבן.....
- ג נישט מאכן ליצנות פון מענטשן.....
- ג גיי ארויס פון דיין וועג פאר א צווייטן איד.....
- ד ציילן ספירה פארן סדר אדער נאכן סדר?.....
- ה שבע מדות.....
- ה חסד.....
- ה נעם נישט אראפ דעם שמייכל פון דיין פנים.....
- ה טוין אסאך חסד, נישט אויפן חשבון פון די ווייב און קינדער.....
- ו דו גיי דיין וועג, מאך נישט קיין עסק פון אנדערע.....
- ז גבורה.....
- ז לאז אלעס קראכן, און גיי דאווענען.....
- ז הער אויף קרעכצן.....
- ח מיט די פאר ווערטער פון רבי'ן קען מען אפגעבן א חיים טובים.....
- ט תפארת.....
- ט די קינדער וואקסן אויף מיט די וועג ווי אזוי די עלטערן טוען זיי אן.....
- י מעג מען אנטון פאר א קליין קינד, דענים אדער רויטע קליידער?.....
- יא איד שנייד נישט מין בארד ברוך ה', די שנייצן מעג מען יא שניידן?.....
- יב מאך די מצוה פון הכנסת אורחים מיט חכמה און מיט שכל.....
- יג נצח.....
- יג דו ווילסט זיין געזונט? זאלסטו אויפהערן מיט די פחדים.....
- יג מלכות שכנצח, מנצח זיין דעם יצר הרע.....
- יד אז מען היט זיך די אויגן, האט מען אלעס גוטס, ברוחניות ובגשמיות.....
- טז הוד.....
- טז ספירת הוד.....
- טז אז מען דאנקט דעם אייבערשטן, לעבט מען אין גן עדן.....

- דריי מינוט דאנקען דעם אייבערשטן וועט ברענגען א נס..... יז
- יסוד..... יז
- ווען דער יסוד איז גוט און פעסט, קען מען בויען דערויף א שטארקע בנין..... יז
- מלכות..... כב
- זיין צופרידן ווי אזוי דער אייבערשטער פירט דעם מענטש..... כב
- פסח שני..... כג
- ואהבת לרעך כמוך..... כג
- איך וויל אויך זיין גוט..... כד
- ל"ג בעמר..... כה
- אונזער פח איז אז מיר וועלן זיך ליב האבן..... כה
- ביי רבי שמעון שפירט מען אזא הייליגקייט..... כה
- לכו חזו מיט די תפילה פון מוהרנ"ת..... כה
- ווארפט אדעק די גישט גוטע טעלעפאן..... ל
- הך לקה..... ל
- די הך לקה לכבוד התנא אלוקי רבי שמעון בר יוחאי..... ל
- די הך לקה זאל ברענגען א נאנץ יאר..... לא
- א נס ביי רבי שמעון אין זכות פון כיבוד אב ואם..... לא
- געב אכטונג פון די גערווען וואס קומט ביי די הייליגע טעג..... לב
- ארויסנעמען פונעם טאג לעובדא ולמעשה..... לג
- זוהר הקדוש ותקוני זוהר..... לג
- גיין אין מקוה פארן לערנען זוהר..... לג
- זיך מאכן א שיעור אין ספר הזוהר און אין תיקוני זוהר..... לג
- דאס גרויסקייט פון תשובה..... לד
- דער צדיק לערנט אויס זיך צו פרייען מיט די קלייניקייטן..... לד
- ספר חזית איש..... לו
- ווי אזוי האט מען שייכות מיט רבי שמעון בר יוחאי..... לו
- וואויל איז פאר די וואס לערנען דעם הייליגן ספר הזוהר..... לח
- די סודות וואס איז דא אין ספר תיקונים..... לח
- סעודת ל"ג בעמר..... לט
- די זכות פון נעמען א חלק אין די סעודה..... לט

מיר פרייען זיך אז מיר האבן באקומען דעם זוהרלט
 מירוןמ
 די גרויסע שמחה ל"ג בעמר אין מירוןמ
 איך האב מוזיא צו פארן ל"ג בעמר קיין מירון, וואס טו איך?מ
 צוזאגן אין מירון צו געבן דעם נאמען שמעון, כדי געהאלפן צו ווערן?מב
 אויסצוגן פון די נסיעות קיין מירון במשך די פארגאנגענע יארןמד
 סוף אדר ב', שנת תשפ"במד
 סדר הנסיעה קיין מירון, ל"ג בעומר תשפ"במה
 סוף חודש טבת, שנת תשפ"גנה
 די באזוך אין ארץ ישראל ל"ג בעומר תשפ"גנה
 נסיעה קיין ארץ ישראל ל"ג בעמר תשפ"דס
 פתח המערהעב
 חאלאקעעד
 מאכן חאלאקע ל"ג בעמר פארן קינד וואס ווערט דריי יאר אין חודש אב?עד
 פייל און בויעןעה
 גיי מיט די קינדער ל"ג בעמר אין פעלדעה
 יום הולדת מוקרא"שעו
 מיר דארפן גיין אין די וועגן פון מוקרא"שעו
 אלע מפיצים זענען שטענדיג פרישעז
 פיוטים לל"ג בעמר:עח
 בר יוחאיעח
 אמר רבי עקיבאעח
 ואמרתם מה לחי'עט



ימי הספירה

וואס זענען די מנהגים אין ברסלב אין די ספירה טעג?

שאַלָּה:

לְכוּד דְּעַר ראש ישיבה שליט"א,

איז דא עפעס ספעציעלע מנהגים אין ברסלב אין די ספירה טעג? עפעס וואס מען

טוט יא אדער מען טוט נישט אין די טעג פון ספירה?

יישר פֿח

תשובה:

וואס עס שטייט אין שלחן ערוך - אזוי פירן זיך ברסלב'ער חסידים.

בנוסף לזה, דער הייליגער רבי נתן פלעגט זיך פירן אין די טעג פון ספירה צו זאגן צוויי מאל א טאג דעם יום תהלים, ווייל דער רבי האט אויף מגלה געווען דאס גרויסקייט פון זאגן תהלים (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן עג): "מי שרוצה לזכות לתשובה, יהיה רגיל באמירת תהלים, פי אמירת תהלים מסגל לתשובה", תהלים איז מסוגל צו תשובה און צו טרעפן די שער, די טיר וואו אנצוקומען, ווייל עס איז דא פופציג טויערן פאר תשובה; דאס קען מען יעצט זוכה זיין אין די ספירה טעג.

נאך א זאך וואס מוהרא"ש האט אויף אין די ספירה טעג זייער מחזק געווען, מיר זאלן זייער אכטונג געבן זיך ליב האבן איינער מיט'ן צווייטן. נישט האבן צוטון מיט מחלוקת, ווייל די תלמידי רבי עקיבא זענען נסתלק געווארן אין די ספירה טעג נאר צוליב דעם וואס זיי האבן נישט נוהג פֿבֿוד געווען זע לזה (במות סב); איז יעצט א צייט דאס צו מתקן זיין, זיך ליב האבן איינער מיט'ן צווייטן.



זיך שטארקן אין בין אדם לחבירו

אין די ספירה טעג זענען מיר מתאבל אויף די פיר און צוואנציג טויערען תלמידים פון דעם הייליגן תנא רבי עקיבא וואס זיי זענען אויסגעשטארבן אין די טעג פון ספירה, אזוי ווי חכמינו זכרונם דערציילן (במות סב): "שנים עשר אלה זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא", פיר און צוואנציג טויערען תלמידים האט ר' עקיבא געהאט, "וכלן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו פֿבֿוד זע לזה, והיה העולם

ש'מם", און אלע פון זיי זענען געשטארבן אין איין צייט ווייל זיי האבן זיך נישט מכבד געווען איינער דעם צווייטן, און די וועלט איז געווען דעמאלט וויסט פון תורה; דאס איז געווען אין די טעג פון ספירה. דעריבער האלטן מיר אין די טעג אבילות, מען הערט נישט קיין מוזיק, מען מאכט נישט קיין חתונות און מען באנייט נישט קיין נייע קליידער וכו'.

אין די טעג דארפן מיר זיך שטארקן און אריינטראכטן ווי אזוי מיר פירן זיך אויף בין אדם לחיירו; מען זאל זען מער אכטונג געבן אויף א צווייטן און נישט טשעפען א צווייטן, אזוי וועלן מיר פאררעכטן וואס זיי האבן פוגם געווען. ווייל די תלמידים פון ר' עקיבא האבן זיך נישט געקענט סובל זיין איינער דעם צווייטן, זיי האבן געקוקט מיט א שלעכט אויג איינער אויפן צווייטן, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בראשית רבה סא, א): "שנים עשר אלף תלמידים היו לרבי עקיבא מעכו ועד אנטיפרס, וכלם בפרק אחד מתו, למה? שהיתה עיניהם צרה אלו באלו"; דאס דארפן מיר פאררעכטן אין די איצטיגע טעג.

דער הייליגער אריז"ל זאגט (לקוטי תורה, בלק): די פיר און צוואנציג טויזענט תלמידים פון רבי עקיבא וואס זענען געשטארבן אין די טעג פון ספירה, דאס זענען גלגולים פון די פיר און צוואנציג טויזענט מענטשן וואס זענען געשטארבן ביי די מגיפה פון די עבירה פון זמרי בן סלוא; ווייל ווען א מענטש זינדירט אין ניאוף ווערט אים דער מח פארדרייט, ער הייבט זיך אן קריגן מיט א צווייטן, ער הייבט אן קוקן שלעכט אויף א צווייטן און ער איז מקנא א צווייטן. נאכדעם הייבט ער אים אן פיינט צו האבן ביז מען קומט צו רציחה ממש רחמנא לצלן; מען זעט אז די ראשי תיבות פון ש'נאה, ק'נאה און ר'ציחה איז ש'ק'ר, דאס איז די סיבה פארן וואס א מענטש קריגט זיך מיט א צווייטן, אלעס ווייל ער ליגט אין ניאוף.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ימא ט): דער ערשטער בית המקדש איז חרוב געווארן ווייל זיי האבן עובר געווען אויף די דריי הארבע עבירות, דער צווייטער בית המקדש איז חרוב געווארן נאר וועגן שנאת חנם, פירט די גמרא אויס: "ויעדין מרעד בינן".

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן זוכה זיין ליב צו האבן איינער דעם צווייטן און אנטלויפן פון מחלקת, אזוי וועלן מיר קענען ברענגען משיח צדקינו.



זיך ליב האבן

דער רבי האט געזאגט: "משיח וועט איינגעמען די גאנצע וועלט אן קיין איין שאס פולווער"; ער וועט נישט קומען מיט קיין באמבעס און געווער וכדומה, נאר ער וועט מגלה זיין פאר די גאנצע וועלט די זאך פון התבודדות - אז יעדער איינער זאל נאר גיין צום אייבערשטן, און וואס מען דארף זאל מען נאר פון אים בעטן, אזוי וועט די גאנצע וועלט בטל ווערן צום אייבערשטן, און עס וועט מער נישט זיין קיין קנאה, שנאה, מחלוקת, מלחמות, "מיין רבי איז גרעסער", "דיין רבי איז גרעסער", "מיין רבי איז דער אמת", "מיין רבי איז העכער וכו' וכו'", נאר יעדער איינער וועט נאר גיין צום אייבערשטן, און יעדער וועט זיך ליב האבן, קיינער וועט נישט קעיר נעמען פון יענעם.



נישט מאכן ליצנות פון מענטשן

רעד צו די בחורים זיי זאלן זיך אויפפירן דערנאקסן, נישט מאכן קיין ליצנות פון מענטשן. איך הער אז עס איז דא צוויי בחורים וואס פירן זיך ווי קינדער, זיי רופן מענטשן מאכן פרענקס, זיי מיינען אז אזוי ווערט מען דערנאקסן; דארפסט רעדן צו זיי פון גוטע מידות. לערן זיי אויס וואס הלל האט געלערנט מיטן גר (שבת לא.): "דעלף סני, לחברך לא תעביד", וואס דו ווילסט נישט מען זאל דיר טון - טו נישט מיט א צווייטן, לערן מיט זיי די לימוד פון ימי הספירה, וואס רבי עקיבא האט געלערנט: "וְאֵהֵבֶתְךָ לְרֵעִי כָמוֹךָ", זה כלל גדול בתורה" (ירושלמי נדרים ט. ד; שבת לא.).



גיי ארויס פון דיין וועג פאר א צווייטן איד

איך וויל דיר זייער בעטן, יעצט אין ספירה טעג זאלסטו בעטן דעם אייבערשטן זאלסט קענען ארויסגיין פון דיין וועג פאר א צווייטן איד, און אפילו דער איד איז נישט דיין סארט, און אפילו דו האסט חשבונות וכו' - זאלסטו א טובה טון פאר א צווייטן איד, און די גרעסטע טובה איז געבן א גוט ווארט; "א גוט מארגן", "א גוטן טאג", "א גוטע נאכט", א פרעג "וואס מאכסטו?" א פרעג "וואס קען איך טון פאר דיר?"

מוהרנ"ת פלעגט זאגן: "וואלטן אנשי שלומינו זיך געהאלטן מיט ליבשאפט

וואלט דער רבי זיי געברענגט צו די העכסטע דרגות, און דערפאר פארלייגט זיך דער סמ"ך מ"ם צו מאכן חלישות הדעת מיט אלע סארט תירוצים פארנוואס מען זאל זיך נישט פארשטיין, זיך נישט גריסן, שמועסן וכו' וכו'.



ציילן ספירה פארן סדר אדער נאכן סדר?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

זאל איך ציילן ספירה נאכן דאווענען, אזוי ווי מען פירט זיך אין ברסלב, אדער אזוי ווי מיינע עלטערן ארויסצוגיין נאכן סדר אין שול און דארט ציילן מיט מנין?

תשובה:

בנוגע ווען צו ציילן ספירה; דאס וואס מען ציילט ספירה אין היכל הקודש נאך מעריב איז ווייל מוהרא"ש האט חושש געווען אז מענטשן שלאפן איין אינמיטן סדר און מען פארגעסט צו ציילן ספירה, און מען פאלט שוין ארויס פון די מצות עשה פון תמימות, און אויך ווייל דער רש"ש זאגט אז על פי סוד דארף מען ציילן פארן סדר; אבער נישט אז דאס איז מנהג ברסלב. אז דינע עלטערן פירן זיך צו ציילן נאכן סדר אז עס זאל נישט זיין תרתי דסתרי לויט די המשכת המוחין וכו' - קענסטו זיך אזוי פירן, דעביד - כמר עביד, ודעביד - כמר עביד, ביידע שיטות זענען הייליג; עס זענען געווען פון די הייליגע תלמידי בעל שם טוב וואס האבן געציילט נאכן דאווענען, פארן מאכן דעם סדר, און עס זענען געווען הייליגע תלמידי בעל שם טוב וואס האבן געציילט נאכן סדר.

דארפסט זיך נישט מבלבל זיין פון דעם, בלייב מיט ענקער גוטע מנהג, דער עיקר זאלסטו געדענקען אז מען הייבט אן ציילן די ניין און פערציג טעג זיבן מאל זיבן, אזוי ווי שבעה נקיים, זיבן ריינע טעג וואס מען ציילט איידער מען גייט זיך מטהר זיין, און ווען מיר ציילן די ספירה טעג גרייטן מיר זיך אן צו זיין גרייט אויף יום טוב שבוועות, צו מקבל זיין די תורה, און מיר דארפן וויסן אז יעדן טאג איז א טאג, און אויך יעדן טאג וועלן מיר דארפן אפגעבן א באריכט וואס מיר האבן געטון אין יענעם טאג, און אז יעדן טאג קען מען זוכה זיין צו ווערן נענטער און נענטער צום אייבערשטן און צו די תורה.

שבע מדות

חסד

נעם נישט אראפ דעם שמייכל פון דיין פנים

נעם נישט אראפ דעם שמייכל פון דיין פנים; ווען דו ביסט אין שטוב זאלסטו שמייכלען צו דיין ווייב, ווען דו ביסט אין שול זאלסטו שמייכלען צו אנדערע און ווען דו ארבעסט זאלסטו שמייכלען צו אלעמען.

דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות, אות שמחה, חלק ב', סימן א): "מי שהוא שמח תמיד", דער וואס איז שטענדיג פרייליך, "על ידי זה הוא מצליח", דורכדעם וועט ער מצליח זיין; נאך זאגט דער רבי (שיחות הר"ן, סימן מג): "יש בני אדם שיש להם יסורים גדולים ונוראים רחמנא לצלן", עס זענען דא מענטשן וואס האבן שרעקליכע גרויסע יסורים, זיי זוכן פאר וועם זיי קענען דערציילן זייער ווייטאג, זיי האבן נישט מיט וועם צו רעדן, "וכשבא אדם עם פנים שוחקות יכול להחיות אותם ממש", און ווען זיי זעען א פרייליכער מענטש ווערן זיי זייער אויפגעלעבט. איך בעט דיר זייער זאלסט ארוםגיין מיט א שמייכל; דאס איז די גרעסטע הפצה, דאס איז די גרעסטע חסד, דו וועסט מחי' מתים זיין, דו וועסט לעבעדיג מאכן אלע טויטע צעבראכענע מענטשן.



טון אסאך חסד, נישט אויפן חשבון פון די ווייב און קינדער

איך וויל דיר שרייבן וועגן שלום בית, איך ווייס דו האסט שלום בית, דאך וויל איך דיר שרייבן ווייל די מענטשן וואס זענען עוסק בעסקנות, עוסק אין העלפן מענטשן - דארפן ספעציעל חיזוק, עס זאל נישט גיין אויפן חשבון פון די ווייב און קינדער.

טייערער ברודער, טו ווייטער חסד מיט יעדן איינעם, זאלסט וויסן אז חסד איז פון די סימנים פון אידישע קינדער. די הייליגע חכמים זאגן (יבמות עט.): "שלא יהיו סימנים יש באומה זו, הרחמנים והבישנים וגומלי חסדים", אבער אין די זעלבע צייט זאלסט זייער אכטונג געבן עס זאל נישט גיין אויפן חשבון פון דיין ווייב; חס ושלום אז מען פארגעסט צו העלפן אין שטוב, מען העלפט יעדן איינעם און מיט די ווייב שלאגט מען פפרות; קען מען אלעס פארלירן חס ושלום.

גיי התבודדות, שמועס אויס מיטן אייבערשטן ווען און וויפיל און ווי אזוי די חסד זאל צוגיין, און וויפיל און ווען זאלסט זיין אין שטוב, ווייל די גרעסטע צדקה איז זיין א טאטע פאר די קינדער און א מאן פאר די ווייב. דורך התבודדות ווייסט מען פינקטליך ווי אזוי זיך צו פירן.



דו גיי דיין וועג, מאך נישט קיין עסק פון אנדערע

שטארק זיך מיט דיין הייליגע ארבעט; אנשי שלומינו זענען דיר זייער דאנקבאר פאר דיין געטרייע ארבעט פון צושטעלן עסן פאר די גאנצע שטאט. עס זאל דיר אבער נישט וויי טון ווען איינער דארף נישט און וויל נישט נעמען פון די עסן, אדער אויב איינער פון די גבאים נעמען נישט; דו גיי דיין וועג, דו טו גוטס און ווער עס דארף נישט - דארפסטו נישט מאכן קיין עסק דערפון.

דו ווייסט אז דער הייליגער צאנזער רב זכותו גגן עלינו האט אלץ געזאגט פאר זיינע הייליגע קינדער זיי זאלן גיין נאך געלט, אין די זעלבע צייט האט ער זיי געבעטן זיי זאלן נישט ווערן קיין שונאי ישראל, נישט פיינט האבן אידן; וואס איז די שייכות איינס מיטן צווייטן? נאר בדרך כלל, די אלע וואס טוען חסד ווערן אזוי אריינגעטון אין עולם החסד, זיי פארגעסן אז עס איז דא נאך מענטשן; מען פארגעסט אז עס איז דא נאך מידות, עס איז דא חסד, גבורה, תפארת וכו', בשעת מען נעמט צאם געלט און מען זעט איינער געבט נישט ווערט מען גערעגט אויף די מענטשן; דאס האט ער זיי געבעטן, זיי זאלן ווייטער ליב האבן אידישע קינדער.

איך בעט דיר זייער, שטארק זיך, קוק נישט אויף קיינעם; גיי דיין וועג און האב יעדן ליב, וועסטו זייער מצליח זיין.



גבורה

לאז אלעס קראכן, און גיי דאווענען

נאר מיט שחרית מנחה מעריב קען מען האבן עצירות, און דאווענען די דריי תפלות האט מען גארנישט; חלום נישט פון מצליח זיין און די דריי תפלות. זיי שטארק ווי א לייב, ווען עס קומט צו דאווענען - לאז אלעס אפ, לאז אלעס קראכן, שטופ נישט אפ דאס דאווענען פאר גארנישט. נעם אריין דעם אייבערשטן אין דיין ביזנעס, שחרית מנחה מעריב זאל זיין א חלק פון דיין ביזנעס, פון דיין לעבן; וועסטו זייער מצליח זיין.



הער אויף קרעכצן

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת פקודי, כ"ח אדר א', שנת תשע"ט לפרט קטן לכבוד ... נרו זאיר.

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

איך פריי זיך זייער צו הערן אז דו ביסט זיך מחי' מיט די בריוון וואס איך שרייב דיר, דאס דערהאלט דיר און געבט דיר חיות ווייטער אנצוגיין אז דו זאלסט נישט אפלאזן דעם רצון צו זיין און ערליכער איד; אפילו עס גייט אריבער אויף דיר וואס עס גייט אריבער וכו', דאך דערהאלסטו זיך און דו שטארקסט זיך ווייטער צו דינען דעם אייבערשטן.

דאס איז די שיינקייט פון אונז אידן, אז מיר געבן זיך נישט אונטער פאר קיינעם נישט; סיי ווען מיר גייען אריבער די שווערע גליות ווי מען הרג'ט און מען שעכט אידן, אזוי ווי אונזערע זיידעס און באפעס האבן אונז דערציילט וואס זיי זענען אריבער ביי די צווייטע וועלט מלחמה ווי מען האט פארברענט איבער זעקס מיליאן אידן - מענער פרויען און קליינע קינדער, רבנים און דינים, ממש דאס שענסטע און דאס בעסטע פון כלל ישראל - דאך בלייבן מיר פעסט ביי אונזער אמונה, מיר בלייבן ווייטער נאנט צום אייבערשטן. און סיי ווען דער יצר הרע הרג'ט אונז און פארברענט אונז מיט תאוות רעות און ביטערע נסיונות - גייען מיר אויף נישט אוועק פונעם אייבערשטן, מיר קומען ווייטער אין שול דאווענען און לערנען.

איך בעט דיר טייערער ברודער, הער אויף קרעכצן דעם ניגון: "וואס וועט זיין מיט מיר?" טראכט נישט: 'פון מיר וועט שוין גארנישט זיין'; ווען דו זעסט זיך אנגעפולט מיט פראבלעמען, נסיונות, נפילות, וכו' וכו', טראכט נישט: 'וואס וועט שוין זיין פון מיר?' ווייל דוקא דו וואס דו פאלסט און הייבסט זיך אויף - ביסט א ריכטיגער העלד. איינער וואס האט נישט קיין שווערע נסיונות דער איז בכלל נישט שטארק, שטארק איז דער וואס הייבט אן פונדאסיני; ער קוקט נישט אויף גארנישט, ער איז ביי זיך שטארק ווי א לייב אז זאל זיין וואס זאל זיין וועט ער נישט אפלאזן דעם אייבערשטן.

מוהרא"ש פלעגט אונז דערציילן אז דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה האט געהאט א תלמיד וואס האט געהייסן רבי שאול טעפליקער זכרוננו לברכה, ער איז געווען א גרויסער עובד ה', ער האט געדאווענט און געלערנט מיט א געוואלדיגע ברען. איינמאל איז רבי נתן געווען אין טעפליק און צוזעענדיג זיינע עבודות, ווי ער דינט דעם אייבערשטן מיט אזא התלהבות האט ער אים געזאגט: "שאול שאול, איך האב פון דיר נאך נישט קיין הנאה; ווען איך וועל זען ווי שאול פאלט אראפ און הייבט זיך צוריק אויף און דינט ווייטער דעם אייבערשטן, דאמאלט וועל איך הנאה האבן"; רבי נתן האט אים געוואלט אנגרייטן פארן לעבן. ווייל נישט אייביג קען מען ברענען צום אייבערשטן ברציפות, עס קומט אמאל א צייט ווען מען פאלט אראפ און דעמאלט - אויב מען איז שטארק - איז מען א ריכטיגער העלד.

געדענק וואס מוהרא"ש לערנט אונז - הייסט ביים רבי'ן א שטארקער מענטש, ווער עס איז ביים רבינ'ס חדר א העלד: "א שטארקער מענטש איז נישט איינער וואס איז נישט אראפ געפאלן, שטארק מיינט, אז ווען מען פאלט הייבט מען זיך אויף".

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.



מיט די פאר ווערטער פון רבי'ן קען מען אפּלעבן א חיים טובים

דאנק און לויב דעם אייבערשטן, זוף אויף דאס גוטס וואס דער אייבערשטער טוט מיט דיר, זוף אין די שוועריקייטן דאס באהאלטענע גוטס - וועלן אנוועקפאלן

אלע פראבלעמען. דער רבי האט אונז געגעבן א וועג פון טראכטן, די וועג פון (תהלים ד, ב): "בצר הרחבת לי", אין די צרה טוט דער אייבערשטער ברייט מאכן, עס איז מיט גרויסע חסדים (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן קצה); גלייב מיר, מיט די פאר ווערטער פון רבי'ן קען מען אפאלעבן א חיים טובים און זיך גוט אויסלאכן פון אלע צרות ויסורים.

ביים ציילן ספירה האב איך געטראכט, די פונות פונעם היינטיגן טאג [מלכות שבגבורה] איז: 'יודוך' און 'קר"ע שט"ן'; אפשר לומר, דורך דעם וואס מען דאנקט דעם אייבערשטן צערייסט מען אלע שלעכטס, דער שטן ווערט צעריסן.



תפארת

די קינדער וואקסן אויף מיט די וועג ווי אזוי די עלטערן טוען זיי אן פון נישט אויס דיינע קינדער, טראכט נישט אז קליינע קינדער מעגן גיין אזוי, עס איז גארנישט; ווייל ווי אזוי דו לערנסט אים ווען ער איז יונג אזוי וועט ער אויסוואקסן. וואס וואלסטו געטון ווען דיין זון מאכט אפ אלס בחור אז ער טוט אויס זיינע חסידישע קליידער און טוט זיך אן אזוי ווי דו פוצט אים אויס יעצט אלס קינד? וואלסטו עס נישט אויסגעהאלטן, אויב אזוי פארנוואס ווען ער איז יונג טוסטו אים אן אזוי?!

ברענג אויף די קינדער ערליך, מיט א געשמאק צו אידישקייט, סיי די אינגלעך און נאך מער די מיידלעך. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (במדבר רבה יא, ה): "יברכה בבנים", דער אייבערשטער וועט דיר בענטשן מיט זון, "וישמרה בבנות", און דיר אפהיטן דיינע טעכטער, "שצריכות שמירה", מיט טעכטער דארף מען האבן א פאזונדערע שמירה פונעם אייבערשטן.

מען דארף אכטונג געבן ווי אזוי מען טוט אן קינדער. עלטערן מיינען אז די קינדער זענען נאך קליין, זיי כאפן נישט און פארשטייען נישט; די גאנצע מח פון טאטע מאמע גייט אריין אין די קינדער, זיי וואקסן אויף מיט די וועג ווי אזוי די עלטערן טוען זיי אן.

איך מאך נישט קיין תקנות אין חדר, איין תקנה איז דא: "שכל", עלטערן דארפן האבן שכל מחנה צו זיין די קינדער מיט א אידישן טעם. איך פאר מיר קוק

אויף קינדער און עס פארעקלט מיר, זעענדיג א ריינע נשמה, א זויבערקייט - אנגעטון אומאידל, פארקערט וואס דאס קינד איז.

מוהרא"ש האט דערצייילט, אמאל איז א איד געקומען צום הייליגן חפץ חיים זכותו יגן עלינו און געבעטן א ברכה אויף גוטע קינדער, דער הייליגער חפץ חיים זכותו יגן עלינו האט גענומען א תהלים וואס איז געווען אויפגעבלאזן פון נאסקייט און דאס געוויזן פאר דעם איד, זאגנדיג דערביי: "זעסט, דאס איז דער תהלים פון מיין מאמע עליה השלום, וואו זי פלעגט יעדן טאג וויינען צום אייבערשטן זי זאל האבן גוטע קינדער"; אזוי איז מען זוכה צו גוטע קינדער.



מעג מען אנטון פאר א קליין קינד, דענים אדער רויטע קליידער?

שאַלָה:

לְכָבוֹד דְּעַר ראש ישיבה שליט"א

מעג מען אנטון פאר א קליין קינד, א בעבי, רויט אדער דענים קליידער?

יִישׁר כַּח

תשובה:

וואס איז די פראגע, אויב מען מעג אדער אויב מען זאל? מעגן - מעג מען, אבער פארנוואס זאל מען? פארנוואס זאל מען אנטון די קינדער אזוי ווי די אומות העולם גייען אנגעטון, פארנוואס זאלן מיר וועלן זיין ווי די גוים? מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל ליב האבן אידישע קליידער, מען זאל ליב האבן איידלקייט, מען זאל ליב האבן די תורה; דורך אסאך התבודדות קען מען זוכה זיין צו דעם.

שיין איז פארקערט ווי די גוים גייען, שיין איז די אידישע וועג; וואויל איז דעם וואס גייט אנגעטון איידל און טוט אן די קינדער איידל. דער אייבערשטער זאל העלפן זאלקסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.



איך שנייד נישט מיין בארד ברוך ה', די שנויזן מעג מען יא שניידן?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

א גרויסן יישר פח פאר אלע חיזוק; אין זכות פונעם ראש ישיבה שליט"א נעם איך נישט אראפ מיין בארד, כאטש וואס איך זע נישט אויס שיינ דערמיט און מיינע חברים זאגן מיר אז איך זאל עס יא אפשערן. איך האב נאר געוואלט פֿרעגן איבער די שנויזן, מעג מען דאס יא אפשערן?

א גרויסן יישר פח,

תשובה:

וואויל איז דיר אז דו שניידסט נישט דיין בארד, אין דעם זכות וועסטו האבן

שפע.

אין זוהר הקדוש (נשא, קלא) ווערט אנגערופן דער בארד "צינורות עליונים"; דאס זענען רערן (פייפס) וואס דורך דעם קומט אראפ פון הימל פארן מענטש אלע ברכות, אבער אויב שניידט מען די בארד און פיאזט שניידט מען אפ אלע רערן פון פרנסה וואס דארף קומען צום מענטש; הער נישט אויס די וואס מאכן אנוועק די בארד און פיאזט, הער נאר צו וואס ערליכע אידן זאגן - וועט דיר גוט זיין.

דו שרייבסט מיר אז דייןע חברים זאגן דיר אז דו ביסט נישט שיינ מיט א בארד; וויל איך דיר פֿרעגן, וואס הייסט שיינ? שיינ הייסט נאר וואס איז שיינ ביים אייבערשטן. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (שבת קנב.): "הדרת פנים - זקן", א שיינע געשטאלט איז ווען מען האט א בארד; מיר דארפן לעבן מיטן אייבערשטן און קוקן וואס מיינט שיינ ביים אייבערשטן.

די הייליגע חכמים זאגן (פבא מציעא פד.): "האי מאן דבעי מיחזי שופריה דרבי יוחנן", ווער עס וויל זען ווי שיינ דער הייליגער אמורא רבי יוחנן האט אויסגעזען, "נייתי כסא דכספא מבי סילקי", זאל נעמען א גייע זילבערנע בעכער, "ונימליה פֿרצידי דרומנא סומקא", און עס אנפילן מיט שיינע רויטע קערלעך פון א מילגרוים, "ונינהדר ליה כלילא דנרדא סומקא לפומיה", רינגס דעם בעכער זאל ער ארום לייגן שיינע רויטע רויזן ווי א קרוין, "ונותביה בין שמשא לטולא", און שטעלן דעם בעכער צווישן שאטן און זון, "ההוא זיהורי מעין שופריה דרבי

י'חנן", די שיינקייט וואס שיינט ארויס פונעם בעכער מיט די רויזן איז אַ מעין פון די שיינקייט פון רבי י'חנן, פֿרעגן חז"ל: פֿארנוואס רעכנט מען נישט רבי י'חנן צווישן די שענסטע מענטשן פון די וועלט? ענטפערן די חכמים: "דהדרת פנים לא הויה ליה", ווייל ער האט נישט געהאט קיין בארד; זעט מען פון דעם וואס מיינט שייין, שייין מיינט אז מען פֿאלגט די הייליגע תורה.

די שנויזן איז נישט קיין פֿראבלעם צו שניידן, דער באר היטב ברענגט אראפ (שולחן ערוך יורה דעה סימן קפא, סעיף קט"ז ה) פונעם אריז"ל אז ער פֿלעגט שניידן זיינע שנויזן כדי עס זאל אים נישט שטערן ביים עסן.
דער אייבערשטער זאל דיר געבן כח זיך צו האלטן שטארק אפילו מען שפעט פון דיר.



מאך די מצוה פון הכנסת אורחים מיט חכמה און מיט שכל

די מדה פון תפארת איז די מיטל וועג, די מדה שטייט אינמיטן פון די ערשטע צוויי מידות - חסד און גבורה. 'חסד' אליינס, איז דיין פראגע אויב דו זאלסט געבן דעם גאסט א שליסל פון דיין פרינוואטע דירה, ער זאל קומען און גיין, זיך דרייען פיר און צוואנציג שעה אונטער די פיס; דאס איז נישט גוט. ווי דער די מדה פון 'גבורה' אליינס, אין דיין פאל - נישט אריינגעמען בכלל קיין געסט, איז אויך נישט גוט; מען מוז טון די מצוה פון הכנסת אורחים, בפרט א שוואגער, דיין ווייב'ס א ברודער, אן עלטערער בחור וכו', דארף מען אריינגעמען; איז וואס איז יא דער וועג? די מדה פון תפארת איז דער וועג; מען מישט חסד מיט גבורה, דאס איז שלימות, אביסל פון דעם און אביסל פון דעם, מען טוט חסד מיט א צמצום.

זאג אים ער קען קומען צו אייך אביסל שמועסן בינאכט, און אויך מיט א צמצום; נאך א שטיק צייט זאלסטו זאגן: "א גוטע נאכט", און אים זאגן: "מיר גייען שוין שלאפן"; נישטא אזא זאך קומען א גאנצן טאג זיצן אויף דיין ווייב'ס קאפ. זאג אים קלאר אז ער קען קומען אין די און די צייט, צום ביישפיל פארנאכטס. מאך די מצוה פון הכנסת אורחים מיט חכמה און מיט שכל.



נצח

דו ווילסט זיין געזונט? זאלסטו אויפהערן מיט די פחדים

היינט איז די ספירה פון נצחתו וְאַנְצַח, דאס איז ווערטער וואס דער רבי האט געזאגט (עייני חיי מוהר"ן, סימן רכח): "איך האב אויסגעפירט און איך וועל אויספירן", און דאס גייט אן ביי יעדן איינעם; מען דארף א גאנץ לעבן זיך שטארקן אויסצופירן, נישט אויפגעבן, און אפילו מען האלט אין איין פאלן דארף מען זיך נאכאמאל אויפהייבן.

דו ווילסט זיין געזונט? זאלסטו אויפהערן מיט די פחדים. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בבא בתרא י): "גוף קשה", דער שטערקסטער מענטש, "פחד שוכרו", אויב האט ער פחדים - ווערט ער צעבראכן; דיינע פחדים, דיינע שרעק - לאזט דיך נישט לעבן, דו הערסט נישט אויף טראכטן 'איך האב יענע מעשה', 'איך האב די מעשה'; דו האסט נישט קיין שום מעשיות, דו ביסט געזונט און שטארק; הלאי זאלסטו נאר טראכטן א פראצענט פונעם אייבערשטן וויפיל דו טראכסט אויב דו ביסט געזונט.

זיי פרייליך, מעגסט הערן מוזיק. די פוסקים שרייבן, אזא איינער וואס איז פאר'דאגה'ט און דערשראקן - מעג הערן מוזיק בימי הספירה. גיי א טענצל 'שלא עשני גוי', גיי א טענצל "אשרינו שזכינו להתקרב לרבנו", גיי א טענצל "איך אויב אן פון יעצט".

זוף נישט אויף אין דייין גוף סימנים, זוף נישט קיין באמפס, לאז אפ די דמיונות ווייל דו ביסט געזונט און שטארק.



מלכות שבנצח, מנצח זיין דעם יצר הרע

היינט איז די ספירה פון מלכות שבנצח, און ביי למנצח איז היינט 'בארץ', און ביי אגא בכח - בט"ר צת"ג [די ראשי תיבות פון: ב'רכם ט'הרם, ר'חמי צ'דקתך, ת'מיד ג'מלם]; דאס ווייזט אונז, אויב מען האט אמונה - "שכן ארץ ורעה אמונה" (תהלים לו, א) - דעמאלט האט מען אלע ברכות, בט"ר צת"ג, און מען איז זוכה צו מלכות שבנצח, צו מנצח זיין דעם יצר הרע און אנוקומען צו די קדושה.

שטארק זיך, נסיונות האט יעדער, דאס איז נישט דער מעסטער צי דו ביסט שוין אנגעקומען אדער נישט, און אז דו דערזעסט זיך מיט פרישע ברענעדיגע נסיונות - זאלסטו געדענקען (סופה נב.): "כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו", ווי גרעסער און שטערקער מען איז - איז דא מער נסיונות, און זיך נישט צעברעכן און זאגן 'איך קום ממילא נישט אן צו די קדושה, איך ליג וואו איך ליג און איך פאל ווי איך פאל, וואס האב איך זיך צו מוטשען?' עס איז נישט אזוי, נאר ווי לאנג מען איז דא אויף די וועלט - האט מען שווערע ביטערע נסיונות, און אז מען בעט דעם אייבערשטן און מען שטארקט זיך מיט די חיזוק פון רבי'ן - דעמאלט קען מען זיך דערהאלטן.



אז מען היט זיך די אויגן, האט מען אלעס גוטס, ברוחניות ורגשיות איך וויל דיר זייער בעטן זאלסט היטן דיינע אויגן. יעצט ווען מיר זענען אריין אין די זומער טעג דארף מען רחמי שמים צו קענען בלייבן מיט ריינע אויגן. אז מען היט זיך די אויגן - האט מען אלעס גוטס, ברוחניות ורגשיות. אין די היינטיגע ספירה, כ"ח יום - האט מען אינזין דעם שם בט"ר צת"ג, דער שם איז אלע ברכות, דאס קומט נאך פכבת שמרם; אז מען היט דעם בת עין, אויב עס איז פכבת שמרם - מען היט די אויגן, מען קוקט נישט קיין עבירות - דעמאלט קומט ברכם - דער אייבערשטער בענטשט, טהרם - דער אייבערשטער רייניגט, רחמי - ער האט רחמנות, און צדקתך תמיד גמלם - ער געבט שטענדיג פון זיין גערעכטיגקייט. צו דעם אלעם קען מען זוכה זיין דורך מלכות שבנצח; מלכות דאס איז די אמונה, די שכונה הקדושה. נצח, דאס איז מרמז אויפן רבי'ן; דורך די אמונה וואס דער רבי געבט אונז, די עצה פון תפלה ויהתבודדות, מען זאל רעדן און שמועסן מיטן אייבערשטן פידבר איש אל רעהו, בעטן אויף די אייגענע שפראך מען זאל זוכה זיין צו האבן ריינע אויגן, הייליגע אויגן; ווייל נאר דורך קדושת עינים קען מען זיין ערליך און הייליג.

היינט אינדערפרי האב איך געדאווענט אין די מערה אין מירון, נאכן דאווענען האב איך געלערנט אביסל זוהר פון פרשת השבוע, פרשת אמור. האב איך געזען דער זוהר דערציילט (דף צ:): רבי אלעזר איז געווען ביי זיין שווער און די אויגן האט אים ווי געטון, און עפעס איינער, א מענטש, וואס איז געווען

בלינד אויף איין אויג - איז אריבער די שטוב פון זיין שווער. זאגט דער שווער פאר רבי אלעזר: "לאמיר פֿרעגן דעם איד, אפֿשר ווייסט ער פון עפעס א רפואה פאר זיינע אויגן?" האט רבי אלעזר געזאגט: "דער בלינדער איז נישט באגלייבט", אבער דער שווער האט געמוטשעט, האט רבי אלעזר געזאגט פאר זיין שווער: "לאמיר אים פֿרעגן". זיי האבן אים געפֿרעגט: "טופֿקא מאן הוא בעלמא", ווער איז דער שטערקסטער אויף די וועלט? "אמר, עתירא", האט ער געזאגט, אן עושר איז דער שטערקסטער, "אמר רבי אלעזר, במלוי אשתמע, דלאו מהימנותא גביה", פון זיינע ווערטער זעען מיר אז ער לעבט נישט מיט אמונה, "ולאו בר מהימנא הוא", און ער איז נישט קיין באגלייבטער, איז וואס האט מען צו נעמען פון אים אן עצה? ווייל איינער וואס מאכט א מצאיות פון געלט - איז א נאר; די שטערקסטע אויף די וועלט זענען די וואס לערנען תורה, די וואס דינען דעם אייבערשטן; איך האב זיך אזוי מחי' געווען צו לערנען זוהר.

אויך האב איך געלערנט וואס דער הייליגער זוהר הקדוש זאגט (שם): "דקא קדושא דלעילא, לא שריא באתר פגים", אויב מען האט א מום - רוט נישט דער אייבערשטער. עס איז דא אין דעם זוהר אן אריכות פון הייליגן מנחת אלעזר זכותו יגן עלינו (דברי תורה מהדורא תניינא, סימן נד), וואס ער פֿרעגט, מיר ווייסן דאך פון אזויפיל צדיקים וואס זענען געווען פעלערדיג, דאך זענען זיי געווען בעלי רוח הקודש; דאכט זיך מיר ער בלייבט ביי די קשיא.

אולי יש לומר, אַתָּר פֿגים, דאס מיינט מען אויף די אמונה, וואס דאס גייט ביים המון עם מיטן גוף; אז מען האט א פעלער איז מען נישט פֿרייליך, מען שפירט זיך אראפ א שטאפל, צווייט קלאסיג; מען האט טענות און קשיות אויף די אמונה. אנדערש איז ביי די צדיקים קדושים, זיי זענען געווען שטענדיג בשמחה, עס איז נישט געווען אַתָּר פֿגים, זיי זענען געווען גאנץ מיט די אמונה.



הוד

ספירת הוד

מיר זענען יעצט אריין אין די ספירה פון "הוד", און מען פירט זיך ביי חסידים אז מען זאגט נישט קיין תחנון די גאנצע וואך פון ספירת הוד, ווייל עס שטייט (זוהר בהעלותך קנב): "בארבעה עשר לירחא תננינא, דהא מתמן עד שבע יומין תרעין פתיחן"; דערפאר זע אויסצוניצן די טעג מיט תורה ותפלה.

זאלסט אויך זען צו גיין אין מקוה, בפרט יעצט אין די ספירה טעג, אזוי ווי דער רבי זאגט (ספר המדות, ספירת העמר חלק ב, סימן ב): "מען דארף זייער אכטונג געבן אין די טעג פון ספירה צו גיין אין מקוה, אויב מען איז א בעל קרי". און ר' נתן האט געזאגט אז ווער עס גייט אין "מקוה" וועט האבן א "תקנה", ווייל מקוה איז א לשון פון האפענונג.



אז מען דאנקט דעם אייבערשטן, לעבט מען אין גן עדן

שטארק זיך און שטארק דיין ווייב; שטארקט אייך צוזאמען מיט די נסים וואס דער אייבערשטער מאכט מיט ענק. מאך זיך א קביעות צו טאנצן יעדן טאג אין שטוב מיט דיין משפחה ניגונים פון הודאה, ווי צום ביישפיל: "טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו", אדער: "יודו לה' חסדו", אדער: "הכל יודוך"; ניגונים וואס שרייען אויס אז דער אייבערשטער איז גוט, אז דער אייבערשטער איז געלויבט.

ווי מער א מענטש לעבט מיט תודה והודאה, לעבט ער שוין יעצט אויך די וועלט אין "גן עדן", אזוי זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוה"ר חלק ב, סימן ב): "וימי הודאה זה בחינת שעשוע עולם הבא", ווער עס דאנקט דעם אייבערשטן שפירט דעם עולם הבא, "כי כל מה שיודעין ומכירין אותו יתברך ביותר", ווייל ווי מער מען אנערקענט אז אלעס איז דער אייבערשטער, "סמוכים אליו ביותר", אלץ גענטער איז מען צו אים.



דריי מינוט דאנקען דעם אייבערשטן וועט ברענגען א נס

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת במדבר, ב' סיון, מ"ו לעומר, שנת תשפ"ה לפרט קטן
לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

דער אייבערשטער זאל העלפן דיין ווייב זאל האבן א רפואה שלימה, די זאכן
וואס מען האט ביי איר געטראפן זאלן זיך אויסדרייען לטובה, זי זאל זיין געזונט
און שטארק.

נעם זיך פאר א גוטע קבלה אז זי זאל האבן א רפואה, די בעסטע קבלה וואס
מען קען זיך פארנעמען איז יעדן טאג פאר דריי מינוט דאנקען דעם אייבערשטן.
זוף א שטילע פלאץ וואו קיינער איז נישט דארט און פארמאך דיין טעלעפאן,
פלאג זיך אויס פון אלעמען און דאנק דעם אייבערשטן פאר דריי מינוט, אז דו
ביסט א איד, אז דו ביסט חתונה געהאט, פאר די קינדער און פאר די געזונט, רעכן
אויס וואס מער זאכן און זאג אויף יעדע זאך שפח, רעד דאס אויס אויף דיין מאמע
לשון וועסטו זען א גרויסע נס.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלקסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.



יסוד

ווען דער יסוד איז גוט און פעסט, קען מען בויען דערויף

א שטארקע בנין

מיר דארפן זיך זייער פרייען אז מיר זענען מקורב צום הייליגן רבי'ן, דער רבי
ברענגט אונז צו האבן אמונה, דער רבי ברענגט אונז צו די דרגה פון די גרויסע
צדיקים וואס זיי לעבן א גאנצן טאג און א גאנצע נאכט מיט'ן אייבערשטן; צו די
דרגה ברענגט אונז דער רבי צו, מיר זאלן נישט מסיח דעת זיין פונעם אייבערשטן.
מענטשן שפעטן פון אונז אז מיר רעדן אזויפיל פון קדושה וטהרה, מענטשן
מאכן א געשפעט פון מוהרא"ש וואס האט אזויפיל גערעדט פון קדושת הברית;
געשריבן און געדרוקט ספרים פון קדושת ישראל, מען מאכט פון דעם פל
הליצנות, מען צערייסט די ספרים, מען איז מבזה תלמידי היכל הקודש השם
ישמרינו.

פארנואס טאקע האט מוהרא"ש אזויפיל גערעדט פון קדושת היסוד? וואס האט מוהרא"ש אזויפיל געשריבן פון זיין אפגעהיטן אין קדושת הברית? ווייל ביים רבי'ן איז דאס געווען פון די וויכטיגסטע זאכן; ווייל ווען דער יסוד פונעם מענטש איז גוט און פעסט, דעמאלט קען מען בויען א שטארקע בנן אויף דעם, ווען מען איז אפגעהיטן בקדשת הברית, קדושת המחשבה וואס איז דער יסוד פונעם מענטש - דעמאלט האט מען א ריינע מח, מען קען דינען דעם אייבערשטן און מען קען זוכה זיין צו קומען צו די גרעסטע מדריגה, אבער אויב חס ושלום דער יסוד איז נישט גוט, מען זינדיגט אין פגם הברית - הוצאת זרע לבטלה רחמנא לצלן, דעמאלט איז זייער ביטער, דעמאלט פאלט אלעס אראפ, וואס מען בויט פאלט איין, עס ווערט אלעס חרוב.

איר האט זיכער געהערט די שרעקליכע גייעס וואס האט פאסירט אין אמעריקע, אין שטאט פלארידא; א ריזיגער בנן, א הויכער בנן איז איינגעפאלן מיט אלע איינוואוינער, אינמיטן די נאכט איז געווארן פונעם גרויסן בנן עפר ואפר, ליידער זענען דארט אומגעקומען זייער אסאך אידישע קינדער, יעצט שטעלט זיך ארויס אז מען האט שוין געזאגט פון פאראויס אז דער יסוד איז מקלקל. די בעלי בתים האבן זיך נישט וויסנדיג געמאכט, עס האט זיי געקאסט צופיל געלט דאס צו פאררעכטן, יעצט איז גארנישט געבליבן, נאנט צו הונדערט מענטשן זענען אומגעקומען אלעס ווייל דער יסוד איז נישט גוט.

איך בעט ענק טייערע חברים, מאכט אייך נישט צוטון פון לצים, פון די וואס שפעטן; אויף אונז ליגט א פליכט צו פארשפרייטן די קונטרסים, גלינות און ספרים וואס מער, צו ראטעווען אידישע קינדער פון אוועקפאלן.

עס קומען אן צו מיר אזויפיל בריוו פון אינגעלייט און בחורים, זיי וויינען אז זיי זענען אומגליקליך געווארן, זיי האבן נישט געוויסט פון וואס זיך צו היטן, וואלט מען גערעדט צו זיי וואלטן זיי נישט אזוי אראפגעפאלן, יעצט איז זיי אזוי שווער, יעצט ווען זיי זענען געבערף איינגעוואוינט אין שלעכטס איז שוין זייער שווער פאר זיי. פאריגע וואך שרייבט מיר א בחור א שרעקליכע בריוו, ליינט זיין ווייטאג:

לכבוד ראש הישיבה שליט"א,

קוראים לי ... אני גר ב...; כשהייתי ילד קטן המלמד עשה אתי ואם עוד ילדים

פֿל אַחד בַּנְפֵּד - עֲבֵרוֹת, כְּשֶׁקָּצַת גְּדֻלְתִּי יְלָדִים עָשׂוּ אֶת זֶה בִּיחַד בְּלִי הַמְּלַמֵּד, אַחֲרֵי כַּמָּה שָׁנִים עֲבַרְתִּי תַלְמוּד תּוֹרָה, לֹא בְּגִלְלָה זֶה, וְהֵייתִי עוֹשֶׂה עֲבֵרוֹת לְבַד; עַד שְׁבַח־סְדֵי הַשֵּׁם זְכִיתִי לְהִתְקַרֵּב לְרַבְּנוּ וְהַבְּנָתִי אֶת גְּדֻלַּת הַבְּעֵיָה שְׁלִי וְהַתְּחַלְתִּי לְהַגִּיד מִשְׁנֵיּוֹת, וְעַכְשָׁו אֲנִי רוֹצֵה לְשֹׂאֵל אִם אֲנִי יֵלֵךְ לְטָפוּל וְכוּ'.

[אין אידיש: מיינ נאמען איז ... איך וואוין אין ... ווען איך בין געווען א קליין קינד האט מיינ רבי מיר גענומען און געטון מיט מיר עבירות, אויף האט ער גענומען נאך קינדער פון קלאס און מיט יעדן איינעם באזונדער געטון עבירות, שפעטער ווען איך בין עלטער געווארן פלעגן מיר קינדער טון די עבירות אינאיינעם, נאך שפעטער בין איך שוין אזוי געפאלן אז איך האלט אין איין אראפפאלן אין פגם הברית, ביז דער אייבערשטער האט אויף מיר רחמנות געהאט, איך האב געפינען דעם רבי'ן, ערשט דעמאלט האב איך פארשטאנען אז דאס וואס איך טו איז זייער נישט גוט, איך האב אנגעהויבן זאגן משניות. יעצט וויל איך פֿרעגן דעם ראש ישיבה אויב איך זאל גיין צו מענטשן זאלן מיר העלפן אָדער נישט].

א פחד פון א בריוו וואס קינדער און בחורים גייען אריבער פון מנוולים; מוהרא"ש פלעגט וויינען און שרייען אויף די צרה, עס דרייען זיך ארום צווישן אונז מניולים וואס הרגענען אונזערע קינדער וואין פוצה פה ומצפצף, קיינער זאגט גארנישט, יעדער איז שטיל. מוהרא"ש זאגט, איינער וואס טוט מיט קינדער מעשה נבלה דארף מען יענעם לייגן אין תפיסה פאר זיין גאנץ לעבן, ער זאל נישט זען די ליכטיגקייט פון די זון.

מוהרא"ש האט דערציילט, א גרויסער אדמו"ר פון ברוקלין איז געקומען צו אים און אים פארגעהאלטן היטכן איינער פון זיינע תלמידים האבן פארמסר'ט זיינס א מתפלל, דער אדמו"ר האט פארלאנגט פון מוהרא"ש ער זאל אים זאגן ער זאל צוריק ציען פון די מסירה, האט אים מוהרא"ש געזאגט: "איך וויל אייך פֿרעגן א פשוטע שאלה, ווען איינער וואלט דאס געטון מיט אייערע קינדער וואס וואלט איר געטון? ווען א מניול נעמט אייערע קינדער און הרגעט זיי וואלט איר אויף געזאגט מען זאל אים נישט לייגן אין תפיסה?" יענער אדמו"ר האט נישט געהאט וואס צו ענטפערן.

די עצה פאר דעם בחור וואס פֿרעגט וואס ער זאל טון, אויב ער זאל גיין נעמען טפולים, און פאר אנדערע וואס זענען נעבעך אראפגעפאלן אין פגם

הברית - הוצאת זרע לבטלה, וואס זיי פֿרעגן 'וואס קענען מיר טון ארויס צו גיין פון אונזער בלאטע?' - איז די עצה מען זאל נעמען טפולים פון רבי'ן; נאר דער רבי קען היילן פון די טומאה, נאר דער רבי קען היילן פון די זקהמה. אז מען נעמט דעם רבי'נס עצות, בפרט די עצה פון התבודדות, מען גייט יעדן טאג אין א שטילע פלאץ און מען רעדט זיך אויס צום אייבערשטן אויף די אייגענע שפראך, מען דערציילט אים וואו, ווען און ווי אזוי אלעס האט זיך אנגעהויבן, ווי דער יצר הרע איז געקומען נאך פאר ווען מען האט געהאט דעת - דאס היילט דעם מענטש.

דער רבי האט דערציילט (ספורי מעשיות, מעשה יג פון די זיבן פעטלערס - דעם לעצטן טאג) עס איז געווען א שלעכטער קעניג וואס האט זיך פארקאכט אין א בת מלכה ביז ער האט איר פארקאפט, שפעטער איז זי אנטלאפן פונעם קעניג, האט דער קעניג ארויסגעשיקט זיינע באדינער מען זאל זוכן וואו זי איז, ביז מען האט איר געטראפן זיך דרייען ביי א שלאס פון וואסער. איז דער קעניג געגאנגען צום וואסעריגן פעסטונג מיט זיין מיליטער איר כאפן, ווען די בת מלכה האט געזען דעם מלך האכזר האט זי געטראכט: 'ענדערש וועל איך אריינלויפן אינעם שלאס פון וואסער און דערטראנקען ווערן ווי איידער אנצוקומען צום מלך האכזר', ווען דער קעניג האט געזען ווי זי לויפט אריין אין די וואסערדיגע פאלאץ האט דער קעניג געהייסן מען זאל איר שיסן מיט אלע סארט פיילן וואס איז געווען באשמירט מיט אלע סארט סמ'ען, מען האט איר געשאסן מיט די פיילן וואס זענען געווען אנגעשמירט מיט טויטליכע סם, איז די בת מלכה אראפגעפאלן חלשות, האט דער רבי אויסגעפירט: "און איך הייל זיי".

מהרא"ש געבט אונז צו פארשטיין, דער מלך האכזר - דאס איז דער יצר הרע וואס זוכט צו פארקאפן אידישע קינדער וואס זענען דעם אייבערשטן'ס קינדער; ער איז מכשיל א מענטש מיט עבירות רחמנא לצלן ביז דער מענטש פאלט חלשות, מען ווערט צעבראכן ביי זיך און מען געבט אויף. קומט דער הייליגער רבי און זאגט: "און איך הייל זיי", דער רבי האט אזעלכע לימודים וואס קען אויסהיילן יעדן איינעם און צוריק ברענגען יעדן איינעם צום אייבערשטן, אפילו דער יצר הרע האט אראפגעווארפן אין די ערגסטע בלאטע, מען איז נכשל געווארן אין פגם הברית - הוצאת זרע לבטלה וכו' רחמנא לצלן, אויב פאלגט מען דעם

רבי'ן און מען נעמט זיינע עצות איז מען זוכה ארויס צו קריכן פון אלע פראבלעמען.

טייערע חברים, עס ליגט א חוב אויף יעדן איינעם פון אונז עוסק זיין מער אין הפצה; איך פארשטיי איר ווילט יעצט הערן פונעם ראש ישיבה חיזוק אויף אומאן, איר ווארט אויף תשובות אויב מען זאל שוין פארן יעצט אדער ווארטן, אפער גייט מען פארמאכן די גרעניץ - אפער נישט, וואס זאגט דער ראש ישיבה? יא? גיין? איך וויל רעדן צו איך פון א וויכטיגע רע זאך, עס ברענט א פייער, בחורים און מיידלעך פאלן אין עבירות, קיינער ווייסט נישט אדער מאכט מען זיך ווי מען ווייסט נישט, אלע שלאפן א טיפע שלאף אדער מאכט מען זיך ווי מען שלאפט, אדער שלאפט מען נישט, מען ווייסט יא, נאר מען ווייסט נישט וואס צו טון; מיר האבן יא א וועג צו ראטעווען די יוגענט, מיר דארפן גיין מער הפצה, פארשפרייטן דעם רבי'ן אויף אלע וועגן, בפרט די גייע ספרים וואס מוהרא"ש האט געשריבן פאר אונזער דור און פאר די קומענדיגע דור, דאס קען ראטעווען די גאנצע יוגענט, מיר דארפן תשובה טון אז מיר טוען נישט גענוג פאר אונזערע ברידער, מיר דארפן טון נאך מער.

מאכט איך נישט צוטון פון לצים וואס שפעטן פון די ספרים און קונטרסים, די אלע וואס שפעטן - די דארפן דאס מערסטע חיזוק, אפילו פון אינדריסן זעט יענער אויס ווי א שיינער איד.

איינער פון די חברים האבן מיר דערציילט, ער האט דערציילט פאר מוהרא"ש אז בשעת ער איז געגאנגען הפצה מיט די קונטרסים ביי אים אין שול האט אים איינער פארגעהאלטן: "היתכן אזוי שרייבט מען? אזוי אפן פון עבירות?" מוהרא"ש האט געזאגט פאר דעם מפיץ, דאס קומענדיגע מאל ווען יענער וועט דיר פרעגן: "אזוי שרייבט מען?" זאלסטו אים צוריק פרעגן: "און אזוי טוט מען?! דער אינגערמאן דערציילט מיר, ער איז דעם קומענדיגן טאג נאכאמאל ארום געגאנגען אין שול מיט די קונטרסים און ויבא, יענער איז דא, ער פרעגט נאכאמאל: "היתכן אזוי שרייבט מען? אזוי אפן פון עבירות?" פרעגט אים דער מפיץ: "און אזוי טוט מען?" יענער איז געווארן ווייס פאר בושה, ער האט פארלוירן זיין שפראך, ער איז ארויסגעלאפן פון שול; מער האט ער נישט געטשעפעט דעם מפיץ.

ווערט נישט שוואך פון לצים; איינער וואס רעדט אויף די ספרים איז זייער ווייט, דער רבי זאגט (ספר המדות אות נאוף, סימן מז): "הנואפים לרב הם מתנגדים לצדיקים", די בעלי עבירה - די זענען וואס קריגן אויף צדיקים; מיר דארפן נישט קוקן אויף דעם, מיר דארפן זיך שטארקן וואס מער מיט הפצה.



מלכות

זיין צופרידן ווי אזוי דער אייבערשטער פירט דעם מענטש

עס איז באוואוסט אז דער הייליגער דברי חיים פלעגט זאגן די דרייצן אגני מאמין'ס עטליכע מאל א טאג, ער פלעגט דאס זאגן אין אידיש: "אני מאמין - איך גלייב", און ער פלעגט דאס זאגן מיט זיין נאמען: "חיים גלייבט, באמונה שלמה - ששהבוא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים, והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים", אז דער אייבערשטער האט אלעס באשאפן און ער פירט דער וועלט, נאר ער אליין טוט אלעס און וועט אלעס טון; אזוי האט דער הייליגער צדיק זיך געחזרט אפאר מאל א טאג די אמונה. הלואי זאלן מיר זאגן די דרייצן "אני מאמין'ס" איין מאל א טאג, ווייל ווי מער מען חזרט די אמונה ווערט עס מער און מער אריין געקריצט אינעם מענטש.

מוהרא"ש זאגט אז מען זאל זיך צוגעוואוינען צו זאגן די אגני מאמין'ס גלייך נאך ברכות התורה; מען זאל אנהייבן דעם טאג מיט דעם און דאס וועט העלפן אז אלעס וועט גיין געשמאק און רואיג, ווייל דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן פב): "וזה שאנו רואים שלפעמים הולך להאדם שלא כסדר", דאס וואס מען זעט אז אלעס גייט פארקערט ווי מען וויל, "שאומר: אנא אמלך, בזה הוא מחלק ומפריד אותה מהקדוש ברוך הוא", דאס קומט צוליב דעם וואס דער מענטש זאגט: "איך וויל!" און ער טיילט זיך אפ פונעם אייבערשטן, "וכשהוא מחלק את מלכות לעצמו, אזי הולך לו שלא כסדר", איינמאל אז מען טיילט זיך אפ פונעם אייבערשטן גייט אלעס פארקערט ווי מען וויל.

דערפאר דארף מען זיך אינגאנצן איבערגעבן צום אייבערשטן און גארנישט וועלן, נאר שטענדיג טראכטן ביי זיך: 'ווי אזוי דער אייבערשטן וויל - בין איך צופרידן, דעמאלט וועט אלעס גיין ווי דער מענטש וויל.

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן ב) ער פירט זיך אז ער געט איבער דעם טאג פארן אייבערשטן, און ער מאכט אפ ביי זיך אז ווי אזוי דער אייבערשטער וויל זאל ער עס פירן; "בפרט ערב שבת און ערב יום טוב פיר איך מיר איבער צו געבן פארן אייבערשטן דעם טאג". אזוי האט מען נישט נאכדעם קיין ספיקות און בלבולים צי מען האט אויס גענוצט דעם טאג ריכטיג וכו'.

איך האף אז דו וועסט זיך צוגעוואוינען צו זאגן יעדן טאג די דרייצן אגני מאמין'ס ביז דאס וועט דיר שוין זיין שגור על פיו, דורכדעם וועט דיר גוט זיין בזה ובכא.



פסח שני

ואהבת לרעך כמוך

פסח שני איז אנגענומען אז עס איז דער נאציטייט פונעם הייליגן תנא רבי מאיר בעל הנס, און גלייך נאכדעם געפאלט די יומא דהילולא פון דעם הייליגן תנא רבי שמעון בר יוחאי; די הייליגע תנאים רבי מאיר בעל הנס און רבי שמעון בר יוחאי האבן אריין געברענגט וואס זיי האבן געלערנט ביי זייער רבי דער הייליגער תנא רבי עקיבא (ירושלמי נדרים ט, ד): "ואהבת לרעך כמוך - זה כלל גדול בתורה", אז די מצוה פון ואהבת לרעך כמוך איז א גרויסע כלל אין די תורה; די אנדערע תלמידים האבן זיך נישט פארטרעגן צווישן זיך דערפאר איז גארנישט געבליבן פון זיי, זענען געקומען די הייליגע תלמידים רבי שמעון בר יוחאי און רבי מאיר בעל הנס מיט די איבריגע חברים און אריין געברענגט א ליבשאפט איינעם צום צווייטן, זיי האבן אויסגערופן די נאך פון מחלקת און זיך גרויסן איינער אויפ'ן צווייטן, דאס איז די גרויסע שמחה אין די טעג. אזוי ווי מיר געפינען אין זוהר הקדוש (נשא כחח.) רבי שמעון בר יוחאי האט געזאגט פאר זיינע תלמידים: "אנן בחביבותא תליא", אונזער זאך איז אז מיר האבן זיך ליב איינער דעם צווייטן; רבי שמעון בר יוחאי האט אריין געברענגט אין זיינע תלמידים אז מען זאל זיך ליב האבן איינער דעם צווייטן, פלעגט מוהרא"ש זאגן אויף דעם א שיינעם רמז: א'נ'ן איז די ראשי תיבות: "א'נשי נ'חל נ'ובע - בחביבותא תליא", אנשי שלומינו דארפן זיך האלטן צוזאמען און זיך ליב האבן איינער דעם צווייטן.

איף וויל אויף זיין גוט

איינע פון די שיינע זאכן וואס מיר האבן זוכה געווען צו הערן פון מוהרא"ש זכותו יגן עלינו איז די ווערטער וואס דער הייליגער רבי נתן זכותו יגן עלינו זאגט וועגן "פסח שני" (לקוטי הלכות ברכות הפרות הלקה ה, אות טז).

די פֿרשע פון פֿסח שני, די מצוה פון פֿסח שני - איז ארויסגעקומען נאר נאכדעם וואס די אידן וואס זענען טמא געווארן, זיי האבן נישט געקענט מקיים זיין די הייליגע מצוה פון "קרבן פסח" - זענען געקומען צו משה רבינו מיט א טענה (במדבר ט, ז): "למה נגרע, וואס זענען מיר אנדערש? איך בין טמא, איך טאר נישט מאכן דעם קרבן פסח, פארנואס? איך וויל אבער אויך מאכן די הייליגע מצוה!" משה רבינו האט געזען די רצון, די ווילן פון אט די אידן, האט ער זיי געזאגט: "איך גיי פֿרעגן דעם אייבערשטן, ער האט פארשטאנען אז דא גייט עפעס זיין, ווייל ווען מענטשן ווילן זיין גוט, זיי בעטן זיך: "למה נגרע" - העלפט דער אייבערשטער. די הייליגע חכמים זאגן דאך (שבת קד): "הבא לטהר", ווען מען וויל זיין גוט, "מסיעים אותו", העלפט מען פון הימל; דער אייבערשטער האט געזאגט פאר משה רבינו זאל זיי געבן נאך א געלעגנהייט צו מאכן יעצט דעם פֿסח.

דאס איז א שטארקע חיזוק פאר אונז, מיר זענען דאך ווי אזוי מיר זענען, "וכלנו אין פנינו יפות כלל" (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן לט), מיר דארפן רחמי שמים, דער אייבערשטער זאל רחמנות האבן אויף אונז; אז מיר וועלן נישט אפלאזן די רצון, מיר וועלן בעטן דעם אייבערשטן, מיר וועלן שרייען צום אייבערשטן: "למה נגרע, וואס בין איך אנדערש? איך וויל אויף זיין א צדיק, איך וויל אויף האבן א ריינע מוח מחשבה. איך האלט אין איין פאלן, רבוננו של עולם, איך בין ממש א פארלוירענער, העלה מיר, ראטעווע מיר" - וועלן מיר זוכה זיין, מען וועט אונז געבן נאך א געלעגנהייט אנצוהויבן פונדאסניי.



ל"ג בעומר

אונזער פח איז אז מיר וועלן זיך ליב האבן

די וואך האבן מיר די גרויסע הלולא פון רבי שמעון בר יוחאי, איך האף מיט'ן אייבערשטנס'ס הילף צו זיין ל"ג בעומר אין מירון, אויך די שבת נאך ל"ג בעומר. איך וויל אייך נאר בעטן איין זאך. רבי שמעון בר יוחאי זאגט אין זוהר, איידער ער האט אנטפלעקט די הייליגע סודות אין פרשת נשא, די אדרא קדישא, זאגט רבי שמעון בר יוחאי א לשון וואס מוהרא"ש פלעגט אסאך חזרן מיט אונז, רבי שמעון בר יוחאי זאגט פאר די הייליגע חברים (נשא קכח): "אנן בתביבותא תליא", אונזער זאך איז זיין חברים, אונזער פח איז נאר אז מיר וועלן זיך ליבן, "אנן" איז ראשי תיבות: א'נשי נ'חל נ'ובע; ב'רסלב'ער חסידים מוזן זיך ליב האבן, מיר מוזן זיך ליידן. מוהרא"ש פלעגט זאגן: "מיר קענען זיך נישט פארשטעלן צו וואס פאר א מדריגות דער רבי וועט אונז צוברענגען אז מיר וועלן זיך ליב האבן, מיר וועלן לעבן באחדות".

זייט מיר נישט מפרסם, זייט ענדערש מפרסם די נומער פון די שיעורים, די בריוו און גליונות. גייט הפצה מיט די שיינע קונטרסים עצתו אמונה מתורגם; עס איז אזוי שייך, אזוי זיס; נישטא א קונטרס וואס מען זאל זיך נישט טרעפן דערין, יעדע קונטרס עצתו אמונה איז דא דערין אזויפיל חיזוק און שכל ווי אזוי זיך צו קענען דערהאלטן.



ביי רבי שמעון שפירט מען אזא הייליגקייט

איך קען נישט מסביר זיין וואס מען שפירט ל"ג בעומר ביי רבי שמעון אין מירון, איך האב געשפירט אזא הייליגקייט, אזויפיל הרהורי תשובה.



לכו חזו מיט די תפילה פון מוהרנ"ת

ל"ג בעומר איז זייער א גרויסער טאג, א טאג וואס מען קען פועל'ן ישועות. אפילו די וואס זענען נישט אין מירון - קענען אויך פועל'ן ישועות, מען קען זיך מקשר זיין צו רבי שמעון בר יוחאי פון דארט וואו מען געפינט זיך.

עס איז פֿראַי זאַלסט לערנען דעם ערשטן שטיקל אין לקוטי מוהר"ן, "לכו חזו", און זאגן די תפלה פון רבי נתן; זיך אויסבעטן ביים אייבערשטן און ביי רבי שמעון אלעס גוטס.

תורה לכו חזו:

לכו חזו מפעלות ה', התגלות נפלא מסוד גדלת התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי ז"ל, דער הייליגער רבי זאגט: רבי שמעון בן יוחאי הבטיח רבי שמעון בר יוחאי האט צוגעזאגט, שלא תשתפח תורה מישראל על ידו אז דורך אים וועט נישט פארגעסן ווערן די תורה ביי אידישע קינדער, פמוכא בדברי רבותינו זכרונם לברכה אזוי ווי עס ווערט אויסגעשמועסט דורך די הייליגע חכמים (שבת קלח:): 'פֿשנכנסו רבותינו לפרם ביבנה' ווען די הייליגע חכמים זענען געווען אין יבנה, 'אמרו' האבן זיי געזאגט: 'עתידה תורה שתשתפח מישראל' עס וועט קומען א צייט וואס די תורה וועט חס ושלום פארגעסן ווערן ביי די אידן; די חכמים האבן געזען די ביטערע שווערע נסיונות וואס וועט זיין אין גלות פאר משיח וועט קומען, עס וועט זיין אזוי ביטער, ביז די תורה וועט פארגעסן ווערן פון אונז; דארט איז אויך געווען דער הייליגער תנא רבי שמעון בר יוחאי, 'ואמר רבי שמעון בן יוחאי' האט רבי שמעון בן יוחאי געזאגט פאר די חכמים: 'שלא תשתפח' די תורה וועט נישט פארגעסן ווערן, 'שנאמר' אזוי ווי עס שטייט (דברים לא, כא): 'פי לא תשכח מפי זרעו'; דער פסוק שטייט ביי די נבואה פון משה רבינו וואס האט נביאות געזאגט וואס עס וועט זיין ביים סוף פון די גלות, דער פסוק זאגט דארט: 'יהיה כי תמצאן אתו רעות רבות וצרות' - עס וועט זיין ווען עס וועט אנטרעפן די אידן אסאך שווערע ביטערע צרות, ווענטה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו' - זאג איך צו אז עס וועט נישט פארגעסן ווערן פון אידן די תורה, ווייל דעמאלט וועט זיך עפענען די הימלען, און דער אייבערשטער וועט מגלה זיין סודות התורה דורך די אויסדערוועלטע צדיקים פון דעם דור, וואס וועלן ערקלערן די ווערטער פון די קינדער פון יוחאי, (דאס הייסט דער ספר הזוהר פון רבי שמעון) און ווער עס וועט זיי לערנען - וועט זוכה זיין ארויסצוגיין פון זיין גלות, ער וועט אנהויבן שפירן דעם אייבערשטן. אזוי ווי עס שטייט (וזהר נשא דף קכד:): 'בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון בה מן גלותא' מיט'ן ספר הזוהר וועלן אידישע קינדער ארויסגיין פון גלות.

ועתה יעצט, בוא וראה קום און זע, והבן און פארשטיי, נפלאות נסתרות די

וואונדער פון די סודות - של תורתנו הקדושה וואס ליגט אין די תורה, 'כי על פן סמך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו' דער הייליגער רבי שמעון בר יוחאי האט געברענגט א רא' אז די תורה וועט נישט פארגעסן ווערן, פונעם פסוק 'כי לא תשכח מפי זרעו', פי באמת בזה הפסוק בעצמו מרמז ונסתר סוד הזה, שעל ידי זרעו של יוחאי, שהוא רשב"י, על ידו לא תשתכח התורה מישראל וייל אין דעם פסוק ליגט באהאלטן דער סוד אז דורך די קינדער פון יוחאי - דער הייליגער רבי שמעון בר יוחאי, דורך אים וועט נישט זיין שכחת התורה, 'כי סופי תבות של זה הפסוק פי' לא' תשכח' מפי' זרעו' הם אותיות יוחאי וייל די סופי תיבות פונעם פסוק 'כי לא תשכח מפי זרעו', איז די אותיות יוחאי, וזה שמרמז ומגלה הפסוק דאס זאגט אונז דער פסוק, 'כי לא תשכח מפי זרעו', 'מפי זרעו' דיקא די תורה וועט נישט פארגעסן ווערן פון די קינדער פון יוחאי, רבי שמעון בר יוחאי, הינו 'מפי זרעו' של זה בעצמו שהוא מרמז ונסתר בזה הפסוק, שהוא התנא יוחאי, פי על ידי זרעו של יוחאי שמרמז בזה הפסוק בסופי תבות פנ"ל, שהוא רשב"י, על ידו לא תשכח התורה, פי בזהר דא פקון מן גלותא פנ"ל דורך רבי שמעון בר יוחאי וואס האט אונז אנטפלעקט אין זוהר הקדוש 'כי בזהר דא פקון מן גלותא', אז מיט'ן זוהר וועט מען ארויסגיין פון גלות - דורך אים וועט די תורה נישט פארגעסן ווערן.

דער הייליגער רבי נתן איז געווען אויפ'ן וואגן מיט'ן רבי'ן פארנדיג פון ברסלב קיין אומאן בשעת דער רבי האט מגלה געווען דער זאך, זאגט רבי נתן פאר'ן רבי'ן: "רבי שמעון בר יוחאי האט זיכער הנאה פון די וואונדערליכע ווערטער", זאגט דער רבי: "יא, זיכער", און דער רבי זאגט ווייטער:

ודע שסוד רבי שמעון בעצמו הוא מרמז בפסוק אחר דער סוד פון רבי שמעון בר יוחאי אליינס איז מרומז אין א צווייטע פסוק, פי דע, פי התנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד, ט): 'עיר וקדיש מן שמיא נחית', ראשי תבות שמעון וויסן זאלסטו, דער הייליגער תנא רבי שמעון בר יוחאי איז די גרויסע הייליגע ליכט וואס איז אראפגעקומען פון הימל, דאס איז ראשי תיבות שמעון'ן.

אין די כתב יד איז צוגעלייגט די פאר ווערטער:

ועכשו יש נחל נובע מקור חכמה, שאפלו העיר וקדיש מן שמיא, גם פן צריך לקבל משם אבער היינט איז דא א נחל נובע מקור חכמה, וואס אפילו דער עיר וקדיש מן שמיא - דארף אויף מקבל זיין פון דארט.

אביסל פאר אונז קליינע מענטשעלעך צו פארשטיין וואס איז דער גלות; דאס פארגעסן פונעם אייבערשטן - דאס איז דער גלות. ווען מען לערנט זוהר זעט מען וואס טוט זיך אויבן אין הימל; ווי דער אייבערשטער האט ליב דער וואס לערנט תורה, וואס פאסירט ווען מען לערנט תורה, ווען מען טוט מצוות. מיט'ן לערנען זוהר גייט מען ארויס פון גלות, עס ווערט אנטפלעקט אינעם גרעסטן טונקלקייט - דער אייבערשטער.

אבער דאס אריינצופרענגען אין אונז פשוט'ע מענטשן דארף מען דעם רבי'ן, דעם נחל נובע מ'קור ח'כמה; אז מיר קליינע מענטשן זאלן אויף האבן א שייכות מיט'ן זוהר, מיט די אלע גרויסע זאכן. ליקוטי תפילות חלק ב', סימן מז:

”הייליגער רבי שמעון בר יוחאי, דו האסט אונז צוגעזאגט אז דורך דיר וועט נישט פארגעסן ווערן די תורה, דורך דיין הייליגע זוהר וועלן מיר ארויסגיין פון גלות, אפילו מיר וועלן זיין אין די ווייסטע פלעצער, הסתרה שבתוף הסתרה - וועט נישט פארגעסן ווערן די תורה פון אונז, אזוי ווי עס שטייט: ”וְאֵנֹכִי הַסְתַּר אֶסְתִּיר פְּנֵי בְּיּוֹם הַהוּא עַל כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְעָנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לְעַד כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זֵרְעוֹ”.

והנה, יעצט זענען מיר אין א שרעקליכע צייט, די גלות ציט זיך שוין אזוי לאנג, יעדן טאג וואס גייט פארביי ווערן מיר ווייטער און ווייטער, מיר זענען אזוי ווי יתומים, קיינער נעמט זיך נישט אן פאר אונז.

פון איין זייט זעט מען א שטארקע בענקשאפט פון אידישע קינדער צו דיר, פון די צייטן פון הייליגן אריז"ל זעט מען א מין בענקשאפט פון אידישע קינדער צו דיר, וואס איז נישט געווען אין די פריערדיגע צייטן, מענטשן זענען זייער פארבענקט צו דיר, מענטשן ווילן דינען דעם אייבערשטן, אבער פון די אנדערע זייט איז שרעקליך, מענטשן פאלן אנוועק אן א שיעור, די נסיונות זענען אזוי שרעקליך, אידישע קינדער פאלן אין די ערגסטע פלעצער.

באמת בין איך נישט דער וואס זאל דיר קומען דערציילן וואס גייט פאר אויף די וועלט, דו וויסט דאס אליינס, דו וויסט דעם מצב הדור, ווי אידישע נשמות פאלן נעבעך, איך וויל זיך פשוט אויסרעדן מיין אייגענע ווייטאג, איך אליינס בין נעבעך אזוי ווייט פונעם אייבערשטן, קוק מיינע עבירות, ווי איך האלט אין איין פוגם זיין, על אלה אני בוכני, איך וויין צו דיר, איך שפיר זיך א פארלוירענער,

איך זע נישט קיין וועג ווי אזוי איך זאל זיך קענען שטארקן צוריק צו קומען צום אייבערשטן, ווי אזוי קען איך פאררעכטן? ווי אזוי קען איך אפלאזן מיינע שלעכטע וועגן? וואו קען איך זיך פארשטעקן פאר בושע ווען איך דערמאן זיך וואס איך האב אלץ געטון? ווי איז מיר, וואס טו איך דא ווייטער? איך ווייס אפער אז דער אייבערשטער קען יעדן איינעם העלפן, דעריבער קום איך צו דיר הייליגער רבי שמעון ווי אן ארעמאן וואס בעט זיך מען זאל רחמנות האבן אויף אים.

הייליגער צדיק רבי שמעון בר יוחאי, ווי אזוי קענסטו אויסהאלטן די צרות פון אידישע קינדער; וועק זיך אויף און וועק אויף אלע צדיקים, און קוקט וואס גייט פאר מיט פלל ישראל און אויף מיר זינדיגער מענטש, הייליגער רבי שמעון, דו ווייסט דאך וואס אידישע קינדער זענען אלץ אריבער פון אנהויב גלות ביז יעצט, וואס איז אלץ אריבער אויף יעדן איינעם בכלליות ובפרטיות, ובפרט אויף מיר, וואס איז אלץ אריבער אויף מיר פון ווען איך בין געבוירן און פון ווען מיינ נשמה, רוח ונפש, און אלע מיינע גלגולים זענען באשאפן געווארן, בפרט פון דעם גלגול, וואס איך האב אלץ עובר געווען; וואס זאל איך זאגן, ווי אזוי קען איך זיך פארטיידיגן?

רבנו של עולם, געב אריין אין דעם הייליגן רבי שמעון בר יוחאי, אין זיין הארץ, א ווילן מיר צו העלפן, רבנו של עולם, לייג אריין אין די הערצער פון אלע אמת'ע צדיקים זיי זאלן זיך נישט באהאלטן פון מיר, זיי זאלן זיך אננעמען פאר מיר, זיי זאלן טרעפן אין מיר גוטע זאכן, זיי זאלן מיך ברענגען נאנט צו דיר, איך זאל זוכה זיין אלעס צו פאררעכטן, איך זאל שוין תשובה טון באמת ובלב שלם.

הייליגער רבי שמעון, דו האסט דאך אויז צוגעזאגט אז דורך דיר וועט די תורה נישט פארגעסן ווערן, בעט איך דיר, האב אויף מיר רחמנות, דערבארעם זיך אויף מיר, קוק נישט שלעכט אויף מיר, אויף אלע שלעכטס וואס איך האב געטון ביז אהער, איך ווייס אז איך בין נישט גערעכט, ווייל איך האב אזויפיל עצות און וועגן ווי אזוי צו זיין ערליך, און דאך גיי איך ווייטער דערצערענען דעם אייבערשטן, הייליגער רבי שמעון קוק נישט אויף דעם, האב רחמנות אויף מיר, העלף מיר, איך האב נאר איין וועג צוריק צו קומען צום אייבערשטן, דורך תפלה; זיך אויסרעדן דאס הארץ, (אז איך וועל זוכה זיין צו קומען קיין ארץ ישראל און זיין ביי דיין ציון וועל איך דיר דאס אלעס דערציילן, איך וועל זיך קענען

אויסשמועסן מיט דיר), אין די זכות פון די הייליגע צדיקים זאל איך זוכה זיין צו קענען פאררעכטן אלעס, אמן".



ווארפט אנוועק די נישט גוטע טעלעפאן

בעזרת ה' יתברך - יום ג' ב'הר, ט"ז אייר, ל"א לעמר, שנת תשפ"ב לפרט קטן
מרת ... תחי' ברסלב, ליבערטי

מיר שטייען יעצט אין א הייליגע צייט, ערב ל"ג בעמר; יעצט איז א פאסיגע צייט זיך צו דערנענטערן צום אייבערשטן. חכמינו הקדושים זאגן (ירושלמי ברכות א, ה) דער אייבערשטער בעט פון אונז צוויי זאכן, די הארץ און די אויגן, "ליבא ועינא תרי ססורי דחטאה ניהו", די צוויי זאכן זענען וואס ברענגט דעם מענטש נענטער צום אייבערשטן, אדער חס ושלום טוט עס אים דערווייטערן, "אמר הקדוש ברוך הוא, אי יהבת לי ליבא ועינא, אנא ידע דאתא לי".

ווארפט אנוועק די נישט גוטע טעלעפאן, האט נישט מורא דאס צו טון, אייער מאן נרו זאיר וועט אייך נאר ארויפקוקן. אז איר וועט זיין שטארק, איר וועט נישט קוקן די עקלדיגע זאכן - וועט דער אייבערשטער אייך באגליקן מיט גליק און פרייד.

מיר מוזן עפעס טון פאר אונזערע דורות; אז מיר וועלן נישט זיין שטארק - וואס וועט שוין זיין מיט אונזערע קינדער... יעצט קומט אזעלכע נסיונות - וואס איז נאכנישט גענווען; מיר מוזן זיין פעלזן פעסט נישט צו האבן די זאכן וואס מען קוקט אין דעם עבירות.

בעטס דעם אייבערשטן איר זאלט האבן די שטארקייט צו זיין אפגעהיטן פון די זאכן, איך וועל בעטן פאר אייך אין מירון ביי רבי שמעון בר יוחאי.



הדלקה

די הדלקה לכבוד התנא אלוקי רבי שמעון בר יוחאי

ל"ג בעמר איז זייער א גרויסער טאג, מען קען פועל'ן ישועות; וואו מען

געפינט זיך - קען מען פועל'ן ישועות. איך בין געפארן קיין מירון, נאך אביסל גייט מען אנציינדן די הדלקה לכבוד התנא אלוקי רבי שמעון בר יוחאי; דו זאלסט אויך גיין צו א הדלקה זיך פרייען מיטן גרויסן טאג.



די הדלקה זאל ברענגען א גאנץ יאר

די הדלקה ברענט און פלאקערט, מען קען זיך נישט פארשטעלן די שמחה דא אין מירון. מען דארף אבער זען אז די פייער זאל זיך נישט פארלעשן, עס זאל בלייבן ברענגען און פלאקערן א גאנץ יאר, מען דארף זיך פירן ווי דער הייליגער רבי שמעון בר יוחאי לערנט אונז; בעיקר די ווייבער דארפן גיין אנגעטון איידל און זיך אפשערן די האר, טון וואס רבי שמעון בר יוחאי האט אונז מגלה געווען, דאס גרויסקייט פון אידישע פרויען וואס פירן זיך איידל, וואס שערן זיך די האר נאך די חתונה; אז מען איז זוכה צו ערליכע דורות, מען איז זוכה צו מאכן רוען די שכינה אין שטוב, מען פארטרייבט די נישט גוטע, מען האט פרנסה.

מען דארף היינט אסאך בעטן פאר דעם, אז די שטוב זאל זיין א שיינע, ריינע, ערליכע שטוב. מען מוז גיסן תפלות; די פרוי ביי די ליכט ווען זי צינדט די שבת לעכט, און דער מאן ביי פתיחת הארון.

מען דארף בעטן אויך דעם יעדן טאג, מען קען זיך נישט דערמאנען ווען מען האט עלטערע קינדער, מען דארף בעטן אפילו מען האט נאכנישט חתונה געהאט: "רבנו של עולם, געב מיר הייליגע קינדער, קינדער וואס וועלן גיין אין די וועג פון די הייליגע צדיקים, טעכטער און שנירן וואס וועלן זיך אפשערן און צודעקן די קאפ אזוי ווי די צדיקים האבן אונז געלערנט". אזוי וועט די הדלקה ברענגען א גאנץ יאר, די שמחה וועט ווערן שטערקער און שטערקער.



א נס ביי רבי שמעון אין זכות פון פיבוד אב נאם

איך האב געהאט א נס אין מירון. איך בין געווען ביי מיין טאטע'ס הדלקה - אין חדר פון זיין בית המדרש מראה יחזקאל קארלסבורג, נאכן הדלקה, נאך די טעג האב איך געטראכט אז איך לויף שוין ארויף צו די מערה, איך וויל

מיט האלטן די הדלקה, די פייערדיגע טענץ. נאכדעם טראכט איך אז מיין טאטע גייט יעצט מאכן די סעודה, וועל איך בלייבן, איך וויל טון כיבוד אב ואם, זיצן ביי זיין טיש, איך וועל שוין גיין שפעטער.

נאך די סעודה האט מען געהערט די שרעקליכע גייעס; איך ווייס נישט אויב איך וואלט געווען ביי יענעם פלאץ, קען זיין יא, קען זיין נישט - על כל פנים פון די מצוה פון כיבוד אב ואם פארדינט מען נאר, בזה ובבא.



געב אכטונג פון די גערווען וואס קומט ביי די הייליגע טעג

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת בהר בחוקותי, י"ח אייר, ל"ג לעמר, שנת תשפ"ג לפרט קטן, אתרא קדישא מירון לכבוד ... גרו יאיר

געב אכטונג פון די גערווען וואס קומט ביי די הייליגע טעג, ווי למשל ל"ג בעמר, פורים וכדומה, פון "אויסניצן די טאג". פון איין זייט דארף מען זיך אויפפרישן אין די הייליגע טעג און בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין זיך צו קענען דערנענטערן צו אים, אבער פון די אנדערע זייט טאר דאס נישט ווערן גערווענדיג און עצבות'דיג פון בלבולים, פון זיך שלאגן אין קאפ מיט מחשבות 'איך האב שוין אויסגעניצט דעם טאג?' 'איך האב שוין אריינגעכאפט?' 'איך האב שוין גענוג געדאווענט?' וכדומה לזה.

איך שרייב דיר דאס אין מירון ווייל איך זע ווי מענטשן ווערן גערוועזן אויב זיי האבן שוין געטון גענוג. מענטשן הערן א ווארט, ווי למשל 'וויינען אין די מערה, טאנצן אין חצר', 'אינעווייניג איז יום כיפור, אינדרויסן שמחת תורה'; אנשטאט זיך פרייען און זיך אויסבעטן - ווערט מען גערוועזן אויב מען האט שוין גענוג געוויינט און גענוג גע'שמחת תורה'עט.

די שמחה דא איז נישט צו באגרייפן, און אז מען האט די לימודים פון רבי'ן - איז גאר גוט, מען קען זיך צוקלעבן צום אייבערשטן מיט שעפישען תפלות מיט די ליפן ווי מען איז, וואו מען געפונט זיך.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.



ארויסנעמען פונעם טאג לעובדא ולמעשה

היינט ל"ג בעומר איז זייער א גרויסער טאג, איך בין אין מירון; דא איז די שמחה ביזן הימל, מען שפירט דא זאכן וואס מען שפירט נישט סתם אזוי. דער עיקר דארפן מיר ארויסנעמען פונעם טאג לעובדא ולמעשה, נעם זיך פאר צו עסן די דריי סעודות שבת. אפילו עס קומט דיר אן שווער - זאלסטו זיך מוסר נפש זיין זיך וואשן צו דריי סעודות שבת. ווייל רבי שמעון בר יוחאי האט געזאגט ממש איידער ער איז נסתלק געווארן (אדרא זוטא, רפח): "אמר רבי שמעון, אסהדנא עלי לכל אלין דהכא", איך זאג עדות פאר די אלע צדיקים וואס זענען דא מיט מיר אינעם אדרא, "דהא מן יומאי לא בטילנא אלין ג' סעודתי", איך האב קיינמאל נישט מבטל געווען די דריי סעודות שבת, "דמאן דזכי בהו", ווער עס איז זוכה צו עסן דריי סעודות שבת, "זכי למיהמנותא שלימתא", איז זוכה צו האבן א קלארע ריינע אמונה; מיר זעען אז רבי שמעון בר יוחאי האט זיך בארוקט אין דעם טאג וואס ער איז נסתלק געווארן מיט דער זאך, ווייל עסן סעודות שבת איז זייער גרויס.

נעם זיך פאר (וואס מיינט 'נעם זיך פאר'? בעט דעם אייבערשטן) דו זאלסט עסן יעדע שבת דריי סעודות און מאכן די סעודות פרייליך, מיט דיין ווייב און קינדער - וועסטו בלייבן מיט ערליכע דורות.



זוהר הקדוש ותקוני זוהר

גיין אין מקנה פארן לערנען זוהר

גיי אין מקנה איידער דו לערנסט זוהר הקדוש. זאג די ווערטער אן פארשטיין, דאס זאגן די ווערטער אליינס איז מקדש ומטהר דעם מענטש.



זיך מאכן א שיעור אין ספר הזוהר און אין תיקוני זוהר

מאך זיך א שיעור אין ספר הזוהר. ווער עס לערנט זוהר, ער זאגט די ווערטער פון זוהר, אפילו אן פארשטיין - הויבט אן זען דאס ליבשאפט וואס דער

אייבערשטער האט צו אונז און ווי חשוב יעדע מצוה איז אין הימל, און מען הויבט אן בענקען צום אייבערשטן.

אויף זאלסטו זיך מאכן א שיעור אין תיקוני זוהר, דאס וואשט אפ די נשמה. אויף פאר דיינע זין זאלסטו קויפן א ספר תיקונים און זיי מרגיל זיין אין זאגן תיקונים.



דאס גרויסקייט פון תשובה

איך געפיין זיך אין מירון, די שמחה דא איז עד אין לשער. היינט אינדערפרי האב איך געלערנט מיט כמה חברים תלמידי היכל הקודש - תיקונים, פון די צווייטע הקדמה ביו תיקון טו. מיר האבן געלערנט תיקון יד ווי רבי שמעון בר יוחאי איז מגלה דאס גרויסקייט פון תשובה. עס איז כדאי זאלסט אליינס זען די ווערטער וואס רבי שמעון בר יוחאי איז מגלה (דף ל:): "ועם כל דא, אם חזר בתשובה", מיט דעם אלעם, אויב א מענטש טוט תשובה, "עליה אתמר", איז אויף אים געזאגט געווארן וואס שטייט (ישעיה ו, י): "ושב ורפא לו", אז דער אייבערשטער איז אים מוחל און געבט אים צוריק אלעס, "ויהיב ליה בת זוגיה", ער באקומט זיין שידוך, ער איז זוכה צו שלום בית.

אפאר שורות פריער רעדט מען אויב מען איז פוגם בכרית, מען איז עובר אויף נשג"ז - דאן פארלירט מען אלעס, און אפילו אויף דעם קען מען תשובה טון. באמת איז דאס בכלל נישט קיין חידוש, נאכדעם וואס דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן עא): "על הכל מועיל תשובה", אויף אלעם העלפט תשובה, און אז קיינער פארשטייט נישט פשט אין דעם זוהר.

אשרינו מה טוב חלקינו אז מיר האבן צדיקים וואס האבן רחמנות אויף אונז, און ווייזן אונז דאס רחמנות פונעם אייבערשטן; מיר זאלן נישט פארלוירן גיין, מיר זאלן קענען אלעס פאררעכטן.



דער צדיק לערנט אויס זיך צו פרייען מיט די קלייניקייטן

רבי שמעון בר יוחאי זאגט (תיקון כא, דף מז:): "ומה דנהה סגולה לעילא כגוונא

דא . . פד נחתא לגבי צדיק אתעבידת סגו"ל כגוונא דא . . ; מיט די הקדמה פון הייליגן רבי'ן, (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רעט): "דע, שיש שאומרים תורה למטה למעלה, והיא למטה רחבה מאד, שלמטה מרחיבין הדבר ומגדילין אותו מאד", עס איז דא וואס זאגן תורה, אונטן איז דאס א ברייטע תורה, זייער א ברייטע, "ולמעלה הוא קצר" Δ ; דאס הייסט מען רעדט גרויסע זאכן, מען פארלאנגט אסאך, עס זעט אויס זייער ברייט, "ולמעלה הוא קצר, והולך ומקצר ועולה, עד שלמעלה מעלה הוא קצר מאד מאד", אבער אויבן ווערט די תורה קלענער און קלענער, ביז עס ווערט ממש קליין, "כי למעלה לא נשאר ממנה כלום", אויבן בלייבט כמעט גארנישט פון די תורה, "רק מעט מעט, כי בודאי יש שם איזה ניצוץ הקדוש", עפעס א פינטעלע בלייבט.

מוהרא"ש געבט אונז צו פארשטיין די ווערטער פון רבי'ן, עס זענען דא וואס זאגן דרשות און תורות, עס זעט אויס זייער ברייט, עס זעט אויס זייער גרויס, אבער וואס קומט ארויס פון די תורה? וואס נעמט מען ארויס פון די דרשה? גארנישט! דעריבער זעט דאס אויס אזוי: Δ ברייט פון אונטן, און אויבן בלייבט גארנישט. "אבל יש להפך, שאומרים תורה למעלה למטה" ∇ , עס זענען דאס וואס זאגן תורה פון אויבן צו אונטן, "ושם למעלה היא רחבה מאד מאד", אויבן איז דאס א ברייטע תורה, "וכל מה שיוֹרדת למטה מתקצרת ויוֹרדת, עד שלמטה היא קצרה מאד, והיא רק מעט מעט למטה", ווי מער עס קומט אראפ דא אונטן ווערט דאס קלענער און קלענער, "אבל למעלה היא רחבה מאד", אבער אויבן איז דאס זייער גרויס.

מוהרא"ש איז מסביר, עס איז דא צדיקים וואס זאגן תורה, אונטן זעט דאס אויס זייער קליינטשיג, עס איז נישט קיין ברייטע תורה, אבער ווען מען גייט אנוועק פון אזא דרשה ווערט מען א גרויסער צדיק, אויבן אין הימל ווערט עס ברייט, דער צדיק זאגט אז קליינע תורה, ער זאגט אונז מיר זאלן רעדן צום אייבערשטן, מיר זאלן לערנען תורה אפילו אן פארשטיין, עס זעט אויס ווי א פינטעלע, ווי א קליינע דרשה, א גארנישט, אבער עס ווערט ברייט, מען ווערט א גרויסער צדיק.

דאס קען זיין, רבי שמעון בר יוחאי זאגט: "פד נחתא לגבי צדיק אתעבידת סגו"ל כגוונא דא . .", דער צדיק לערנט אויס "טו קליינע פינטעלעך, טו קליינע זאכן", אויבן איז עס נישט קליין, נאר דא איז עס קליין, אזוי אויף, "הויב אן דינען

דעם אייבערשטן אפילו דו האסט נישט קיין טעם, קיין הרגש, שפעטער ווען
ווערן ברייטער; והבן למעשה.



ספר חזית איש

איך האב געמאכט א קליינע הקדמה פאר די וועכנטליכע קונטרסים, מיטן
אייבערשטן'ס הילף, ווען מיר וועלן קענען ארויסגעבן דעם פירוש אויפן גאנצן
ספר וועל איך שרייבן א שיינע הקדמה.

שטייט אין פסוק (משלי כב, ט): "חזית איש מהיר במלאכתו" ווען דו זעסט א
מענטש וואס איז פלינק אין זיין ארבעט, זאלסטו וויסן - "לפני מלכים יתיצב" ער
וועט צום סוף שטיין פאר קעניגן, זאגן אונז די הייליגע חכמים (שיר השירים וכה א,
ד): "אלו הצדיקים" דאס מיינט מען די צדיקים, "שהם עוסקין במלאכתו של
הקדוש ברוך הוא" וואס זיי באשעפטיגן זיך אין די ארבעט פונעם אייבערשטן;
זיי ברענגען צוריק נשמות ישראל צום הייליגן באשעפער, זיי זאלן גיין אין די
וועגן פון די תורה.

דאס געפינען מיר אן א שיעור מאל אינעם הייליגן ספר זוהר, דאס גרויסקייט
פון די צדיקים וואס זיי לעבן מיט די תורה, זיי לעבן מיטן הייליגן באשעפער; זיי
זענען זוכה ביים סוף: "לפני מלכים יתיצב" זיי וועלן זיך זען מיטן לעבעדיגן
באשעפער, "בל יתיצב לפני חשפים".

וויבאלד מיר האבן געהערט אלע יארן ווי מוהרא"ש זכותו יגן עלינו איז
משתוקק עס זאל ארויסקומען א פירוש אויף זוהר וואס אפילו קליינע קינדער
וועלן קענען לערנען און פארשטיין, האבן מיר בסייעתא דשמיא געשריבן א
לייכטע פירוש אויפן ספר זוהר, וואס אפילו פשוט'ע מענטשן זאלן דאס קענען
לערנען און פארשטיין, און באקומען א חשק צו לערנען דעם הייליגן ספר.

ביי די וועלט איז אנגענומען, אויב מען לערנט זוהר איידער מען איז פערציג
יאר אלט - קען מען משוגע ווערן, אבער מוהרא"ש פלעגט שפעטן דערפון;
מוהרא"ש האט געזאגט: "עס איז נישט אמת, מען ווערט נישט משוגע פון
לערנען זוהר, משוגע ווערט מען אויב מען טוט עבירות חס ושלום, און אויב מען
לערנט זוהר ווערט מען א גרויסער צדיק".

איך האב א נאמען געגעבן דעם ספר: "חזית איש". מיר געפינען כמעט פאר יעדע שטיקל זוהר דעם לשון תא חזי - קום און זע; עס שטייט פון צדיקים, אין גמרא איז דא דער לשון 'תא שמע' קום און הער, אבער אין זוהר הקדוש איז דער לשון 'תא חזי' קום און זע, ווייל דער הייליגער ספר זוהר עפנט אויף די אויגן, מען זאל זען מיט די אויגן דעם אייבערשטן אין יעדן זאך. "חזית" איז מלשון "תא חזי", און אינעם ווארט "איש" איז מרויז די נאמען פון מוהרא "ש זכותו יגן עלינו וואס האט זיך מוסר נפש געווען פאר מיר, ער האט רחמנות געהאט אויף מיר, מיך מקרב געווען צום בורא פל עולמים און מיר געעפנט די אויגן איך זאל שפירן דעם אייבערשטן און זען אין יעדע זאך רוחניות אלקותו יתברך.

אויף איז מרויז אינעם ווארט אי"ש די נאמען פון מיין זיידע, קארלסבורגער רב, רבי יחזקאל רוטה זכותו יגן עלינו, וואס ער האט אין מיר אריינגעלייגט א גליסטעניש צום הייליגן ספר זוהר. איך האב זוכה געווען צו לערנען מיט אים פון אלס קינד בחדרותא פאר לאנגע יארן דעם הייליגן ספר זוהר, איך האב זוכה געווען צו זיצן גאנצע וואכן אין מערת רבי שמעון בר יוחאי אין מירון מיט אים, און באקומען א שטיקל טעם, א שטיקל געפיל - צו די הייליגע זאכן, אויף איז מרויז אינעם ווארט אי"ש מיין נאמען.

דער אייבערשטער זאל העלפן, דורך לערנען דעם הייליגן זוהר זאלן מיר אלע ווערן צוגעקלעבט צום אייבערשטן. אזוי ווי דער הייליגער צדיק רבי ברוך'ל פון מעזיבוז זכותו יגן עלינו האט געזאגט פשט אינעם שער הזוהר: "זה ספר הזוהר אשר חבר התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו", האט ער געזאגט: "זה ספר", דער דיאמאנט, "הזוהר", וואס שיינט אין אלע וועלטן, "אשר חבר", עס באהעפט אידישע קינדער צום הייליגן באשעפער, "תנא", עס לערנט אונז אז עס איז דא א באשעפער, דאס האט מחבר געווען דער הייליגער "רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו", ברוך י' ל'עולם אמן ו'אמן.



ווי אזוי האט מען שייכות מיט רבי שמעון בר יוחאי

אז מען האט שייכות מיט רבי שמעון בר יוחאי א גאנץ יאר - איז ל"ג בעומר גאר אנדערש; ווי אזוי האט מען שייכות מיט רבי שמעון בר יוחאי? אז מען לערנט זוהר און תיקונים.

ל"ג בעומר איז א גוטע צייט צו מאכן א התחלה, אנהייבן לערנען דעם הייליגן ספר תקוני זוהר; דאס וואשט אויס דעם מענטש פון אלע עבירות, עס רייניגט און הייליגט.



וואויל איז פאר די וואס לערנען דעם הייליגן ספר הזוהר

"ראשרי הנוסעים על ציונה, ולומדים מאמריה", וואויל זענען די וואס קומען צו זיין ציון הקדוש און וואויל איז פאר די וואס לערנען דעם הייליגן ספר הזוהר. איך האב זוכה געווען צו זיין ל"ג בעומר ביי רבי שמעון בר יוחאי, איך האב אויסגעזאגט ספר תהלים און זיך מתבודד געווען, נאכדעם האב איך געזאגט די הארצרייסנדע תפלה פון רבי נתן (לקוטי תפלות חלק ב', תפלה מז), די תפלה איז געבויט אויפ'ן תורה וואס דער רבי איז מגלה דארט אז דיקא פונעם פסוק וואס רבי שמעון בר יוחאי איז מבטיח שלא תשכח התורה מפי זרעו קומט ארויס די סופי תיבות יוחאי, כי לא תשכח מפי זרעו, דוקא דורך יוחאי'ס קינד - רבי שמעון - וועט די תורה בלייבן אויף אייביג; די תפלה איז אזא זיסע תפלה, עס עפנט די הארץ.

נאכדעם האב איך מסיים געווען דעם ספר התקונים און אנגעהויבן נאכאמאל.

איך האב זיך מקבל געווען צו ענדיגן די יאר דעם ספר הזוהר, מיר האלטן שוין כמעט ביים סוף, מיר האבן נאך אפאר פרשיות צו לערנען; וויל איך דיר בעטן זאלסט שטיין אויף מיר און זען מיר זאלן ענדיגן אינאיינעם דעם גאנצן זוהר, איך וויל קומענדיגע יאר ל"ג בעומר מאכן די סיום דא ביי רבי שמעון בן יוחאי, אויב דו וועסט וועלן קומען מיט מיר.

עס איז גאר אנדערש דער גאנצער קומען אויף מירון ווען מען לערנט א גאנץ יאר דעם הייליגן זוהר.



די סודות וואס איז דא אין ספר תיקונים

זע צו מסיים זיין ספר תקוני זוהר אויפ'ן הייליגן טאג ל"ג בעומר. דער רבי

האט געזאגט (שיחות ה"ז, סימן רפה): "על ספר התקונים לְבַד לא יספיקו אלפים ספרים לְבַאֵר עֲצָם רבוי הסודות שֵׁישׁ שָׁם", טויזנט ספרים איז נישט גענוג פארשטיין צו געבן די סודות וואס איז דא אין ספר תיקונים; עיין שם.



סעודת ל"ג בעמר

די זכות פון נעמען א חלק אין די סעודה

איך וויל אייך בעטן איר זאלט צוזאם נעמען פרויען פון אנשי שלומינו און זיי פֿרעגן ווער עס וויל נעמען א טייל אינעם סעודת "ל"ג בעמר", וואס וועט אס ירצה ה' פארקומען מיטוואך נאכט אין ישיבה.

דאס וועט זיין א זכות פאר אייך אלע, בזכות התנא אלוקי רבי שמעון בר יוחאי זאל נשפע ווערן אויף אייך אלע, איר זאלט געבענטשט ווערן מיט אלעס גוטס.

דער הייליגער רבי האט געזאגט: די חתונה איז דארט - אין מירון - אבער דער חתן איז דא; ווייל דארט וואו מען רעדט די דיבורים פונעם צדיק דארט געפינט זיך דער צדיק.



מיר פרייען זיך אז מיר האבן באקומען דעם זוהר

ביז דערנוויל האב איך נאכנישט באקומען קיין רשות אריינצוגיין קיין ארץ ישראל, איך האף נאך צו באקומען רשות, איך וויל זייער שטארק זיין אין מירון דעם יאר ל"ג בעמר [תשפ"א].

אויב איך וועל נישט באקומען קיין רשות וויל איך דיר בעטן זאלסט צושטעלן א סעודה פאר אלע תלמידים, אויף זאלסטו צוגרייטן מוזיק (אויף קלארינעט וואס שפילט אין מירון); מיר וועלן מאכן א סעודה ליל שישי אין ישיבה פאר אנשים, און אויף אין ווייבער שול פאר די נשים און פאר די קינדער. ל"ג בעמר איז א יום טוב, א טאג וואס אלע אידן פרייען זיך אויף וואס מיר האבן באקומען דעם זוהר, די פנימיות התורה.

[אין א שפעטערדיגע בריוו שרייבט דער ראש ישיבה:

איך וועל אַם ירצה ה' זיין ל"ג בעומר אין מירון, איך האב היינט באקומען
רשות אריין צו קומען אין ארץ ישראל; נאך אסאך תפלות און בענקעניש וועל
איך זיין אַם ירצה ה' די קומענדיגע טעג אין ארץ ישראל.



מירון

די גרויסע שמחה ל"ג בעומר אין מירון

ווער עס האט נאר איין מאל טועם געווען דאס זיין ל"ג בעומר אין מירון -
דער קען נישט מותר זיין אויף דעם, דער קומט שוין צוריק אלע יארן. מען שפירט
אזא שמחה; מי שלא ראה שמחה זו, לא ראה שמחה מימיו, עס איז אזא גרויסע
שמחה, דער גאנצער בארג ברענט מיט א מוראדיגע קדושה; וואויל איז דעם
וואס איז זוכה צו קומען זיך פרייען ביי די הלולא קדישא.

אויך ווער עס איז נישט אין מירון קען זיך מקשר זיין מיט דעם הייליגן תנא
אלוקי רבי שמעון בר יוחאי דורך לערנען דעם הייליגן ספר הזוהר.
דער עיקר דארפן מיר מיט נעמען מיט זיך - לעבן מיט די סודות וואס רבי
שמעון בר יוחאי איז מגלה; דאס ליבשאפט וואס דער אייבערשטער האט ליב
יעדן איד און דאס גרויסקייט און טייערקייט פון די מצות וואס מיר טוען.



איך האב מורא צו פארן ל"ג בעומר קיין מירון, וואס טו איך ?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך האב געוואלט פּרעגן אויב איך זאל פארן דאס יאר ל"ג בעומר קיין מירון. איך
בין געווען דארט צוויי יאר צוריק בשעת די שרעקליכע אומגליק רחמנא ליצלן, און זייט
דעמאלט איז מיר שווער צו פארן, אבער איך בענק זיך שוין צום רבי שמעון אין דעם גרויסן
טאג. אויך איז מיר שווער צו לאזן מיין מאן פארן, איך האב מורא מען זאל זיך שטופן
דארט און עס זאל נישט צוקומען צו א סכנה חס ושלום.

וואס זאל איך טון, זאל איך מתגבר זיין אויף דעם? אפּשער זאל איך פארן ענדערש

אין א רואיגע צייט? זאל איך לאזן מיין מאן פארן? איך וועל זיך פרייען באקומען אן ענטפער.

איך בעט אסאך פאר'ן ראש ישיבה שליט"א, ער זאל ווייטער קענען אנגיין מיט די הייליגע ארבעט. אויך בעט איך א ברכה פאר קינדער.

יישר פח

תשובה:

ל"ג בעומר אין מירון איז די הלולא [חתונה] פון רבי שמעון בר יוחאי, עס ווערט פרייליך אין אלע עולמות. דער אר"י הקדוש פלעגט קומען צו פארן מיט די גאנצע משפחה קיין מירון צו זיין דארט ל"ג בעומר (פרי עץ חיים שער ספירת העומר, פרק ז). מען דארף זיך נישט שטופן, מען קען זיצן אין א שטילע ווינקל און דארט בעטן. מוהרא"ש פלעגט אלע יארן קומען ל"ג בעומר קיין מירון, אבער ער איז נישט אריין אין די מערה, ער האט מתפלל געווען אינדרויסן. מוהרא"ש זאגט, די גאנצע בארג פון מירון איז ליכטיג און הייליג.

דאס איז דער לשון וואס מוהרא"ש שרייבט (שאלות ותשובות ברסלב חלק ב', מכתב רלה): "במשך כל העשרים וארבע שעות של ל"ג בעומר", אין די גאנצע פיר און צוואנציג שעה פון ל"ג בעומר, "כל החר כלו הוא מקדש", איז די גאנצע בארג פון מירון געהייליגט, "והשמחה והאור מאירים בכל החר הקדוש הזה", עס שיינט א ליכט און מען שפירט א שמחה אויפן גאנצן בארג. "איפה שאדם יעמד או ישב", וואו מען זאל נאר שטיין און וואו מען זאל נאר זיצן, "יכול שם לבכות ולבקש על נפשו", קען מען זיך גוט אויסוויינען און אויסבעטן, "ויקבל את כל מבקשו", און מען וועט באקומען אלעס וואס מען דארף און אלעס וואס מען בעט.

איר דארפט נישט מורא האבן פון גיין קיין מירון, איר קענט גיין ל"ג בעומר און אויף אייער מאן קען גיין, עס איז כדאי צו זיין אין מירון אפילו פאר א שעה. אין מירון ל"ג בעומר באקומט יעדער א מתנה פון רבי שמעון, דער הייליגער תנא רבי שמעון טיילט מתנות פאר יעדן איינעם.

בפרט ווער עס ווארט אויף קינדער; ווער עס וויל געהאלפן ווערן מיט קינדער - זאל גיין קיין מירון זיך אויסגיסן דאס הארץ, וועט ער געהאלפן ווערן מיט קינדער.

דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

צוזאגן אין מירון צו געבן דעם נאמען שמעון, כדי געהאלפן צו ווערן?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

עס דערנענטערט זיך דער הייליגער טאג ל"ג בעמר, און עס איז באקאנט א סגולה געהאלפן צו ווערן מיט קינדער, אז מען זאל צוזאגן ביים ציון הקדוש אין מירון צו געבן דעם נאמען שמעון פארן אינגל וואס מען וועט האבן.

שוין פארגאנגענע יאר האב איך דאס געוואלט טון, מיין ווייב האט אבער נישט מסכים געווען, זי שעמט זיך אז מען וועט זען אז מיר זענען געווען אין א לחץ געהאלפן צו ווערן. איינער האט מיר געזאגט אז איך זאל נאר צוזאגן צו מאכן די חאלאקע אין מירון, אבער עס איז שוין אריבער א יאר און מיר זענען נאכנישט געהאלפן געווארן.

עצט בין איך נאך מער באזארגט, נאכדעם וואס מיינע יונגערע געשוויסטער האבן חתונה און אפשר וועלן זיי האבן קינדער פאר אונז.

זאל איך נאכאמאל ארויפברענגען דעם געדאנק צו טון די סגולה אדער נישט?

יישר פח

תשובה:

צוויי זאכן דארפסטו וויסן; איינס, האבן קינדער איז נישט קיין פארמעסט. אז א יונגערער אין די משפחה האט ערשט קינדער, אדער מער קינדער - איז דאס נישט א צרה און נישט קיין פארמעסט; קינדער איז א מתנה פונעם אייבערשטן און עס איז נאריש צו האלטן חשבון ווען מען האט, ווער עס האט ערשט, וויפיל קינדער מען האט און ווער עס האט מער קינדער; מען דארף בעטן דעם אייבערשטן און ווארטן מיט געדולד ביז די ישועה קומט.

צווייטנס, מען קען פועל'ן ביי רבי שמעון בר יוחאי קינדער אפילו מען זאגט נישט צו אז מען וועט געבן א נאמען שמעון. בפרט ווען עס איז נוגע אין דיין שלום בית, דיין ווייב וויל נישט געבן שמעון, זי שעמט זיך וכו' - איז דאך זיכער אז דו זאלסט ענדערש זיך מקבל זיין ל"ג בעמר אין מירון אז דו וועסט לעבן בשלום מיט איר, דו וועסט מכבד זיין דיין ווייב און זיך נישט קריגן; וועסטו מיט דעם פועל'ן קינדער.

די הייליגע חכמים דערציילן פונעם תנא רבי שמעון בר יוחאי (שיר השירים

רבה א, לא), א פארפאלק זענען געקומען צום הייליגן תנא רבי שמעון בר יוחאי אז זיי ווילן זיך גוטן, היות עס איז שוין איבער צען יאר וואס זיי האבן חתונה געהאט און זיי זענען נאכנישט נפקד געווארן מיט קינדער. האט זיי רבי שמעון בר יוחאי געזאגט זיי זאלן מאכן א סעודה פאר זיי גוטן זיך. בשעת די סעודה, ווען דער מאן איז שוין געווען גוט בגלופין פון אפאר גלעזלעך וויין, האט ער צוגערופן זיין ווייב און איר געזאגט: "היות מיר האבן געהאט שיינע יארן צוזאמען און יעצט גייען מיר זיך גוטן, וויל איך דיר געבן עפעס א טייערע זאך פון מיין פארמעגן, קלויב זיך אויס א טייערע חפץ פאר דיר און אזוי וועלן מיר זיך צעשיידן", האט זי אים געבעטן ער זאל איר געבן אביסל צייט צו טראכטן.

דער מאן האט ווייטער געטרינקען וויין, ביז ער איז אראפגעפאלן אויף דער ערד טויט שיפור און ער איז איינגעשלאפן. האט די פרוי געבעטן די משרתים זיי זאלן אים אריינלייגן אין בעט און אים ברענגען צו אירע עלטערן אין שטוב, צומארגנס ווען ער האט זיך אויפגעוועקט און זיך ארוימגעקוקט וואו ער איז - האט ער נישט פארשטאנען וואס דא גייט פאר, האט זי אים געגעבן צו פארשטיין און אים געזאגט די ווערטער: "בשעת מיר האבן געמאכט די סעודה האסטו מיר געזאגט אז איך קען זיך אויסוועלן א גוטע חפץ פון דיין פארמעגן; איך האב נישט קיין בעסערע זאך אויף די וועלט ווי דיר, דו ביסט מיין בעסטע זאך!"

זענען זיי געגאנגען צו רבי שמעון בר יוחאי און אים דערצייילט די גאנצע מעשה, האט רבי שמעון בר יוחאי זיי געזאגט: "אויב זי האט דיר אזוי ליב און זי וויל זיך נישט צעטיילן פון דיר, זאג איך אייך צו אז איבער א יאר וועט איר האבן א קינד", און אזוי איז טאקע געווען, זיי האבן זוכה געווען צו קינדער; אלעס נאר צוליב דאס ליבשאפט און שלום וואס איז געווען צווישן זיי.

דארפסט נישט ווארטן אויף ל"ג בעמר זיך דאס צו מקבל זיין, זיי זיך שוין מקבל צו מכבד זיין דיין ווייב און איר נישט וויי טון, און בעט דעם אייבערשטן פאר קינדער - וועט איר זוכה זיין צו זרע של קיימא.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.



אויסצוגן פון די נסיעות קיין מירון במשך די פארגאנגענע יארן

סוף אדר ב', שנת תשפ"ב

...דערנאך זענען מיר געפארן קיין מירון. אכרקה רוטמאן, איינער פון די גבאים אין ירושלים האט אונז צוגעשטעלט א דירה פאר אלע בחורים מיט היימישע פרישע עסן, זיין ווייב האט דאס אלעס אפגעקאכט. איך האב זיך נאך געקענט אראפלייגן פאר איין שעה לכבוד שבת.

איך בין געגאנגען צו מיין טאטע שליט"א געבן שלום, אויך צו מיין מאמע. מיין מאמע האט דעמאלט געצינדן לעכט. נאכן צינדן האב איך איר געגעבן שלום, זיי האבן זיך זייער געפרייט.

איך האב געזאגט שיר השירים, מיין טאטע האט מיר געבעטן צו זיצן נעבן אים. מיין טאטע שליט"א האט געדאווענט מנחה, איך האב זיך מתבודד געווען. נאכן דאווענען מנחה זענען מיר ארויף צו די מערה דאווענען קבלת שבת. איך האב זייער אסאך געבעטן, כמעט א גאנץ דאווענען - פאר שמחה, איך בין נישט געווען פרייליך; קען זיין פון אויסגעמוטשעטקייט פון נישט שלאפן אפאר טעג, איך האב געבעטן און געבעטן: "באשעפער מאך מיך פרייליך, געב מיר א מוח מחשבה".

פאר לכה דודי האט מיין טאטע שליט"א גערעדט אין די מערה פאר אפאר מינוט. מיין טאטע האט גערעדט פון דאס גרויסקייט פון זיין ביי רבי שמעון שבת פרשת פרה. בתוך הדברים האט ער נאכגעזאגט פון רבי נתן א שטיקל לקוטי הלקות (יורה דעה הלקות בשר וחלב הלקה ה, אות כד), רבי נתן זאגט אז די זאך פון פרה אדומה איז א גרויסע חידוש, ווייל אלע קרבנות איז מען מקריב דוקא אין בית המקדש מבפנים, און פרה אדומה מאכט מען דוקא אינדרויסן, פל מעשיה מבחוץ; פרה אדומה איז אזעלכע הויכע השגות - וואס מיר קענען בכלל נישט משיג זיין, און נאר אזוי קענען מיר זיך מטהר זיין פון אבי אבות הטומאה; מיר איז דאס געווען א וואונדער, איך האב נאכנישט געהערט מיין טאטע שליט"א נאכזאגן ביי א דרשה פון הייליגן רבי נתן.

מען האט געטאנצן פאר פגונא דעם שיר בר יוחאי פמנהג מירון. אין מירון טאנצט מען אלע שבתים נאך קדיש פאר פגונא "בר יוחאי" און "אמר רבי עקיבא"; עס איז געווען זייער שיין.

נאכן דאווענען האבן מיר געזאגט דעם זוהר פון די גרויסקייט פון סעודות ליל שבת.

מיין טאטע איז ארויף צום ציון פון מיין זיידע. מיר איז דאס געווען א פלא, שבת גייט מען דאך נישט צו קיין ציון. איך האב אים געפרעגט, האט ער מיר געזאגט אז ער האט דאס מברר געווען און געשריבן דערויף א תשובה. איך בין מיטגעגאנגען, ער האט דארט געזאגט פֿרק במה מדליקין, געזינגען א ניגון און געזאגט א קדיש.

מיר זענען געגאנגען אויף א שפאציר מיט א טייל פון די בחורים ארויף אויפן בארג נעבן קבר התנא רבי יוחנן הסנדלר, מיר זענען נישט צוגעגאנגען צום ציון, איך האב געוויזן פאר די בחורים די מערה נעבן דעם ציון, דארט וואו ער האט אויסגעארבעט די לעדער צו מאכן שיה, 'סנדלר' - דאס איז א מענטש וואס ארבעט מיט שיה.

איך האב זיי געוויזן דעם בארג קעגן איבער, וואו עס געפונט זיך קבר שמאי הזקן, מיר האבן געשמועסט וואס רבי נתן דערציילט (שחי ה"ו, סימן יט), ווען דער רבי איז געווען אין מירון איז ער געגאנגען צו קבר שמאי, דער רבי איז געווארן טרויעריג, דער רבי האט געזאגט ער ווייסט פארנוואס דאס איז געשען, ער האט אבער נישט דערציילט פארנוואס דאס איז געשען. מיר זענען ארויפגעגאנגען, דארט איז דא ווענט פון שטיינער, מען זאגט אז דארט איז געווען אן אלטע בית הכנסת, מיר האבן דארט געשמועסט מעשיות פון תפלה, עס איז געווען זייער שיין.



סדר הנסיעה קיין מירון, ל"ג בעומר תשפ"ב

בעזרת ה' יתברך - ג' פרשת בחוקותי (במדבר בא"ט), כ"ד אייר, ל"ט לעמר, שנת תשפ"ב לפרט קטן

לכבוד מיין טייערער ליבער אהרן וועבערמאן גרו יאיר ברסלב, ליבערטי

חסדי השם יתברך איך האב זוכה געווען צו זיין די יאר נאכאמאל ביי די הלולא פון רבי שמעון בן יוחאי אין מירון.

מיר זענען ארויסגעפארן מאנטאג נאכט, איך מיין ווייב מיט זון שמעון גרו יאיר. מיין זון האב איך געגעבן א נאמען שמעון נאך התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי. מיין זיידע, קארלסבורגער רב זכר צדיק לברכה האט מיר דעמאלט געבעטן איך זאל א נאמען געבן "שמעון", ממשיך צו זיין די זכות פון רבי שמעון

בר יוחאי אויף אים, ער זאל האבן א רפואה שלימה, ער איז דעמאלט געווען זייער אפגעשוואכט. ער האט נישט געהאט קיין כח צו זיין דער מוהל ביי זיין ברית, איף האב גענומען דער ווינער רב שליט"א פאר מוהל.

איף האב מיט גענומען מיין זון שמעון לכבוד זיין סיום הש"ס, איף טו דאס מיט אלע מיינע קינדער; איף וויל זיי זאלן לערנען ש"ס און דאס מסיים זיין פאר די בר מצוה - זאג איף זיי צו א נסיעה קיין ארץ ישראל.



אברהם הנ"ל האט צוגעשטעלט א קאר מיט א גוטע דרייווער, עס איז געווען זייער א געשמאקע וועג, א גאנצע וועג האב איף געשעפּשעט צום אייבערשטן: "הייליגער באשעפּער, העלף אונז אַנקומען אין מירון בשלום". די יאר איז געווען א ברהלה, מען האט דערשראקן פון פאראויס אז מען גייט פארשפארן מירון, מען קען נאר אריינקומען אין מירון מיט באשטעלטע טיקעטס פון פאראויס. ווען מיר זענען געקומען גענטער האבן מיר געזען פאליציי שטייען ביי די וועגן, מיר האבן געבעטן און געבעטן, תפלה עפנט דאך אלע טויערן.

מיר זענען שוין אין מירון, מען האט אונז אבער נישט אריינגעלאזט, מיר האבן זיך געדריידט אהין און צוריק, צוריק און אהין. אברהם האט אונז דארט אפגעווארט, אין געז סטעישיץ, אונטן פונעם בארג, ביים אריינגאנג.

אין געז סטעישיץ זאגט מיר דער דרייווער שטרענג: "פארמאך דיין פענסטער!" איף פּרעג אים: "וואס גייט פאר?" זאגט ער נאכאמאל: "פארמאך!" און ער הויבט אן פארן שנעל. איף בין געווארן אביסל דערשראקן, איף זע דער דרייווער איז אַנגעצויגן, איף כאפ נישט וואס גייט פאר, ער געבט א שטעל אפ די קאר און שפרינגט ארויס, ער לויפט אריבער די גאס צו א קאר רעדן אפאר מינוט. איף האב נישט פארשטאנען וואס גייט פאר, ער קומט צוריק, און אברהם זאגט אים מען קען נאכאמאל פרויבירן אריינצופארן אין מירון. מיר קומען אן דארט, אברהם שטייט דארט מיט איינעם, יענער ווייזט מען זאל אריינלאזן. הודו לה' כי טוב, מיר זענען אַנגעקומען צו א שיינע דירה, אהערגעשטעלט מיט אלע באקוועמליכקייטן. קענסט דאך אברהם, ווען ער מאכט עפעס - איז דאס מיט די גאנצע הארץ. מיר האבן זיך אויסגעפאקט, דערנאך בין איף אריבערגעגאנגען צו מיינע עלטערן געבן שלום.

נאכדעם דערצייילט מיר אברהם וואס האט פאסירט. דער דרייווער האט באמערקט אין געז סטעישן ... דעריבער האט ער מיר געבעטן צו פארמאכן די פענסטער פדי ער זאל נישט זען אז איך בין אין קאר. למעשה האט ער מיך יא געזען, און ווי נאר דער דרייווער פארט אנוועק זעט ער ווי ... פארט אים נאך, ער דריידט זיך אהער - פארט ער אהער, ער דריידט זיך אהין - פארט ער אהין, ער פארט שנעל - פארט ער שנעל, איז ער געגאנגען רעדן מיט אים, זאגט ער: "איך וויל יעצט ערלעדיגן דעם ראש ישיבה, איך וויל אים יעצט שלאגן צום טויט" ה' ישמרנו, האט אים דער דרייווער געזאגט: "טראג זיך אפ פון דא, איך ווארן דיך!" ער האט זיך דערשראקן און אנוועקגעפארן, שפעטער איז ער צוריקגעקומען און מיך שיעור דער'הרג'עט; איך וועל דאס שרייבן שפעטער אינעם בריוו, איך וויל זיך האלטן אין א סדר.

איך האב געדאווענט מעריב ביי מיין טאטע אין בית המדרש קארלסבורג. שלאפן האב איך נישט געקענט דארט, אין מירון איז אזוי פרייליך - מען קען נישט שלאפן, איך בין אויפגעבליבן ביינאכט אין די דירה, איך האב געלערנט מיינע שיעורים.

מיטוואך אינדערפרי פיר אזייגער פארטאגס בין איך זיך געגאנגען טובל'ן ביי מיין טאטע'ס מקוה. איך האב געדאווענט שחרית מיט מיין טאטע שליט"א ותיקין. מיין זיידע זכרונו לברכה פלעגט אין מירון דאווענען ותיקין; אזוי פירט זיך מיין טאטע שליט"א, ער דאווענט ותיקין. געווענליך דאווענט ער אין די מערה, אבער ערב ל"ג בעמר, ל"ג בעמר און א טאג נאך ל"ג בעמר - דאווענט ער אין זיין בית המדרש מראה יחזקאל, אונטן פונעם בארג. בפרט היי יאר, נאכדעם וואס די מדינה של גיהנום האבן געווארנט און געמאכט אזעלכע פחדים - האבן מיר געדאווענט אונטן.

איך בין ארויף צום מערה מיט מיינע זין שמעון און הרב אלחנן חיים, ער איז אויך געקומען קיין מירון מיט זיין ווייב, ער איז געפארן א טאג פריער. די גאנצע וועג ארויף צום מערה איז געווען רואיג.

אריינקומענדיג אין די מערה איז מיר גוט געווארן, די גאנצע מערה איז אנגעפילט מיט פאליציי, עס איז ליידג, מען לאזט נישט קיינעם בלייבן שטיין, מען קען נאר גיין. בלית ברירה בין איך אריבער די מערה. פון איין זייט האט עס מיר געגעבן א קליינע ציפ אין הארץ: 'היתכן, וואס איז די חוצפה וכו'; איך האב

אָבער שְׁנַעַל גְּעֵרֵיִדְט דִּי מַחְשָׁבוֹת אויף פֿאַרקערט, אײַף האָב זײַך גַעפֿרײַדֵט, געלויבט דעם פֿאַשעפֿער אײַף בײַן רבֿי שְׁמַעוֹן בֵּר יוֹחָאי.

ארויסקומענדיג פון אונטער די מערה, דארט זענען געווען הונדערטער אידן און געזאגט תהלים, א טייל האבן זיך געקריגט מיט די פאליציי, אײַף האָב גענומען א תהלים און אנגעהויבן זאגן תהלים. עס איז געווען א ברענעדיגע זון, אײַף האָב געזוכט א שאטן, אונטערן שאטן איז געווען פיין. אײַף האָב געטראכט צו זיך: 'וואס האָב אײַף מיט די סדרנים? וואס גייט מיך אן וואס זיי טוען?' אין אנדערע זמנים ווען מען האט יא געקענט זיין אין די מערה - וואלט אײַף זיך אויך געזוכט א רויאגע ווינקעלע וואו צו זאגן תהלים.

אײַף האָב אנגעהויבן תהלים מיט א שמחה, פלוצלונג האט זיך מיר געעפנט די הארץ, אײַף האָב זיך געקענט גוט מתבודד זיין. מען קען זיך נישט פארשטעלן די הרהורי תשובה וואס מען שפירט אין מירון, בפרט ל"ג בעמר און ערב ל"ג בעמר. בשעת'ן זיך מתבודד זיין האָב אײַף פארגעסן אז עס איז הייס, אז אײַף שוויץ, אז אײַף בײַן נישט געשלאפן און נישט געגעסן; אזוי איז עס, ווען מען פאלגט דעם רבי'ן, מען רעדט צום אייבערשטן - פארגעסט מען פון אלעס, מען וויל גארנישט, נאר אביסל דביקות בה', נאר אביסל קרבת אלקים.

אײַף האָב מסיים געווען ספר תהלים און מזכיר געווען אלע קוויטלעך, בקשות פון אנשי שלומינו. אויפ'ן וועג אראפ און א גאנצע צייט זייענדיג אין מירון, זענען צוגעקומען מענטשן, זקנים ונערים, חסיד'ישע, אשכנז'ישע און ספרד'ישע, פון אלע סארט, פון אלע קרייזן - זיך באדאנקען פאר די שיעורים און בריוו.

א בחור ברענגט מיר א מתנה, א פארמאכטע דיקע ענוולעלעך; אײַף בײַן שוין צוגעוואוינט צו די סארט מתנות, אײַף ווייס וואס ליגט אינעווייניג נאך פאר'ן עפענען - א צעבראכענע סמארטפאון, מיט א בריוול וואס שטייט: "בזכות די שיעורים פון קו ברסלב, בזכות די גליונות און בריוו - האָב אײַף מחליט געווען אנוועק צו ווארפן די טעלעפאן".

הונדערטער האבן שוין אנוועק געווארפן זייערע מאוויס וכדומה פון הערן חיזוק און יראת שמים פון רבי'ן. דער רבי זאגט (חיי מוהר"ן, סימן שלב): "אני נהר המטהר מכל הפתמים", אײַף בײַן א טייף וואס רייניגט פון אלע שמוציגע פלעקן, אזוי אויך (שם, סימן רצד): "אני אוצר של יראת שמים", אײַף בײַן אן אוצר פון יראת שמים; די וועג פון רבי'ן איז א זיסע וועג, די מוסר פון רבי'ן איז א זיסע מוסר.

די אלע וואס שרייען אויף בחורים און מיידלעך וואס האבן א נישט גוטע טעלעפאן: "שגץ!" "שיקסע!" "גיהנום!" "רשעים!" - דאס מאכט גארנישט אויס, עס טוט גארנישט אויף, עס מאכט נאר ערגער, עס איז מבאיש ריח, אויף דעם זאגט אונז דער הייליגער תנא רבי עקיבא (ערכין טז): "תמה אני, אם יש בדור הזה מי שיכול להוכיח", איך וואונדער זיך אויב איז דא אין אונזער דור איינער וואס קען זאגן מוסר, ווייל אז מען ווייסט נישט ווי אזוי צו זאגן מוסר (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ח): "לא די שאינו מועיל בתוכחתו", נישט נאר ער טוט נישט אויף מיט די מוסר, "אף גם הוא מבאיש ריח של הנשמות השומעים תוכחתו", ער מאכט נאך א שלעכטע גערוף אויף די מענטשן; עס האט נאך קיינער נישט אנוועקגעווארפן א טעלעפאן וואס מען קען קוקן עבירות - דורכדעם וואס מען האט אים געזאגט מוסר אויף די וועג: "שגץ!" "שיקסע!" "גיהנום!" "רשעים!" אבער די תוכחה פון רבי'ן, פון משה רבינו - געבט א גוטע גערוף, נרדי נתן ריחו. דער אייבערשטער האט געהאלפן, זייט די ישיבה שטייט האבן שוין טויזנטער און צענדליגער טויזנטער אידן תשובה געטון דורך די מוסר פון רבי'ן, וואס ער געבט אריין אין אידישע קינדער א ריח טוב, ווען מען הערט: "דער אייבערשטער האט דיך ליב", "דער אייבערשטער ווארט אויף דיר", "דער אייבערשטער איז מיט דיר" - די ווערטער זענען שטערקער פון די שטערקסטע זאך, דאס פועלט אז דער מענטש זאל צוריקקומען.



לפתחלה האט געהייסן עס וועט זיין אן הדלקה ביי מיין טאטע שליט"א ליל ל"ג בעומר, למעשה האט מען אביסל מורא געהאט, די מדינה של גיהנום האט נישט געלאזט מאכן הדלקות, האט מען דאס אפגעשטופט אויף די צווייטע נאכט, דאס הייסט ל"ג בעומר נאכמיטאג, פון זעקס אזייגער ביז אין די נאכט אריין; אפילו די פאליציי וועלן קומען וועט מען העכסטנס דעמאלט ענדיגן. אזוי האט מען טאקע געטון, מען האט געדאווענט מעריב און געציילט ספירה. נאכן דאווענען האט מען געצינדן לעכט לכבוד התנא האלקי און געטאנצן "בר יוחאי", עס איז געווען א סעודה ביי מיין טאטע שליט"א. מיין טאטע שליט"א האט גערעדט; איך בין אביסל אויסגעמאטערט יעצט פון די נסיעה, געדענק איך נישט פינקטליך. מיר האט זייער געברענט ארויפצוגיין צום מערה טאנצן לכבוד די הלולא פון

רבי שמעון בר יוחאי. איך האב נישט געהאט קיין טיקעט, איך האב געבעטן דעם אייבערשטן מען זאל מיך אריבערלאזן אן קיין טיקעט, אויך האב איך נישט געוויסט צי מען קען בכלל גיין, יעדע מינוט איז געווען אנדערע גייעס, מען לאזט יא, מען לאזט נישט; מיר האט זייער געברענט ארויפצוגיין.

איך בין ארויף מיט מיין זון שמעון; אזוי ווי איך הייב אן גיין זע איך שוין אנשי שלומינו, בחורים און אינגעלייט - גייען מיר נאך, מען האט נישט געבעטן קיין טיקעט, די גאנצע וועג איז געווען מיט פאליציי, יעדע פאר טריט האט מען אפגעשטעלט, איך האב מיטגענומען דעם ספר תקוני זוהר, איך האב געלערנט אויפ'ן וועג און אין די מערה האב איך מסיים געווען תקוני זוהר. מען האט זיך נישט געקענט אפשטעלן, מען האט געטריבן.

אינדרויסן, אונטערן בנן, האב איך געזוכט וואו צו טאנצן, מיר האבן אנגעהויבן טאנצן ביז עס איז געווארן פרייליכע טענץ, מיר האבן געטאנצן פאר צוויי שעה.

וואס זאל איך דיר זאגן, אזעלכע טענץ, אזא שמחה, אזא קדושה - האב איך שוין לאנג נישט געשפירט. די אהדות; אלע אידן טאנצן לכבוד רבי שמעון בר יוחאי, אלע אידן פרייען זיך אינאיינעם, מען איז פול מיט הרהורי תשובה. איך קען נישט שרייבן וואס איך שפיר נאכאלץ אין מיין הארץ, איך וועל סיי ווי נישט קענען ארויסברענגען וואס איך שפיר, וועל איך זיך אפשטעלן פון שרייבן.

א גאנצן טאנצן האב איך געדאנקט דעם אייבערשטן פאר אלע חסדים און פאר'ן מיך מקרב זיין צום נ'חל נ'רובע מ'קור ח'כמה, אויך האב איך אסאך געבעטן פאר דיר און פאר אלע אידן.



ל"ג בעומר ביינאכט האב איך נישט געקענט שלאפן פון גרויס שמחה, איך האב געלערנט זוהר. איך האב געדאווענט ותיקין ביי מיין טאטע שליט"א. נאכן דאווענען האב איך זיך געזעצט לערנען זוהר מיט האברך יש'ראל יוסף שניצלער, איך האב א שיעור מיט אים יעדן שבת אינדערפרי אין ספר הזוהר, מיר האבן זוכה געווען צו ענדיגן דעם גאנצן זוהר, אויסער איין פרשה, פרשת פנחס, עס איז א לאנגע פרשה. מיר האבן געלערנט זוהר פאר לאנגע שעות, בערך זעקס שעה, נאך עטליכע אינגעלייט האבן זיך צוגעזעצט לערנען די הייליגע זוהר.

האברך בערל לעווי איז אנגעקומען אין מירון, ער האט נישט געהאט וואו איינצושטיין, ער איז געקומען על דעת צו שלאפן אויף א בענקל אין בית המדרש. איך האב זייער הנאה געהאט, געווענליך אמעריקאנער מענטשן זארגן קודם פאר די בעט וכו', דא זע איך א אינגערמאן קומט פון אמעריקע צו רבי שמעון בר יוחאי און גארנישט, נאר צו זיין ביי רבי שמעון בר יוחאי. איך האב אים אריינגענומען אין מיין דירה, זיי האבן זיך איינגעטיילט, ער מיט יוסי האבן געהאט איין בעט; ווען ער איז געשלאפן איז ער געווען אין די מערה, און אזוי פארקערט.

עס זענען געקומען משפחות מאכן חאלאקע; האברך ברוך נוסבויס, אויך אן אייניקל פון הרב אברהם שושן פון בני ברק.

נאכמיטאג איז געווען די הדלקה ביי מיין טאטע שליט"א אין חצר מיט פייערדיגע טענץ, מען האט געטאנצן לכבוד רבי שמעון בר יוחאי מיט א העכערע שמחה.

פארן אנציינדן די הדלקה איז דער מנהג אז אלע גיסן אויל לכבוד רבי שמעון בר יוחאי, מען לייגט וואטע מיט אויל, מען זינגט נגוני דביקות. איך האב זיך גוט מתבודד געווען.

עס איז גאר אנדערש ווען מען קען מאכן א כלי פון די דערהויבענע צייטן, מען קען זיך מתבודד זיין. קענסט זען יעדע מאל ביי א חופה ווען מען זינגט נגוני התעוררות, אויב איז דער חתן מקורב צום רבין, וועסטו קוקן אויף זיינע ליפן ווי ער נוצט אויס די מינוטן פאר תפלה והתבודדות, און אז נישט, שטייט מען מיט א פארמאכטע מויל, און עס בלייבט גארנישט פון די דערהויבנקייט.

קענסט פֿרעגן די אינגעלייט ישׂראל יוסף שניצלער און בערל לעווי, זיי וועלן דיר דערציילן אביסל וואס דארט האט זיך געטון.

פרייטאג אינדערפרי האב איך געדאווענט ותיקין, איך האב געטרראפן ר' יונה אונזער דיין, נאכן דאווענען איז ער געקומען צו אונז אין די דירה, מיר האבן געענדיגט אינאיינעם זוהר. איך האב זייער שטארק געוואלט מאכן די סיום ל"ג בעמר, אבער נאכן לערנען אזויפיל שעה האט מיר די קאפ אנגעהויבן שווינדלען, איך האב זיך געדארפט אפשטעלן; מיר האבן געלערנט אינאיינעם אפאר בלאט זוהר און געמאכט א סיום, מיין ווייב האט אנגעגרייט אביסל ירקות מיט ברויט, עס איז געווען א שיינע סיום.

שפעטער בין איך ארויף צו מיין זיידע און באפע זכרונם לברכה, זיי ליגן

העכער די ציון פון רבי יוחנן הסנדלר. איך האב דארט געזאגט דעם יום תהלים, נאכדעם בין איך געגאנגען צו די מערה.

איך האב אויסגעלאזט א פֿרט וואס האט פאסירט ל"ג בעמר נאכמיטאג אין די מערה, דער עולם האט זיך געשטארקט קעגן די פאליציי, מען האט זיי מנצח געווען און זיי זענען אנטלאפן. מען האט ארויסגעווארפן אלע אייזענעס וואס זיי האבן געמאכט אין די מערה נישט צו לאזן מענטשן קומען, פון נאכמיטאג איז אלעס צוריק געווארן אזוי ווי אלע יארן. איך האב זיך צוריקגעהאלטן פון ארויפגיין ל"ג בעמר נאכמיטאג צו די מערה, ווייל א גאנצע צייט איז געווען שמועות אז עס איז דא מהומות וכו'. פרייטאג בין איך געווען אין די מערה, איך האב געזאגט תיקון הפללי מיט די תפלה פון רבי נתן צו רבי שמעון בר יוחאי (לקוטי תפילות חלק ב', סימן מז).

שבת בין איך געווען אין מירון, איך האב אלעס מיטגעהאלטן מיט מיין טאטע שליט"א; די תפילות און די סעודות. מנחה ערב שבת האבן מיר געדאווענט אונטן אין קארלסבורג, קבלת שבת זענען מיר ארויף דאווענען אין די מערה, מען האט געטאנצן "לא תבושי", אויף "בר יוחאי"; א גאנץ יאר איז דער מנהג אין מירון צו טאנצן "בר יוחאי" נאך קדיש יתום, פאר פגיוןא. (אגב, מוהרא"ש פלעגט זינגען יעדע שבת ביי די באטע "בר יוחאי").

שבת אין מירון זענען געווען טויזנטער משפחות, עס האט זיך געשפירט ווי א יום טובדיגער שבת. ליל שבת האב איך געגעסן ביי מיין טאטע שליט"א, אויף דער דיין ר' יונה און ישׂראל יוסף שניצלער גרו יאיר מיט נאך אנשי שלומינו. מיין טאטע האט מכבד געווען ר' יונה מיט'ן זינגען "אשת חיל"; ער האט אויסגערופן: "ברסלב'ער דיין אשת חיל", ער האט אים געזאגט ער זאל זינגען דעם "ברסלב'ער אשת חיל".

ביי די סעודה האט מיין טאטע שליט"א גערעדט פון די מעשה (פסחים קיב.) רבי שמעון בר יוחאי האט געבעטן רבי עקיבא זאל אים לערנען תורה, רבי עקיבא האט נישט געוואלט, האט רבי שמעון בר יוחאי געזאגט: "רבי, למדני תורה, ואם לאו, אני אומר ליוחאי אבא ומוסרך למלכות", איך וועל זאגן פאר מיין טאטע יוחאי און מען וועט דיר איינשפארן אין תפיסה; מיין טאטע שליט"א האט נאכגעזאגט די ווערטער פון רבי'ן (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן ס) וואס איז פֿשט, אזוי רעדט מען צו א רבי? מען סטראשעט אים אז מען גייט אים איבערגעבן פאר די רעגירונג? ! נאך

איז שווער, רבי עקיבא איז דאך שוין געווען אין תפיסה, וואס זאגט ער אים: "איך וועל דיך פארמערן און לייגן אין תפיסה?" זאגט דער רבי, מען דארף אכטונג געבן נישט צו לערנען מיט תלמידים שאינם מהגנים וכו', עיין שם.

עס זענען געווען אסאך אנשי שלומינו, זיי האבן געוואלט מאכן א באטע, עס איז געווען זייער שפעט, מען האט געענדיגט די סעודה צוויי אזייגער, עס איז נישט געווען שייך. אברהם איז אריבערגעקומען נאך די סעודה צו מיר מיט זיין משפחה פאר אפאר מינוט, עס איז געווען זייער שייך.



מיין טאטע שליט"א האט מיר געבעטן צו זאגן דברי תורה ביי די סעודה פון צופרי, איך האב גערעדט פון דאס גרויסקייט פון אידישע קינדער.

מיר געפונען אין זוהר הקדוש, רבי שמעון בר יוחאי לויבט אויס דאס טייערקייט פון אידישע קינדער, דאס גרויסקייט פון מצות ומעשים טובים וואס מיר טוען. מיר געפונען (שבת לג:), ווען רבי שמעון בר יוחאי איז ארויס פון די מערה און געזען א איד גייט מיט הדיסים לכבוד שבת, איינס פאר זכור און נאך איינס פאר שמור - האט רבי שמעון בר יוחאי געמאכט א גרויסע עסק פון דעם, אונז צו ווייזן דאס גרויסקייט פון יעדע גוטע זאך, אדער גוטע מנהג וואס א איד טוט פארן אייבערשטן, אז דאס איז זייער חשוב אין הימל. היינט צו טאגס ווייסן מיר דאס חשיבות פון די זאך, איידער רבי שמעון בר יוחאי האט דאס מגלה געווען וואלט מען געלאכט פון אזא מענטש, מען וואלט אים געזאגט: "היינט איז נישט יום טוב סוכות, מאך זיך נישט נאריש, וואס איז דאס שבת מיט הדיסים?!" רבי שמעון בר יוחאי האט אפער אנדערש געקוקט, ער זעט א איד טוט א שיינע זאך פאר שבת, זאגט ער: "חזי כמה חביבין מצות על ישראל", קוק ווי אידישע קינדער ליבן די מצות.

אינטערעסאנט, דער מהרש"א זאגט (שם חדושי אגדות, דיבור המתחיל חד כנגד זכור): "וכמו שבגרות זוכין לבנים חכמים", אזוי ווי שבת ליכט איז מסוגל פאר קינדער תלמידי חכמים, "הכי נמי הדיסים", אזוי אויף, ווער עס שמעקט הדיסים שבת וועט האבן "בנים צדיקים, שנקראו הדיסים", עיין שם; די זעלבע ווערטער זאגט דער רבי (ספר המדות אות בנים, סימן נט): "על ידי הדיסים בשבת זוכה לבנים תלמידי חכמים".

אויף האב איך געזאגט וואס איך האב געהערט פון מוהרא"ש, אויף דעם מאמר חז"ל (ברכות לה): "הרבה עשו פרבי שמעון בן יוחאי ולא עלתה בידין", אסאך האבן פרובירט נאכצומאכן רבי שמעון און זיי האבן נישט מצליח געווען, פארנוואס טאקע נישט? ווייל "הרבה" עשו פרבי שמעון בן יוחאי", אסאך טון, אסאך נאכמאכן איז שווער, אבער אז מען פרובירט צו טון קלייניקייטן, זאכן וואס מען קען - דעמאלט איז מען יא מצליח.

די ווערטער איז א מצוה צו רעדן מיט מענטשן, מען זאל וויסן אז דער אייבערשטער האט ליב אידישע קינדער, דאס איז דער גאנצער זוהר; יעדע בלאט, און פאר יעדע שטיקל - זאגט ער נאכאמאל און נאכאמאל: "וואויל איז פאר אונז אידישע קינדער וואס דער אייבערשטער האט אונז אויסדערוועלט פון אלע פעלקער, ער האט אונז ליב", דאס איז סודות התורה, עס איז באהאלטן פון אונז; מען דריידט זיך ארום צעקלאפט און דערשלאגן, מען חזרט זיך ליגנט, מען קלאפט זיך; ווער רעדט נאך אז מען הערט תורות פון שדין יהודאין (עייני לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן כח) וואס קלאפן דעם מענטש מיט ליגנט, אז דער אייבערשטער איז ברוגז אויף מיר, 'ער דארף נישט מיינע מצות', 'ער דארף נישט מיינ דאווענען' וכו' וכו'; דאס דארף מען זאגן פאר אנדערע, די ווערטער פון זוהר: "דער אייבערשטער האט ליב אידישע קינדער".



מיר זענען צוריק געקומען קיין מירון פארטאגס, איך האב באגעגנט מיין טאטע ארויפגיין מיט טלית ותפילין צו די מערה, איך האב זיך שגעל איבערגעטון די בגדי שבת לבגדי חול, און ארויף דאווענען שחרית כותיקין. נאך שחרית האב איך געזאגט די תיקון הפללי ביי רבי שמעון בר יוחאי און די תפלה פון רבי נתן (לקוטי תפילות חלק ב', סימן מז), א הארצרייסנדע תפלה, ווי מען בעט רבי שמעון בר יוחאי ער זאל העלפן עס זאל נישט זיין קיין שפחת התורה. עס איז נישט שייך איבערצושרייבן די זעלבע זאך יעדע פאר מינוט, וואס האט זיך אפגעטון ביי יעדע פלאץ וואו מיר זענען געווען; איבעראל קומען זיך מענטשן באדאנקען פאר זייער לעבן, זייט זיי האבן אנגעהויבן הערן די דרשות און ליינען די בריוון האט זיך אלעס ביי זיי געטוישט.



סוף חודש טבת, שנת תשפ"ג

מיר זענען געפארן קיין טברג צום הייליגן תנא רבי מאיר בעל הנס. איך האב נישט געוואלט אריינגיין איידער איך מאך זיך ריין די שיד, אין יבנאל איז מיר געווארן פארשמירט די שיד, עס איז געווען א גרויסע בלאטע אין יבנאל, אונטן פון די טרעפ וואו מען גייט ארויף צום ציון. מיר האבן זיך אלע אפגערייניגט די שיד, ווייל אז מען גייט צו א ציון פון א צדיק - גייט מען מיט די גרעסטע דרך ארץ.

איך האב געזאגט אכט קאפיטלעך תהלים און געבעטן דעם אייבערשטן מיינע תפלות, און פון דארט זענען מיר געפארן קיין מירון.

צום ערשט בין איך צוגעגאנגען צום ציון פון מיין זיידע און באבע אויבן אויפן בארג, העכערן קבר פון רבי יוחנן הסנדלר. עס האט גערעגנט, מיר האבן נישט געהאט קיין שירעם זיך צו באשיצן פון די רעגן. העכער די ציון פון מיין זיידע איז דא א דעכל זיך צו באשיצן פון רעגן, מיר האבן דארט מתפלל געווען.

פון דארט זענען מיר געגאנגען צו די מערה פון רבי שמעון בר יוחאי. איך האב געזאגט תהלים און זיך מתבודד געווען, איך האב אסאך געבעטן דארט צו קענען שרייבן ווייטער דעם פירוש חזית איש, אויף האב איך געלעבנט אביסל תיקונים, איך האב לפתחילה געוואלט מסיים זיין אין די מערה תיקוני זוהר.



די באזוך אין ארץ ישראל ל"ג בעומר תשפ"ג

...מיר זענען פון דארט געפארן קיין מירון; איך, מיין ווייב מיט מיינע צוויי קינדער. מיין זון שמעון גרו יאיר, ער הייסט נאך דעם הייליגן תנא רבי שמעון. ווען ער איז געבוירן האט מיין זיידע זכרוננו לברכה געזאגט איך זאל אים געבן 'שמעון', ווייל ער האט געדארפט עפעס א גרויסע ישועה, האט ער מיר געבעטן צו געבן דעם נאמען שמעון, עס זאל זיין א זכות פאר אים. און מיין זון דער בר מצוה בחור נחמן נתן. אויף מיין זון הרב שלמה מיט זיין ווייב זענען מיט געקומען מיט זייער זון נחמן נתן; ביי אונז אין די משפחה רופט מען אים 'נחמן נתן שטעטל' מיר זאלן זיך נישט פארמישן מיט אונזער נחמן נתן. זיי זענען געקומען מאכן אן אפשערן פאר זייער קינד נחמן נתן אין מירון ביי רבי שמעון בר יוחאי.

מירון ווערט פארמאכט אפאר טעג פאר ל"ג בעומר, ווען מיר זענען אָנגעקומען האט מען שוין נישט אריינגעלאזט, מיר האבן זיך באנוצט מיט אונזער פראטעקציע, תפלה והתבודדות, מיר האבן געבעטן דעם אייבערשטן: "הייליגער פאשעפער, עפן אונז אן עפענונג, א וועג אריין אין מירון". פלוצלונג זע איך אן עפענונג, איך זאג דעם דרייווער: "פאר דא אריין"; איך קען זיך אביסל אויס אין מירון פון אלס בחור, אזוי זענען מיר אָנגעקומען בשלום.

מיר זענען איינגעשטאנען אין מירון הינטן פונעם פארג, אנטקעגן מיין זיידע'ס בית המדרש, אברהם גרו יאיר האט געזארגט פאר מיר איך זאל האבן פון דאס שענסטע און בעסטע. דאנערשטאג אינדערפרי האב איך געדאווענט שחרית אויבן אין די מערה, נאכדעם בין איך געגאנגען מיט מיין משפחה צו מיין זיידע'ס ציון, מיין זיידע ליגט אויפן פארג, העכער דעם הייליגן תנא רבי יוחנן הסנדלר; איך פלעג אלע יארן גיין מיט אים מתפלל זיין דארט ביי זיין חלקה, ער פלעגט גיין ערב שבת מתפלל זיין, זאגן קאפיטלעך תהלים - ביי זיין חלקה וואס ער האט זיך אָנגעגרייט. ער פלעגט מיר זאגן, ער האט הנאה אז ער וועט קענען ליגן אין אזא הייליגע מקום, סמוך ונראה פון די הייליגע תנאים רבי יוחנן הסנדלר און דער הייליגער רבי שמעון.



שבת קודש מירון

מנחה ערב שבת האב איך געדאווענט ביי מיין טאטע שליט"א, און צו קבלת שבת זענען מיר אלע ארויף צו די מערה, מען האט געדאווענט און געטאנצן "בר יוחאי", "אמר רבי עקיבא" - צווישן קדיש און כגונא.

נאכן דאווענען גייט מיין טאטע שליט"א ביים מרפסת כהנים ביזן סוף, פון דארט קען מען זען מיין זיידע'ס ציון און ער זאגט דארט: "גוט שבת!" מיין טאטע שליט"א איז אין פיבוד אב ואם אן אויסנאם, איך האב נישט געזען נאך מענטשן זאלן זיין אזוי אויסגעצייכנט אין פיבוד אב ואם אזוי ווי מיין טאטע שליט"א, מוהרא"ש האט מיר געזאגט דאס איז א זאך וואס מען זעט נישט ביי אנדערע.

אויפן וועג אראפ פון דאווענען, אין די מערה, איז געווען שיינע שמועסן מיט מיין טאטע שליט"א מיט אונזער דיין שליט"א. מען האט גערעדט פארשידענע הלכות, איינע פון די שאלות פונעם בר מצוה בחור, היות ער האט שוין מעביר

סדרה געווען פון זונטאג, אזוי ווי עס שטייט אין הלכה (אורח חיים סימן רפה, סעיף ג):
 "מיום ראשון ואילך חשוב עם הצבור", וויל ער וויסן אויב ער דארף איבערגיין
 נאכאמאל די פרשה יעצט פרייטאג ווען ער איז געווארן א גדול; מיין טאטע
 שליט"א האט געזאגט אז גיין, ער דארף נישט איבערגיין נאכאמאל די פרשה.

שבת אינדערפרי ביים ליינען, ווען דער בר מצוה בחר האט עולה געווען -
 האב איך געמאכט די ברכה: "ברוך שפטורני". מיין זיידע פסק'נט מען זאל זאגן
 די ברכה אויף דעם נוסח: "ברוך אתה מלך העולם שפטורני מעונשו שלזה", נישט
 בלויז: "ברוך שפטורני".

עס האבן אויף געגעסן מיט אונז אנשי שלומינו. מיין טאטע שליט"א געבט
 עסן פאר ווער עס וויל, די הכנסת אורחים איז עפעס אויסערגעווענליך, ווער עס
 וויל קומט דארט עסן.

מיין שווער שליט"א האט גערעדט ביי די צופרי סעודה, ער האט מחזק
 געווען מען זאל אכטונג געבן נישט צו רעדן די שפראך פון די ערב רב.

מענטש זאגן מיר, זיי באוואונדערן ווי איך זיך לאנגע שעות ביי די סעודות
 אן גארנישט טון; וואס ווייסן זיי וואס איך טו? איך האב דאך די מתנה פון רבין,
 פון קענען זיצן צווישן מענטשן, בענקען צום אייבערשטן און מאכן מיט די ליפן
 אן דעם וואס מען זאל אפילו זען. מיט די מתנה קען מען זיין וואו מען זאל נאר
 זיין, מען איז זיך מחי', מען זיצט אין גן עדן, מען שפירט דעם אייבערשטן.

מוצאי שבת

מוצאי שבת נאך הכדלה בין איך אריין אין קאך ביי מיין טאטע שליט"א אין
 חצר מיט אפאר בחורים און אינגעלייט פון אנשי שלומינו אנגרייטן די עסן פאר
 די חתונה פון רבי שמעון, מיר האבן געארבעט אפאר שעה און אלעס אנגעגרייט.
 איך האב זיך אזוי געפריידט צו קענען שוילן גרינצייג פאר די זופ, און אנגרייטן
 אלע עסן וואס מען טיילט אויס ביי מיין טאטע אין חצר, פאר טויזנטער מענטשן.
 מענטשן האבן א טעות, מען מיינט אז ל"ג בעמר אין חצר, פאר טויזנטער מענטשן.
 בעטן; אמת, מען קען ל"ג בעמר פועל'ן ישעות, אבער דער עיקר פון ל"ג בעמר
 איז די שמחה, די הלולא; דאס עסן, טרינקען און טאנצן.

זונטאג בחר בחקותי

איך האב געהאט א פלאן צו גיין געבן שיעורים אין ובנאל, צפת, בית שמש,
 בראקפעלד און אלעד, אין די שטעט וואו איך בין נאכנישט געווען. למעשה בעט

איך אלע איבער, איך האב נישט געוואלט אַוועק גיין פון מיין שווער שליט"א, מיין שווער איז איינגעשטאנען ביי מיר; מַכבד זיין מיינע עלטערן און מיין ווייב'ס עלטערן איז ביי מיר חשוב'ער ווי זאל זיין וואס זאל זיין.

מיין שווער שליט"א איז אהיימגעפארן זונטאג, ער האט א קבלה פון זיין טאטע דער ווייצענער רב הרב יוסף משה זכרוננו לברכה, וואס איז א תלמיד פון הרב דושינסקיא זכרוננו לברכה - אז מען זאל נישט גיין ל"ג בעמר קיין מירון. מען האט פרובירט אים מַשכנע זיין אז היינט איז אנדערש, אָבער מיין שווער איז זייער שטארק אין זיך נישט אַוועק רירן פון זיינע עלטערן.

איך בין געגאנגען דאווענען אין די מערה, ביי די צווייטע זייט, ביי רבי אלעזר. נאך שחרית בין איך דארט געבליבן לערנען זוהר, איך האב געלערנט תיקון ע' מיט אפאר חברים און געמאכט א סיום אויף תיקונים. אויך האב איך געלערנט מיינע שיעורים, מקרא, משנה און גמרא. איך בין אראפגעקומען באגלייטן מיין שווער אהיים.

ל"ג בעמר

מאנטאג נאכט האב איך געדאווענט מעריב ביי מיין טאטע שליט"א. נאך מעריב האט מען אָנגעצינדן די הדלקה, עס איז געווען אזעלכע פרייליכע טענן. איך האב געטאנצן מיט התבודדות, איך האב זיך גוט אויסגעשמועסט ביים טאנצן מיטן אייבערשטן. איך האב געשפירט א שטארקע שמחה, ווער עס איז נישט געווען אין מירון ל"ג בעמר - וועט נישט פארשטיין וואס מען שפירט דארט, עס ווערט זייער ליכטיג אין הארץ און זייער פרייליך.

איך האב געהאט אביסל חלישות הדעת פון די פאר בַחורים און אינגעלייט וואס האבן נישט קיין שכל, זיי שטייען ארום מיר און שטופן זיך ארום מיר ביי מיין טאטע שליט"א; מילא ביי אונז אין שול, ביי אונזערע ד' אמות - איז איין זאך, אָבער אז איך גיי ביי מיין טאטע - שטערט מיר אז מען ווייסט נישט ווי אזוי זיך צו פירן ביי יענעם.

נאכדעם האט מען זיך געוואשן צו א סענדה און נאך די סענדה בין איך ארויף מיט מיין טאטע שליט"א צו די מערה. די יאר האבן די סדרנים מסדר געווען מען זאל קענען אריבערגיין אין א שושה, איך בין אריבער ביי די שושה. א גאנצע וועג האב איך געדאנקט דעם אייבערשטן אז מיר ווייסן פון די הייליגע צדיקים, מיר קענען האבן א שייכות מיט זיי.

נאכדעם האב איך געטאנצן אין די חצר. די הרגשה וואס מען שפירט דארט - קען מען נישט באשרייבן, דאס איז כל אחד בפנים מה דמשער בליביה, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט אין די ערשטע שיחה אין שיחות הר"ן. דוד המלך זאגט (תהלים קלה, ה): "כי אני ידעתי כי גדול ה', ואדונינו מכל אלקים", פרעגט דער רבי, וואס איז דאס 'כי אני ידעתי', איך ווייס? זאג, כי גדול ה', דער אייבערשטער איז גרויס, וואס דרוקט ער 'כי אני ידעתי'? זאגט דער רבי: "כי גדלת הבורא יתברך אי אפשר לומר לחברו, ואפילו לעצמו אי אפשר לספר מיום ליום, לפי מה שמזריח לו ומתנוצץ לו באותו היום אינו יכול לספר לעצמו ליום שני הזריחה וההתנוצצות של גדלתו יתברך שהיה לו אתמול", מען קען נישט מסביר זיין פאר א צווייטן ווי אזוי מען שפירט דעם אייבערשטן, און נישט נאר פאר א צווייטן קען מען דאס נישט מסביר זיין, נאר אפילו פאר זיך אליינס קען מען אויך נישט דערציילן און געדענקען ווי אזוי מען האט נעכטן געשפירט דעם אייבערשטן. דערפאר זאגט דוד המלך: "כי אני ידעתי כי גדול ה', איך ווייס אז דער אייבערשטער איז גרויס, אני ידעתי דיקא', איך פאר מיר ווייס אז דער אייבערשטער איז גרויס, ער פירט די וועלט און ער הערט מיך אויס ווען איך רעד צו אים", דער רבי ברענגט דארט אראפ וואס שטייט אין זוהר (פרשת וירא, קג): אויפן פסוק (משלי לא, כג): "נודע בשערים בעלה" - כל חד, לפנים מה דמשער בלבה", יעדער איינער האט זיין וועג ווי אזוי ער שפירט דעם אייבערשטן ביי זיך אין הארץ.

ביי מיר ל"ג בעמר ווארט איך אויף טאנצן און זינגען; איך פריי זיך, איך דאנק דעם אייבערשטן אז מיר האבן צדיקים וואס האבן זיך מוסר נפש געווען פאר אויז מיר זאלן נישט פארלוירן גיין, מיר זאלן אלעס קענען פאררעכטן. אז מיר האבן צדיקים וואס זאגן אויז וואס טוט זיך אין הימל, וואס איז חשוב אין הימל, וואס איז מיט אוינזערע מצות וואס מיר טוען, ווי עס ווערט ליכטיג אין אלע וועלטן ווען מיר לערנען און דאווענען.

איך האב געמאכט אביסל הכנסת אורחים ביי מיר, איך האב אריינגענומען אפאר געסט וואס האבן נישט געהאט וואו צו שלאפן. ברוך השם מיינע קינדער האבן אנועק געגעבן זייערע בעטן, זיי זענען געשלאפן אויף א שטיקל מאטראץ אויף דער ערד פאר אנדערע אידן. מיין טאטע שלטיט"א האט מיך אזוי מחנך געווען, ער האט אריינגענומען יעדע שבת געסט, און איך האב געדארפט אנועק

געבן מיין בעט; איך בין געשלאפן אויפן קאוטש. מיר זענען אזוי אויפגעוואקסן, מיט הכנסת אורחים.

ל"ג בעמר אינדערפרי האבן מיר געלערנט אין די חצר פון מיין אכסניא - תיקונים, אינאיינעם מיט חברים תלמידי היכל הקודש, בערל פון בלומינגראוו, ישראל יוסף דער מלמד אין שטעטל און מנחם שטיינבערג, אויך אפאר חברים פון ארץ ישראל. מיר האבן אנגעהויבן פון די צווייטע הקדמה, ביז תיקון טו. מיר האבן געלערנט תיקון יד, דארט זאגט רבי שמעון בפירוש אז תשובה העלפט אויף אלעס, אפילו אויף די חטאים וואס שטייט אין זוהר נח און ויחי אז עס העלפט נישט תשובה - שטייט בפירוש אז (ישעיהו, ו, ט): "ושב ורפא לו".

אפשערן

איך בין אריבער צו מיין טאטע אין די דירה מיט מיינע קינדער און מיר האבן געמאכט אן אפשערן, מיין טאטע האט אפגעשוירן און געזאגט די א' ב' און געלייגט די האניג וכו'.

איך האב געטראפן ר' גמליאל ראבינאוויטש שליט"א, ער איז געקומען צו מיין טאטע שליט"א, איך האב אים געגעבן שלום. ער האט געזען ווי איינער כאפט א בילד, האט ער געזאגט: "אויבן אין הימל כאפט מען אויך בילדער, אבער דארט כאפט מען בילדער פון זאכן וואס מען וויל נישט דא כאפן בילדער".

איך האב געוואלט ארויפגיין נאכאמאל ל"ג בעמר צו די מערה, למעשה האב איך זיך מקשר געווען ביי מיר אין חצר.



נסיעה קיין ארץ ישראל ל"ג בעמר תשפ"ד

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת בחוקותי, כ"א אייר, ל"ו לעמר, שנת תשפ"ד לכבוד מיין טייערער ליבער זון, הבחור נניק וחכים ... גרו יאיר געלויבט דעם אייבערשטן אז איך בין אויפן וועג צוריק פון מיין נסיעה קיין ארץ ישראל ל"ג בעמר תשפ"ד. עס איז געווען א הערליכע נסיעה, פון מיינע שענסטע נסיעות קיין ארץ ישראל. איך וועל דיר אראפשרייבן אביסל וויפיל איך געדענק פון די שיינע נסיעה, איך האף דו וועסט קענען ארויסנעמען שיינע חיזוק פאר עבודת השם, זאלסט זיך קענען שטארקן מיט לערנען און דאווענען, און מיט

די חיזוק פון וואס מיר האבן זוכה געווען צו רעדן אין ארץ ישראל מיט אנשי שלומינו...

מאנטאג פרשת בהר, כ"ז לעמר

...מיר האבן זיך ארויסגעלאזט קיין מירון, דער מנהל המוסדות פון ארץ ישראל, יצחק, ער האט מיך גענומען קיין מירון, אלעס איז אריבער בשלום. מיר האבן געדאווענט מעריב מיט די בחורים, די בחורים פון אוינזער ישיבה פון ירושלים זענען געקומען פאר צוויי טעג זיין מיט מיר, איך האב זייער געבענקט צו זיין מיט זיי, זיך אפגעבן פרינוואט מיט זיי, איך האב זיי אלעמען שיינ באגריסט.

נאך מעריב האב איך געלערנט מיט זיי א בלאט גמרא, איך האב הנאה געהאט צו זיין מיט זיי יעדע רגע, יעדע מינוט.

דינסטאג פרשת בהר, כ"ח לעמר

איינס אזייגער ביינאכט בין איך זיך געגאנגען לייגן שלאפן, אבער איך האב נישט געקענט שלאפן מער ווי דריי שעה, מלפה'לע האט געוויינט רוב נאכט; א האלבע נאכט האט מאמי איר פרוברט איינצושלעפן און פיר אזייגער האב איך איבערגענומען, ביז איך האב איר געקענט איינשלעפן, בין איך געגאנגען אין מקוה, זיך מתבודד געווען, אביסל שפאצירט אויף די געסלעך אין מירון, געדאנקט און געלויבט דעם אייבערשטן פאר די חסד חינוך וואס ער האט מיט מיר געטון, אז איך ווייס פון א רבי וואס איז א רבי אויף אלע רביס, א רבי וואס ברענגט מיך נאנט צום אייבערשטן, א רבי וואס מאכט מיך טראכטן פון עלמא דאיתי, א רבי וואס ווייזט מיר ווי צו לעבן דא בזה העולם מיט א ווייב און קינדער, זיין פארנומען, זיין גוט אויסגעמוטשעט - און אויף מיטן אייבערשטן.

איך בין געגאנגען ביי די דירה פון די בחורים און געלערנט מיט די בחורים. איך האב מסיים געווען ליקוטי מוהר"ן, געזאגט ח"י פרקים משניות, געלערנט תיקונים און נאכדעם געדאווענט שחרית מיט די בחורים. נאכן דאווענען האב איך געגעבן א שיעור, דעם בלאט גמרא. נאכן לערנען בין איך אריבער צו זיידן אין חצר מיט די בחורים העלפן אנגרייטן דאס עסן פאר די געסט וואס קומען ל"ג בעמר, מיר האבן אנגעגרייט קויגל, פיש און נאך אסאך גוטע עסן פאר ל"ג בעמר. איך האב געזאגט פאר די בחורים, ווען מען זעט א שיינע פאלאץ, מען וויל אריינגיין צום קעניג, נישט יעדער קען אריינגיין; נאר די גרויסע שרים, די

שושקעס, נאר זיי קענען אַנקומען צו אַלע היכלות, אַבער אין קאַף - שײלן ירקות
און רייניגן - דאָרט קענען זאָ קומען פֿשוט'ע לייט; מיר האָבן זיך זייער מחזק
געווען, אז עס קומט אַ גרויסער טאָג 'ל"ג בעמר', אַלע ווילן זיך אַריינשטופן אין
היכל פון רבי שמעון בר יוחאי, אַבער אין קאַף, אַנגרייטן די עסן פאר די אַלע
געסט - דאָרט קענען אויך מיר פֿשוט'ע מענטשן קומען און האָבן אַ חלק אין די
הלולא.

שפּעטער האָבן מיר געדאווענט מנחה און געגעבן אַ שיעור התחזקות און
געדאווענט מעריב.

מיטוואך, פסח שני, חסד שבהוד

דינסטאָג בין איך געווען אין מירון, געדאווענט מיט די ישיבה - די בחורים
פון ירושלים. נאָכן דאווענען האָבן מיר געלערנט אינאיינעם, אויך האָבן מיר
געלערנט ספר תיקונים. ווען דער רבי איז געווען אין מירון האט ער בעיקר עוסק
געווען אין זאָגן זוהר; הלאַי זאַלסטו זיך אויך מאַכן אַ שיעור אין ספר תיקוני
זוהר, עס רייניגט די נשמה, עס ברענגט נאנט צום אייבערשטן.

נאך שחרית איז געקומען אַ חתן פון צפת, ער זאָגט מיר אז ער האט גרויס
הפרת הטוב פאר אַלעס וואס די שיעורים און חיזוק פון רבי'ן האט געטון מיט
אים, ער האט געטראכט וואס פאר אַ מתנה ער קען מיר געבן, ער האט מחליט
געווען אז ער ווארפט אַנוועק זיין סמארטפאון, דאס איז אַ מתנה פארן ראש ישיבה
פארן אים אזוי אויפהייבן צום אייבערשטן. עס איז מיר געקומען טרערן פון
פרייד, איך האב דאס דערציילט פאר מאמי. עס איז נישט צו באַגרייפן וואס דער
הייליגער רבי מאכט מיט אונז, ער שלעפט אונז ארויס פון שאול תחתית ומתחתיו
- צו די שענסטע מדריגות.

פֿלוצלונג זאָגט מען מיר אז די פֿאליציי זענען אינדרויסן, מען פארטרייבט
אַלעמען, מען פארשיקט יעדן איינעם, מיר האָבן פארשלאסן די טיר און ווייטער
געלערנט אין די דירה. די יאר האָבן אַלע געדארפט אליין שפירן אַ ברעקל פון
וואס מען זינגט ביי נאָמרתם פה לחי: "החבא בתוך מערה", רבי שמעון איז
געווען באהאלטן אין הייל - "מפני הגזרה" צוליב די רוימער.



ווען איך בין געווען אין טבריה האב איך געהערט אז די פאליציי זענען געקומען צו זיידן שליט"א און אים געבינדן די הענט אים צו לייגן אין תפיסה, פארן זיין אין מירן קעגן זייער ווילן. איך האב זיך דערשראקן, מיר האבן מתפלל געווען אז אלעס זאל זיין גוט, נאכדעם האבן מיר געהערט אז מען האט אים גארנישט שלעכט געטון, נאר נאכאמאל געווארענט אז די קאף, די חצר מיט די שול - מוזן זיין פארשפארט.

איפן וועג צוריק האט מען שוין געזען אז די וועגן זענען פארשפארט, נישטא קיין וועג אנצוקומען צוריק קיין מירון. מיר האבן מתפלל געווען, און שמעון עזר האט אונז גענומען אויף א וועג דורך די וואלד, איך האב זיך דערמאנט וואס דער רבי זאגט: "איך פיר ענק אויף א גייע וועג וואס פירט צוריק צום אלטן וועג"; מען איז געפארן שטילע וועגן, געדרייטע און זאמדיגע, ביז מירון אן זיך אפשטעלן. די בחורים זענען אהיים, נישט מחמת פחד, נאר אזוי איז געווען אפגעשמועסט פון פאראויס, אז זיי קומען אויף צוויי טעג.

די קאר האט ער פארקירט אינדרויסן אויפן שאסיי און מיר זענען אריין צופיס. עס זענען געשטאנען די פאליציי און זיי האבן נישט אריינגעלאזט, מיר האבן נישט אויפגעהערט צו מאכן תפלות: "הייליגער פאשעפער העלף מען זאל אונז צוריק אריינלאזן אין מירון", מאמי האט געבעטן אין ענגליש: "מיר ווילן קומען דאווענען דא", (ווען מען רעדט צו זיי אין ענגליש האבן זיי מער דרף ארין). האבן זיי געזאגט: "ענק קענען אריינגיין".

דאנערשטאג פרשת בהר, ל' לעמר

איך בין צוריק געקומען גאר שפעט פון טבריה, איך בין שוין געבליבן אויף ביז ותיקין, שלמה האט זיך אראפגעלייגט אויף א שעה. פיר אזייגער פארטאגס בין איך געגאנגען אין מקוה און ארויף מיט זיידן און מיט שלמה דאווענען אין די מערה. די וועג ארויף איז געווען ליידיג, די גאסן אין מירון זענען געווען ליידיג, אבער ווען מען קומט אריין אין די מערה זעט מען גארנישט קיין פאליציי, פארטאגס איז די מערה געווען אנגעפילט מיט הונדערטער אידן וואס גרייטן זיך צום דאווענען, איך האב גומל געבענטשט נאך קריאת התורה.

איך האב זיך אביסל אראפגעלייגט און זיך אויפגעוועקט פון די קולות פון באמבעס, די קולות זענען געווען זייער שטארק, די באמבעס זענען נישט געווען אין מירון, נאר גאר ווייט אנוועק.

רוב טאג בין איך געווען איינגעשפארט אין חצר, נישט ארויס פון שטוב, ווייל די פאליציי זענען ארוםגעגאנגען ארויסטרייבן פון די דירות, איך האב געלערנט מיינע שיעורים ביי מיר אין די דירה.

מנחה האבן מיר געדאווענט ביי רבי שמעון בר יוחאי אין די מערה, נאך מנחה בין איך ארויף מיט מאמי און מיט שלמה צו זייד'ס ציון, מיר האבן דארט אסאך מתפלל געווען. נאכדעם בין איך צוריק אין די מערה, געלערנט מיינע שיעורים, ח"י פֿרקים משניות און בערך צען בלאט גמרא, געדאווענט מעריב און אראפ געקומען מיט זייד.

עס איז געווען שמועות אז די פאליציי גייען פון שטוב צו שטוב און מען טראגט ארויס די משפחות וואס וואוינען נישט אין מירון, מיר האבן זיך אביסל דערשראקן, מיר האבן זיך פארשפארט אין די דירה און פארלאשן די לעקטער.

ערב שבת פרשת בהר, ל"א לעמר

איך האב געבעטן דעם אייבערשטן אז איך וויל אויפשטיין צו ותיקין, פיר אזייגער הער איך א שטארקע אויפרייס פון א באמבע, דאס האט מיך ארויסגענומען פון בעט. שפעטער האב איך געהערט אז די באמבע איז געפליגן פון איראק, עס איז געפאלן נעבן צפת. איך האב זיך אפגעגאסן נעגל וואסער און געגאנגען אין מקנה. אנהויב האט מיר זייד געזאגט איך זאל נישט ארויפגיין מיט אים דאווענען אין די מערה, ווייל עס איז געווען שמועות אז די פאליציי כאפן די מענטשן און מען טראגט זיי ארויס פון מירון, און נאר די וואס וואוינען אין מירון די מעגן זיין. זייד האט א דירה, ער איז גערעכנט ווי אן איינוואוינער, זייד איז אליין ארויף, אבער נאך אפאר מינוט האב איך געטראכט, דער רבי זאגט דאך (לקוטי מוה"ר חלק א, סימן רמט): "עקר הגבורה בהלב", דער עיקר שטארקייט איז אין הארץ, "כי מי שלבו חזק ואינו מתירא משום אדם ומשום דבר", ווייל דער מענטש וואס האט א שטארקע הארץ און האט נישט מורא, "יכול לעשות גבורות נוראות", קען מאכן גרויסע זאכן, "ולכבש המלחמות", און אייננעמען מלחמות, "על ידי חזק ותקף לבו שאינו מתירא ורץ לתוף תקף המלחמה", דורךדעם וואס מען האט נישט קיין שרעק און מען האט א שטארקע הארץ.

איך בין ארויף מיט מיין שוואגער איתמר לייפער, אנהויב וועג האבן מיר געהאט אביסל פחדים אז מען קען אונז כאפן און אנוועק פירן פון מירון, אבער אנקומענדיג אויבן ביי די מערה האבן מיר געזען אז עס איז נישטא קיין איין

פאליציי, מיר האבן זיך מחזק געווען אז דאס איז ממש די ווערטער וואס דער רבי זאגט (שם חלק ב', סימן מו): "שְׁמַלְךָ אֶחָד הַנִּיחַ אוֹצַר גְּדוֹל בְּמָקוֹם אֶחָד", א קעניג האט אַוועקגעלייגט א גרויסע פארמעגן, "וְסִבֵּב בְּאַחִיזוֹת עֵינָיִם כַּמָּה וְכַמָּה חוֹמוֹת סָבִיב הָאוֹצַר", און דאס אַרוימגענומען מיט מויערן וואס זענען נישט געווען קיין עכטע מויערן, נאר עס האט אויסגעזען ווי מויערן, "וּכְשָׁבֵאוּ בְּנֵי אָדָם לְאֵלוֹ הַחוֹמוֹת, נִדְמָה לָהֶם שֶׁהֵם חוֹמוֹת מְמַשׁ וְקָשָׁה לְשַׁבְּרָם", אָפֶּעֶר פֶּאָר דִּי אויגן פון מענטשן האט דאס אויסגעזען ווי עכטע מויערן, מען האט געמיינט מען קען דאס נישט צעברעכן, "וּקְצַתֶּם חֲזָרוֹ תַּכְּף", א טייל האבן זיך גלייך אויסגעדרייט און אָפֶּגַעֲלֵאזֵט, "וּקְצַתֶּם שְׁבָרוֹ חוֹמָה אַחַת", א טייל האבן דורכגעבראכן איין מויער, "וּבָאוּ אֶל הַשְּׂנִיָּה וְלֹא יָכֻלוּ לְשַׁבְּרָהּ", אָפֶּעֶר בֵּיַיִם צווייטן מויער האבן זיי אויפגעגעבן, "וּקְצַתֶּם שְׁבָרוֹ יוֹתֵר", א טייל האבן נאך מער אויפגעבראכן, "וְלֹא יָכֻלוּ לְשַׁבֵּר הַנְּשָׂאִים", אָפֶּעֶר נִישֵׁט גַּעֲקַעֲנֵט עֲנֻדִיגן, "עַד שֶׁבָּא הַבֶּן מִלֶּךְ", ביז דער זון פון קעניג איז געקומען און געזאגט, "אָמֵר, אָנִי יוֹדֵעַ, שֶׁכָּל הַחוֹמוֹת הֵם רַק בְּאַחִיזוֹת עֵינָיִם", איך ווייס אז די אלע מויערן זענען נאר אן אויגן פארבלענדעניש, "וּבִאֲמַת אֵין שׁוּם חוֹמָה כָּלֵל", און עס איז בכלל נישטא קיין מויערן, "וְהֵלֶךְ לְבִטָּח עַד שֶׁעָבַר עַל כָּלָם", און ער איז געגאנגען זיכערערהייט און איז אריבער אלע מניעות, און דער רבי פירט אויס: "וּמִזֶּה יָבִין הַמְּשַׁכֵּיל הַנִּמְשָׁל מֵאֵלֹו", פון די משל קען יעדער ארויסנעמען גוטע חזוק פאר עבודת השם, "עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַהֲסוֹת וּפְתוּיִים שֶׁהֵם בְּחִינַת חוֹמוֹת, שֵׁישׁ עַל אוֹצַר שֶׁל יִרְאַת שְׁמַיִם שְׁבֻאֲמַת אֵינָם כְּלוּם", אויף אלע שוועריקייטן וואס מען האט ווען מען וויל דינען דעם אייבערשטן, אז באַמַת איז דאס נאר אין מח, עס זעט נאר אויס שווער, "וְהַעֲקָר לֵב חֲזָק וְאַמִּיץ, וְאִז אֵין לוֹ שׁוּם מְנִיעָה", דער עיקר דארף מען האבן א שטארקע הארץ.

למעשה אינמיטן שחרית זענען אריינגעקומען די פאליציי און אָנגעהויבן פארטרייבן, מען האט זיך איינגעבעטן זיי זאלן לאזן ענדיגן שחרית, זיי האבן געזאגט זיי געבן נאך צען מינוט, מען האט שנעל געענדיגט דאווענען, און זיי האבן געהייסן ארויסגיין. זידי האבן זיי געלאזט בלייבן ווייל ווער עס איז א תושב מירון - האט געמעגט בלייבן ביז זיבן אזייגער, מיך האבן זיי געהייסן ארויסגיין. ארויסגייענדיג זאגט מיר איינער: "געב אכטונג, גיי נישט ארויס דורך די חצר, ווייל אלע וואס גייען ארויס פון דארט ווערן אויפגעלייגט אויף א באס און מען

טראַגט אַוועק ווייט פון מירון", יענער זאָגט מיר: "לויף אַרײַן אין וואַלד", אײַף האָב נישט געהאַט די כּחות צו לויפּן אין וואַלד, אײַבערשפּרינגען די צוים, אײַף האָב זײַף צוגעבײַנדן צום אײַבערשטן און אַרויס רואַיג געלאָסן. די פּאַליצײ האָבן מײַף אָפּגעשטעלט און געזאָגט: "דו דאַרפּסט גײַן צום בּאָס", אײַף האָב זײַ געזאָגט: "אײַף וואוּין דאָ, אײַף בײַן אַ תּושבּ מירון", בעט ער מיר מײַנע שְׂרײַפּטן, זאָג אײַף אײַם: "אײַף האָב נישט, עס ליגט אין שטוב", זאָגט ער מיר: "דעמאַלט אַרױף אױפּן בּאָס". אײַף האָב נאַכאַמאַל גערעדט צו זײַ רואַיג מיט ישובּ הדעת, אײַף האָב זײַ געזאָגט: "מײַן ווייב איז אין די דײַרה, מיט מײַנע קינדער, אײַף גײַ נישט אין ערגעץ", זאָגט ער מיר: "דעמאַלט דאַרפּסטו בּאַקומען רשות פון קצין". אײַף האָב זײַף גוט צוגעבײַנדן צום אײַבערשטן, געמאַכט מיט די ליפּן שטילע תּפּלות און גערעדט צום סאַרדזשענט רואַיג, אײַם געקוקט אין די אױגן און אײַם געזאָגט: "מײַנע שְׂרײַפּטן ליגט אין די דײַרה", דער סאַרדזשענט זאָגט מיר: "קענסט גײַן".

אײַף האָב דאָס געלערנט פון רבּי נחמן טולטשינער זכותו יגן עלינו, ער איז געווען אױפּן וועג קײַן אומאַן, מען האָט אײַם אָפּגעשטעלט און געבעטן זײַן פּאַספּאַרט, ער האָט נישט געהאַט, האָט ער געזאָגט פּאַרן פּאַליצײ: "דו מײַנסט אײַף פּאַר אַן אַ פּאַספּאַרט? ווי קען זײַן אַ מענטש זאַל פּאַרן אַן אַ פּאַספּאַרט?!". ער האָט דאָס געזאָגט מיט אַזאַ זיכערקײַט אַז מען האָט אײַם געלאָזט גײַן. אַזױ האָב אײַף געטון, אַלע מאל וואָס אײַף בײַן געגאַנגען צום מערה, אַלע מאל מען האָט מיר אָפּגעשטעלט האָב אײַף געענטפּערט מיט ישובּ הדעת און מיט תּפּלה, האָט מען מיר געלאָזט גײַן.

מיט מיר איז געווען הבחור יושע סופר, ער איז געבליבן אין מירון, ער האָט נישט געוואָלט אַהײַם גײַן, ער האָט אַנגעהויבן לויפּן, אײַף האָב אײַם געזאָגט: "קום מיט מיר", ער האָט זײַ געזאָגט אַז ער איז מײַן זון, דאָס איז נישט קײַן ליגנט, ווייל חכמינו זכרונם לברכה זאָגן (סנהדרין יט:): "כּל המלמד בּן חבירו תּורה כּאילו ילדו", מען האָט אײַם אױף געלאָזט גײַן, מיר זענען אַראָפּ צו די דײַרה, זײַף אײַנגעשפּאַרט און געלערנט פּאַר אַפּאַר שְׁעָה תּיקונים.

שבת אין מירון

עס איז געווען אַ הערליכער שבת, נאָך אַזױפּיל שרעק פון די ערב רבּ וואָס הערן נישט אױף פּײַניגן די ערליכע אײַדן - איז בײַם זמן שבת געוואָרן

אויסגעשפרייט א רואיגקייט אויף הר מירון, אלע פאליציי זענען אנוועק געגאנגען, מען האט געקענט האבן א הערליכע שבת.

מנחה האבן מיר געדאווענט ביי קארלסבורג, נאך מנחה זענען מיר ארויף צו די מערה. אנקומענדיג צו די מערה בין איך געווען אין שאק צו זען טויזנטער טויזנטער מענטשן אין די חצר און אין אלע שטיבלעך, א נאדל איז נישט אריין אין די מערה. נאכן אנוועק שטעלן אזויפיל פאליציי, נאכן אויסליידיגן דירות נאכט נאך נאכט זאלן זיין אזויפיל מענטשן ביי רבי שמעון... מען האט געזען די השתקקות וואס אלע האבן צו רבי שמעון, אפילו מען דארף זיין פארשפארט פאר אפאר טעג - איז קיינער נישט אנוועק געגאנגען.

זייד די האט געזאגט פאר מאטי הערצאג אז ער איז זייער קלוג פארן קומען, איך האב זיך אנגערופן אז ער האט מיר געפרעגט אויב יא קומען אויב נישט, איך האב נישט געענטפערט פאר קיינעם צו קומען אין אזא צייט, און ער אליין האט יא מחליט געווען צו קומען אפשערן זיין זון, האט זייד געזאגט: "זייער גוט, מען קען נישט ענטפערן פאר איינעם וואס פרעגט וכו', אבער אז מען קומט איבער אלע מניעות - איז זיכער גוט".

משה דער גבאי פון בני ברק'ער שויל איז געקומען קיין מירון מיט זיין משפחה און די פאליציי האבן אים געכאפט און פארטריבן, אויך האב איך געזען בערל לעווי ליל שישי, ער האט מיר געזאגט אז ער איז געקומען מיט זיין משפחה און מער האב איך אים נישט געזען, קען זיין ער איז געבליבן פארשפארט פון שרעק ביז נאך ל"ג בעמר, אדער האט מען אים אויך אנוועק געטריבן.

פרייטאג צו נאכטס ביי קבלת שבת האב איך געהאט גוטע התעוררות, איך האב געקענט זאגן אפאר ווערטער פארן אייבערשטן און פאר רבי שמעון. מען האט געטאנצן "בר יוחאי" און "אמר רבי עקיבא", זייד די האט פארגעזאגט און אלע האבן געענטפערט דעם זיסן ניגון מיט די זיסע ווערטער: "אשריכם, אשריכם, אשריכם ישראל...".

אינמיטן די סעודה זענען געקומען אסאך מענטשן פון די ארומיגע וועלדער וואו זיי האבן זיך באהאלטן, עס זענען געווען בחורים און אינגעלייט וואס זענען געגאנגען פיר פינף שעה אין פעלדער און אין וועלדער, זייד די און באבי האבן זיי זייער שיינ אויפגענומען.

שבת אינדערפרי האבן מיר געדאווענט אין קארלסבורג ביי זייד שליט"א,

זיידן האט מיך מ'כבד געווען מיט דאווענען שחרית, און ביי די סעודה האט זיידן מ'כבד געווען דעם זיידן רבי יונה זאל זאגן אפאר ווערטער. זיידן איז אים זייער מ'כבד, ער איז א תלמיד, ער האט געלערנט דארט אין כולל און גענומען שמוש.

אויף האט מיך זיידן מ'כבד געווען צו רעדן, איך האב דערציילט די מעשה וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (מעילה יז), אמאל איז געווען א גזירה, די רוימער האבן נישט געלאזט האלטן די תורה, האבן די חכמים געפרעגט, וועס זאלן מיר שיקן צו מ'בטל זיין די גזירה? "ילך רבי שמעון בן יוחאי שהוא מלומד בנסים", זאל רבי שמעון גיין, ווייל דער אייבערשטער מאכט אים ניסים. די גמרא דערציילט, עס איז אריין א ש"ד אין די קיסר'ס טאקטער און זי האט געשריגן: "ברענגט מיר רבי שמעון, ברענגט מיר רבי שמעון", און ווען רבי שמעון איז געקומען האט ער געזאגט פארן ש"ד זאל ארויסגיין, און דער קיסר האט מ'בטל געווען די גזירה.

האבן מיר גערעדט אז אלע פראבלעמען וואס גייט אריבער אויף אונז איז פון די נישט גוטע וואס כאפט זיך אריין אינעם מענטש, ווען א מענטש זינדעט איז דאס א ש"ד וואס איז אין אים, ווען מען האט שלעכטע מידות, שלעכטע תאוות - איז דאס א ש"ד, אויף דעם קומען מיר צו רבי שמעון בר יוחאי און מיר שרייען: "רבי שמעון, נעם ארויס דעם ש"ד פון מיר, רבי שמעון הייל מיך אויס".

אויף האבן מיר גערעדט אז ביי לימוד הזהר האלטן מיר אייניג אז דאס איז לימוד התורה, ביי משניות און גמרא איז דא חלוקי דעות, אין ברסלב איז זאגן - לערנען, און אין קארלסבורג דארף מען פארשטיין, אבער ווען עס קומט ל"ג בעמר דארפן מיר אלע נעמען דעם זוהר הקדוש און עוסק זיין אין גירסא, זאגן יעדן טאג אביסל זוהר, דאס רייניגט און לויטערט דעם מענטש.

מיר דארפן זיך אויף אביסל מער צופלייסן אין אונזער שיעור שבת אינדערפרי, אז אויף קומענדיגע יאר זאלן מיר קענען מסיים זיין דעם גאנצן ספר הזהר ל"ג בעמר ביי רבי שמעון. מיר האלטן פ'רשת תרומה, פינקט האלב האבן מיר געלערנט. איך האף צום אייבערשטן אנהויבן צוריק אונזער שיעור שבת אינדערפרי מיט דיר.

ביי שלש סעודות האב איך זיך אנגעהויבן נישט גוט שפירן, איך האב געבראכן אביסל, איך בין אריין אין בעט אפגעשוואכט.

מוצאי שבת, ל"ג בעומר

בערך א האלבע שעה נאכן זמן אז געווארן א פחד, די פאליציי זענען אנגעקומען און אויפגעבראכן דירות ביי אונז אין חצר, זיי האבן אויפגעבראכן די שטוב פון דזין רבי יונה שליט"א, אויף די דירה פון מאטי הערצאג, און די דירה פון ארי פיש. איך בין געשלאפן, איך האב נישט מיטגעהאלטן, ביז מאמי האט מיך אויפגעוועקט אז מען דארף פארמאכן אלע לעקטערס און אויסשאלטערן די עירקאנדישן, מען זאל נישט הערן אז מיר זענען דא. מאמי איז געווען אין בעט, איר גאנצע קערפער האט זיך זייער געטרייסלט פון פחד, זי האט אנגעהויבן ניצן די עצה פון חז"רן אויפן קול (נישט צו הויפן) ווערטער פון אמונה: 'קיינער קען מיר גארנישט טון', 'דער אייבערשטער איז דא', 'דער אייבערשטער ווייסט וואס איז גוט פאר מיר', זי האט דאס איבערגעזאגט הונדערטער מאל ביז זי איז געקומען צו זיך, שפעטער האט איינער גערופן זאגן אז זיי זענען אנוועק פון חצר. איך האב נישט געוואלט בלייבן מיט די פחד, בין איך ארויס פון די דירה מיט מאמי צו די חצר פון זיידן.

מיר האבן געהערט אז די פאליציי זענען נאכאמאל געקומען צו זיידן און אנוועקגעפירט הבחור שלמה צבי פערל, זיי האבן אים דערקענט, ווייל מען האט אים שוין אנוועקגעפירט ערב שבת און ער איז צוריקגעקומען, ער איז איינגעשטאנען ביי זיידן, ער האט זייער שטארק געהאלפן צוגרייטן און רייניגן, מיט וואס מען האט געדארפט. אויך יושע סופר האבן זיי אנוועק געטראגן ערב שבת, און ממש ביים זמן איז ער צוריק געקומען, זיך געשלאפט אין פעלדער און אין וועלדער, ער איז געווען זייער אויסגעמאטערט, עס האט אויסגעזען ווי ער גייט חלשן, מען האט אים געגעבן עסן און א בעט צו שלאפן, ער זאל קומען צו זיינע כחות.

מען האט מיך פארגעהאלטן היטבן פארן אינמיטן א מלחמה, דאס מיינט אז מען האט קלאר הנאה פון די מדינה; וואלטן די געקומען זען וואס די ערב רב טוען מיט די ערליכע אידן - וואלטן זיי אלע מער נישט געהאט קיין שום ספיקות, די האבן אזוי פיינט די פרומע אידן, די גאנצע אפהאלט צו קומען קיין מירון האט גארנישט צוטון מיט היטן אויף מענטשן, זיי האבן פיינט די ערליכע אידן, און נאר צוליב דעם טוען זיי דאס.

אונזער קאזין משה אברהם ראזנער איז געקומען צו מיר, אז ער קען מיר שאפן א וועג ארויף צו די מערה. איך בין ארויף מיט מאמי, מלכה און אויף שלמה.

מען האט געדארפט לאנג ווארטן, אבער עס האט זיך געלוינט. איך האב געזאגט די תיקון הכללי און אויף די תפלה פון ליקוטי תפלות אויף די הקדמה פון ליקוטי מוהר"ן (ליקוטי תפלות חלק ב', סימן מז), די תפלה איז א הארצרייטונג, איך האב זיך זייער צוואוויינט ביי צוויי פלעצער פון די תפלה, איך האב שוין לאנג נישט זיך אזוי גוט אויסגעוויינט צו א צדיק און צום אייבערשטן, ביי די ווערטער וואס מען בעט רבי שמעון: "רבי רבי רבי, איך תוכלו לסבל צרות ישראל", ווי אזוי קענסטו אויסהאלטן די צרות וואס אידן גייען אריבער? אוי איז דאס גוטע תפלות צו בעטן פון רבי שמעון, און אויך ביי די ווערטער: "רבונו של עולם, הייליגער באשעפער, תן בלב הצדיק הקדוש והנורא הזה, געב אריין אין הארץ פון דעם הייליגן צדיק רבי שמעון ובלב כל הצדיקים אמתיים", און אין די הארץ פון אלע אמת'ע צדיקים 'לבל יסתירו פניהם ממני', זיי זאלן זיך נישט באהאלטן פון אונז, מען בעט דעם אייבערשטן זאל אריינלייגן אין רבי שמעון און אין אלע צדיקים זיי זאלן אונז נישט אינגארירן, נישט אויפגעבן אויף אונז, וואל אקויז בעיניכם, הייליגער רבי שמעון ווער נישט נערוועז פון מיר אז איך האלט אין איין צוריק פאלן, איך פאלג נישט די עצות וכו' וכו'", איך האב זיך זייער אויסגעגאסן דאס הארץ, איך האב מתפלל געווען פאר דיר און פאר די גאנצע משפחה, און פאר אלע תלמידים וואס האבן מזכיר געווען זייערע בקשות סיי יעצט ביי די נסיעה און סיי אלע בקשות וואס מען בעט דורך יאר.

נאכדעם האבן מיר געטאנצן אין חצר פרייליכע טענץ, אין אנהויב איז נישט געווען קיין מוזיק, די פאליציי האבן נישט געלאזט, ביז עס זענען אנגעקומען אפאר אינגעלייט און געמאכט הויכע פרייליכע מירונע מוזיק, איך האב געטאנצן און געמאכט קאדאטשקע מיט א פלאש אויפן קאפ; עס איז נישט שייף אראפצולייגן אויפן פאפיר וואס פאר א ליכטיגקייט מען שפירט אין מירון ל"ג בעומר.

אויפן וועג אראפ פון ציון האבן מיר מיט געהאלטן ווי עס קומען ארויס פון די וועלדער צענדליגע בחורים און אינגעלייט און צעברעכן די צוים וואס זיי האבן אוועקגעשטעלט נישט אריין צו לאזן די ערליכע אידן, און ווי די פאליציי טיילט מערדערליכע קלעפ. אויך אויפן וועג אראפ, צוריק אריין אין די געסלעך וואו מען וואוינט האבן זיי אונז נישט אריינגעלאזט, זיי האבן געבעטן שריפטן, מיר האבן זיי געזאגט מיר וואוינען אין די דירה, זיי האבן אונז נישט געגלייבט און דאך האבן זיי אונז געלאזט גיין.

זונטאג פֿרשֿת בחוקותי, ל"ג בעמר

מיר האבן זיך נישט געלייגט שלאפן, עס איז שוין געווען פיר אזייגער פארטאגס, מיר זענען אויפגעבליבן דאווענען ותיקין, געדאווענט שחרית אין קארלסבורג. נאכן דאווענען האבן מיר געטאנצן: "בר יוחאי", "ואמרתם פה לחי", "אמר רבי עקיבא".

איך האב מסים געווען ספר תיקונים, איך וויל דיר בעטן זאלסט אנהויבן א שיעור אין ספר תיקונים, לערנען יעדן טאג אביסל פארן דאווענען. דער רבי זאגט (שיחות ה'ר, סימן קכח): "אין ספר תיקונים ליגן אלע חכמות פון די וועלט".

איך האב זיך אראפגעלייגט שלאפן פאר אפאר שעה. דורךן טאג האט אויסגעזען אז מען וועט נישט קענען עפענען די חצר ביי זייד, די פאליציי האבן געטיילט מכות רצח, אבער צוביסליך זענען זיך צאמגעקומען הונדערטער און טויזנטער אידן, זייד האט מיט זיין שטארקקייט געזאגט יא עפענען די חצר און אנהויבן טיילן עסן פאר אלע געסט, מען האט געעפנט די חצר און געטיילט ווארעמע עסן; זופ, קוגל, פערפל, פיש מיט גרינצייג; מענטשן זענען געקומען עסן ווי פאר'חלש'טע מענטשן וואס קומען פון מדבר, קיינער האט די יאר נישט געטיילט עסן, נאר ביי זייד האט מען געטיילט עסן, אויך איז געווען מנינים נאך מנינים מנחה.

מיר האבן געלערנט תיקונים מיט אפאר חברים, אדורךגעלערנט די גאנצע הקדמה. נאכדעם מנחה, נאכדעם האט מען געמאכט א הדלקה.

מענטשן האבן געוויינט פון התרגשות, מען האט געמיינט אז מען וועט נישט קענען די יאר מאכן קיין הדלקה, און ביים סוף האט דער אייבערשטער געהאלפן מען האט אנגעצינדן די הדלקה, יעדער האט געלייגט וואטע מיט איל. איך האב געטראכט, וואס איז דאס לייגן וואטע מיט איל? אז דער הייליגער רבי שמעון מיט די צדיקים, זיי נעמען וואטע און צינדן עס אן, מענטשן וואס זענען ווייט פונעם אייבערשטן דאס איז די וואטע, און מען גיסט אויף זיי שמן משחת קודש, מען ברענגט זיי צום אייבערשטן.

די טעגן, די הדלקה, די שמחה - איז אלע יארן אין לשער, בפרט די יאר; די מסירות נפש פון צענדליגער טויזנטער אידן וואס זענען געקומען פון די וועלדער, געגאנגען צופיס צענדליגע שעות, און ביים אנקומען האבן זיי געכאפט מערדערליכע קלעפ. איך האב דאס געזען מיט מיינע אויגן, ווייל זייד'ס חצר

געפינט זיך ביי די לינקע זייט פון מירון, נעבן דרף מהדרין. עס זענען אריינגעקומען א גאנצן טאג צעקלאפטע צעבלוטיגטע מענטשן, פון כאפן קלעפ פון די רוצחים.

עס האט זיך ארויסגעוויזן אז מירון איז נישט א פלאץ וואו מען קומט זיך אויסלופטערן, מענטשן פלעגן אנוועק מאכן דאס פארן אויף מירון אז דאס איז א פלאץ וואו מען פארט זיך אויסלופטערן, אבער וואס קענסטו זאגן די יאר ווען מענטשן כאפן מכות רצח, פשוט פמשמעו, זיי הרג'ענען מענטשן מיטן טענה אז מען דארף זיי באשיצן פון ווערן גע'הרג'ט, און מען קומט ווייטער צום צדיק נעמען ישעות.

ביי חצות הלילה בין איך אנוועק געפארן פון מירון קיין ירושלים.

פּתח המערה

אין מירון האבן די בחורים מיך געפרעגט אויב איך ווייס וואו די פתח המערה פון רבי שמעון איז, ווייל איך האב זיי דערציילט אז די פלאץ נעבן די הכנסת אורחים וואס שטייט דארט א טאנוועל 'דא איז דער פתח המערה' - דאס איז נישט וואו, דאס איז א פלאץ וואו מען מאכט געלט פון אמעריקאנער וואס לאזן זיך מעלקן, און עלטער זיידן האט מיר געזאגט אז רבי אשר זעליג האט אים געוויזן וואו דער פתח המערה איז, האבן מיר די בחורים אנגעהויבן מוטשען אויב איך ווייס וואו דאס איז, איך האב זיי געזאגט איך קען זיי ווייזן, זיי זענען געווארן זייער פרייליך, איך האב זיי געוויזן אויפן מויל, די מויל איז די עפענונג צו די מערה, מערה איז א לשון פון זיין באהאפטן, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (מלכים א' ז, לו): "כמעז איש וליזת סביב", זאגט רש"י: "לשון אחיזה ודבוק", אזוי ווי מען נעמט זיך ארום, מען ווערט איינס, אויף איז דא אין משניות די לשון (עוקצין ג, ח): "ומערה בקלפה"; די מויל איז די פתח המערה, די וועג צו ווערן ארוםגענומען מיטן אייבערשטן, ווערן איינס מיטן אייבערשטן; אז מען גייט יעדן טאג התבודדות, מען רעדט זיך אויס דאס הארץ צום אייבערשטן, מען דערציילט אלע שלעכטע בלוט וואס מען האט, אלע שווערע נאטורן, אלע שלעכטס וואס דער סמ"ך מ'ם ברענגט, מען וויינט צום אייבערשטן: "רבונו של עולם העלה מיר, איך וויל אויף זיין א איד, איך וויל נאר טראכטן פון דיר, נאר רעדן פון דיר" - קומט מען אן אין די מערה פון די צדיקים, מען ווערט באהאפטן צום אייבערשטן מיט די שטערקסטע מדריגה.

איך האב דיר געשריבן נאר ממש א פינטל פון וואס עס איז אריבער, און פון די געפילן וואס מען איז זוכה ביי די צדיקים, איך האף דו וועסט ענדיגן ש"ס די יאר, וועל איך דיר מיטן אייבערשטנס הילף נעמען קומענדיגע יאר ל"ג בעמר. אויך וויל איך זייער שטארק ענדיגן מיט דיר דעם גאנצן זוהר און מאכן ל"ג בעמר די סיום.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.



אין א צווייטע בריוו שרייבט דער ראש ישיבה איבער די שוועריקייטן אנצוקומען קיין מירון אין יאר תשפ"ד: נעכטן בין איך געווען אין טבר'י, זיך געטרראפן מיט אנשי שלומינו, זיך מחזק געווען מיטן רבינס עצות. מיר האבן גערעדט פון דעם וואס מירון איז פארשפארט, די לעצטע פאר יאר מאכט מען אזעלכע שוועריקייטן אנצוקומען קיין מירון; וואס וויל מען אונז ווייזן, וואס דארפן מיר זיך לערנען פון דעם?

מיר האבן גערעדט אז מען וויל אונז מחזק זיין מיר זאלן האבן א שייכות מיט רבי שמעון בר יוחאי אויסער דאס קומען קיין מירון, אויסער דאס פייער; אונדאי און אונדאי איז זייער חשוב דאס קומען צום ציון פון צדיק, און צו פייערן די הלולא פון צדיק, אבער אויך וויל מען אונז ברענגען נאך נענטער צום צדיק, דורך לערנען זיינע ספרים.

וויל איך דיך מחזק זיין זאלסט אנהייבן א שעור אין הייליגן זוהר, עס וועט דיר ווערן פשוט ליכטיג אין לעבן; 'זוהר' טייטשט 'דאס שייין', 'דאס ליכטיגקייט'; אז מען זאגט די ווערטער פון זוהר - ווערט מען ריין, מען הויבט אן שפירן די שכינה הקדושה, מען שפירט דעם אייבערשטן, מען הויבט אן פארשטיין 'דער אייבערשטער איז מיט מיר, ביי מיר און נעבן מיר, איך קען רעדן צו אים, שמועסן מיט אים'.

מיר האבן גערעדט אז מען לאכט און מען שפעט פון די וועג ווי מיר לערנען, פון רבינס סדר דרך הלימוד (המבואר בשיחות הר"ן. סימן עו) פון זאגן בלי הבנה די ווערטער פון די תורה, אבער ביי זוהר איז דאך ביי אלע אנגענומען אז זאגן די ווערטער איז זייער הייליג און הויף, איז ווען איינער קומט חוזק מאכן פון זאגן משניות פּרעג אים (נישט אויף למעשה, מען רעדט נאר): "וואו האלט איר אין

זוהר? דארט זענען דאף אלע מודה אז עס איז א גרויסע זאך צו זאגן די ווערטער; וועסטו זען אז יענער איז פשוט א לץ, ער וויל נישט דאס לערנען, ער וויל נאר דאס שפעטן פון זאגן.

מען מאכט שוועריקייטן אַנצוקומען קיין מירון ווייל מען וויל אונז דרוקן צום וואנט אז יעדער זאל זוכן א וועג ווי קען איך האבן מיט רבי שמעון בר יוחאי? מען זאל אנהויבן לערנען און טון וואס דער זוהר זאגט, מיר זאלן האבן מירון א גאנץ יאר, לעבן מיט רבי שמעון א גאנץ יאר, בייטאג און פיינאכט, טון וואס רבי שמעון זאגט.



חאלאקע

מאכן חאלאקע ל"ג בעומר פארן קינד וואס ווערט דריי יאר אין חודש אב?

שאַלָּה:

לְכַבֹּד דְּעַר ראש ישיבה שליט"א,

מיין אינגל גרו יאיר ווערט אמ ירצה השם דריי יאר אלט אום י' אב, זאלן מיר מאכן די חאלאקע אום ל"ג בעומר?

יישר פח

תשובה:

דער מנהג אין ארץ ישראל איז, אז אלע קינדער וואס ווערן דריי יאר פון פורים און ווייטער, און אלע וואס ווערן דריי יאר ביז ט"ו באב - ווארט מען, און מען איז מקדים - אויף ל"ג בעומר, מען שערט זיי אפ און מען מאכט זיי פיאות ל"ג בעומר אין מירון ביי רבי שמעון.

אזוי ברענגט רבי חיים וויטאל (שער הפנות ענין ספירת העמר דרוש יב, דף פז), אז זיין רבי דער הייליגער אריז"ל האט גענומען זיין זון קיין מירון און דארט אים געמאכט פיאות.

איך האב היינט זוכה געווען צו מאכן פאר מיין עלצטע אייניקל חאלאקע, הילד נחמן נחן בן הרב שלמה. דא אין מירון איז דער מנהג, די וואס מאכן חאלאקע אום ל"ג בעומר - גייען אנגעטון אין בגדי שבת, סיי דער טאטע און די זיידעס.

פייל און בויגן

גיי מיט די קינדער ל"ג בעומר אין פעלד

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת אמור, י"א אייר, כ"ו לעמר, שנת תשפ"ב לפרט קטן
לכבוד מיין טייערער ... גרו יאיר ברסלב, ליבערטי
קומענדיגע וואך פאר אים מיט'ן אייבערשטנס הילף קיין ארץ ישראל, אים
האף צו זיין ל"ג בעומר אין מירון.

אין וויל דיר בעטן דו זאלסט נעמען די קינדער אין פעלד מיט די פייל און
בויגן, עס איז א מנהג ישראל אז קינדער שפילן ל"ג בעומר מיט פייל און בויגן.
עס איז דא כמה טעמים אויף דעם, אין האב געהערט פון מיין טאטע שליט"א
א שיינע רמז אויף דעם. די הייליגע חכמים זאגן (ירושלמי שביעית ט, א; תוספות עבודה זרה
טז ע"ב, דבור המתחיל דימוס) ווען רבי שמעון בר יוחאי איז ארויס פון זיין באהעלטעניש
האט ער געזען איינער פאנגט פייגלעך, עס קומט א פייגל, עס ווערט כמעט
געפאנגען און פלוצלונג פליט די פייגל אנוועק, נאכדעם קומט א פייגל און ער
הערט א בת קול פון הימל: "ספיקולא" געכאפט! און די פייגל ווערט געפאנגען,
זאגט רבי שמעון בר יוחאי פאר זיין זון רבי אלעזר: "קוק, אפילו א קליינע
פייגעלע קען מען נישט פאנגען נאר נאכדעם וואס מען זאגט אין הימל מען זאל
איר פאנגען"; דעריבער שיסט מען ל"ג בעומר מיט א פייל און בויגן, צו ווייזן
וואס רבי שמעון בר יוחאי לערנט אונז, קיין שום זאך פאסירט נישט פון זיך
אליינס, קיין שום זאך איז א פערצופאל, יעדע זאך איז בהשגחה נפלאה פונעם
אייבערשטן.

גיי מיט די קינדער ל"ג בעומר אין פעלד, שפיל מיט זיי, טאנץ מיט
זיי, פריי זיך מיט זיי, אויף זינגט צום אייבערשטן אינאיינעם. לערן זיי
אויס וואס רבי שמעון בר יוחאי האט געלערנט אין פעלד מיט די הייליגע
חבריא: "דער אייבערשטער איז דא, דער אייבערשטער האט ליב אידישע
קינדער".



יום הולדת מוהרא"ש

מיר דארפן גיין אין די וועגן פון מוהרא"ש

בעזרת ה' יתברך - יום א' פּרשת בהר-בחוקותי, כ' אייר, ל"ה לעומר, תשפ"א
לכבוד טייערע אנשי שלומינו שיחיו

היינט נאכט גייען מיר אריין אין די וואך פון ספירת יסוד; מוהרא"ש זכרונו
לברכה איז געבוירן געווארן כ"א אייר, די טאג וואס מען ציילט חסד שבסוד.
מוהרא"ש זאגט אז ער קען טרעפן חסד אין יעדן איינעם וואס האט פוגם
געווען במדת היסוד, ער וועט מלמד זכות זיין פאר אלע וואס דער יצר הרע האט
אראפגעווארפן אין די מדה, און אזוי אויף ווייזט ער פאר אלעמען די חסד פונעם
אייבערשטן, די רחמנות פונעם אייבערשטן, אז אלע קענען תשובה טון; דער
אייבערשטער ווארט מען זאל צוריק קומען צו אים, מען זאל זיך אויסטענהן
מיט אים.

מוהרא"ש האט זיך א גאנץ לעבן מוסר נפש געווען צו מחזק זיין אידישע
קינדער; אלע האבן געלאכט פון אים, אלע האבן געשפּעט פון אים; מוהרא"ש
האט זיך נישט אפגעשטעלט פאר קיינעם, נאר ווייטער יעדן איינעם מחזק געווען.
ווען מען ציילט די ספירה קומט אויס מען זאל אינזין האבן די ווארט פון
למנצח: "כלם", און ביי אַנא בכח - דאס ווארט "יחיד"; דאס איז געווען ביי
מוהרא"ש, ער איז געווען גרייט פאר "כלם", - ער האט יעדן איינעם געהאלפן,
יעדן איינעם מחזק געווען, געשריבן פאר יעדן איינעם חיזוק פאר יעדע מצב, און
ער איז געווען איינער אליינס, בבחינת "אחד ה' אברהם".

אַנשי שלומינו, מיר דארפן זיך מחזק זיין, מיר דארפן גיין אין די וועג פון
מוהרא"ש - גיין הפצה, עוסק זיין אין ברענגען משיח, יעדער איינער דארף האבן
א חלק אין הפצה. רבי נתן האט געזאגט איידער זיין הסתלקות: "זייט שטארק אין
די זאך פון הפצה"; מען קען נישט קוקן אויף אנדערע, עס וועלן אלץ זיין לצים,
דאס דארף זיין פדי עס זאל זיין א בחירה און א נסיון, אבער דאס טאר נישט
אפהאלטן פון עוסק זיין אין די הייליגע ארבעט.

די וואך גייט צוויי סדרה'ס, בהר און בחקותי; הייב אן היינט מעביר סדרה
זיין, ווארט נישט אויף סוף וואך, לערן יעדן טאג אביסל, אזוי ווי עס ווערט
גע'פסק'נט (אורח חיים סימן רפה, סעיף ג): "מיום ראשון ואילוף", פון זונטאג, נקרא עם

הצבור", ווערט עס שוין גערעכנט; די מצוה, דאס ביסל תורה - דאס בלייבט פונעם מענטש, דאס ביסל חומש און משניות.

אוי וועט מען חרטה האבן, עס וועט קומען א צייט וואס מען וועט טראכטן: 'פארנוואס האב איך נישט געפאלגט דעם רבי'ן און געלערנט יעדן טאג אביסל תורה?' ווען מען וועט אנקומען אויף יענע וועלט וועט מען זען דאס גרויסקייט פון א פסוק חומש, דאס גרויסקייט פון א משנה, פון א בלאט גמרא; דעמאלט וועט שוין זיין שפעט.

מיט'ן אייבערשטן'ס הילף וועל איך באלד זיין אין יבנאל, איך האף איך וועל זיך קענען אביסל אויסגיסן מיין הארץ דארט ביים הייליגן פלאץ, איך וועל מתפלל זיין פאר ענק אלע.



אלע מפיצים זענען שטענדיג פריש

היינט איז א גרויסער טאג בפרט פאר תלמידי היכל הקודש, עס איז היינט די געבורטס-טאג פון מוהרא"ש זכותו גן עלינו.

מוהרא"ש האט געזאגט: "איך בין געבוירן אינעם ספירה פון 'חסד שביסוד' צו ווייזן די חסד, דאס גענאדע פונעם אייבערשטן פאר אלע וואס זענען געבערף געפאלן אין מידת היסוד".

מוהרא"ש האט זיך זיין גאנץ לעבן מוסר נפש געווען פאר אידישע קינדער, זיי צו ווייזן דעם וועג צוריק צו קומען צום אייבערשטן, ובפרט פאר בחורים און מיידלעך וואס זענען געבערף געפאנגען אינעם נעץ פונעם יצר הרע - האט מוהרא"ש געשריבן און פארשפרייט מיליאנען ספרים זיי צו ווייזן א וועג זיי זאלן צוריק קומען צום אייבערשטן.

אין אזא גרויסע טאג דארפן מיר זיך פארנעמען און זיך באגייען צו טון דאס וואס מוהרא"ש האט געטון, פארשפרייטן די עצות און חיזוקים פאר די גאנצע וועלט.

ווער עס איז עוסק אין הפצה דער וועט בלייבן מקושר צום רבי'ן בזה ובבא. קוק גוט וועסטו זען אז די אלע מפיצים זענען שטענדיג פריש; עס זענען דא וואס זענען שוין מפיצים דרייסיג פערציג יאר, די זענען שטענדיג מיט א חיות.

פיוטים ל"ג בעומר :

בר יוחאי

בר יוחאי נמשחת אשריך שמן ששון מחבריך :

בר יוחאי שמן משחת קדש, נמשחת ממדת הקדש, נשאת ציץ נזר הקדש,
חבוש על ראשך פארך :

בר יוחאי מושב טוב ישבת, יום נסת, יום אשר ברכת, במערת צורים שעמדת,
שם קניית הודך והדרך :

בר יוחאי עצי שטים עומדים, למורי יי הם לומדים, אור מפלא אור היקוד הם
יוקדים, הלא המה יורף מוריך :

בר יוחאי ולשדה תפוחים, עלית ללקוט בו מרקחים, סוד תורה כציצים
ופרחים, נעשה אדם נאמר בעבורך :

בר יוחאי נאזרת בגבורה, ובמלחמת אש דת השערה, וחרב הוצאת מתערה,
שלפת נגד צורריך :

בר יוחאי למקום אבני שיש, הגעת לפני אריה ליש, גם גלת כותרת על עיש,
תשורי ומי ישורך :

בר יוחאי בקדש הקדשים, קו ירוק מחדש חדשים, שבע שבתות סוד חמישים,
קשרת קשרי ש"ן קשריך :

בר יוחאי יו"ד חכמה קדומה, השקפת לכבודו פנימה, ל"ב נתיבות ראשית
תרומה, את כרוב ממשח זיו, אורך :

בר יוחאי אור מפלא רום מעלה, יראת מלהביט פי רב לה, תעלומה ואין קורא
לה, נמת עין לא תשורך :

בר יוחאי אשרי יולדתך, אשרי העם הם לומריך, ואשרי העומדים על סודך,
לבושי חשן תמיד ואוריך :



אמר רבי עקיבא

אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין ומי מטהר אתכם,
אביכם שבשמים, ואמר (ירמיה יז, יג): מקנה ישראל ה', מה מקנה מטהר את
הטמאים אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל.

ואמרתם כה לחי

ואמרתם כה לחי רבי שמעון בר יוחאי

איש אלקים קדוש הוא אשרי עין ראתהו: לב חכם ישכיל פיהו אדוננו בר יוחאי
ברוך הוא מפי עליון קדוש הוא מהריון: מאור גליל העליון אדוננו בר יוחאי
גבור ואיש מלחמה בדת תורה תמימה: מלא מדע וחכמה אדוננו בר יוחאי
דרש כל תעלומות בעז ותעצומות: עלה מעלות רמות אדוננו בר יוחאי
החבא בתוך מערה מפני הגזרה: שם למד סתרי תורה אדוננו בר יוחאי
ושם נכרא מעין לו וחרוב למאכלו: מה טוב חלקו וחבלו אדוננו בר יוחאי
זכר צדיק לברכה דין ריכא ובר ריכא: זכה ורבים זכה אדוננו בר יוחאי
חדש כמה הלכות הן במשנה ערוכות: זה המרגיז ממלכות אדוננו בר יוחאי
טהר את עיר טבריה עשה אותה נקיה: הודו לו מן שמאי אדוננו בר יוחאי
ידע כל הנסתרות דבריו עושים פרות: בטל כמה גזרות אדוננו בר יוחאי
כל ימיו אשר חיה אות הקשת לא נהיה: כי הוא אות עולם היה אדוננו בר יוחאי
לכל ישראל האיר בסוד תורה הבהיר: כאור החמה מזהיר אדוננו בר יוחאי
מקום בחר בשמאי עם הנביא אחיה: זה מבני עליה אדוננו בר יוחאי
נחמד מאד למעלה זכה ליקר וגדלה: כתר עליון לו נגלה אדוננו בר יוחאי
סיני סיני לו נקרא ארי שפחבורה: ממנו תצא תורה אדוננו בר יוחאי
עשה שבעים תקונים וקרים מפנינים: כם תקן העליונים אדוננו בר יוחאי
פתח פיהו בחכמה הוציא אור תעלומה: תקן ונהרי חמה אדוננו בר יוחאי
צדיק סוד עולם גלה מדרש הנעלם: יכול לפטור העולם אדוננו בר יוחאי
קולו זמר עריצים ונהכרית את כל הקוצים: והציל הלחוצים אדוננו בר יוחאי
ראו פניו מאירים בשבתו עם חברים: עת גלה סוד נסתרים אדוננו בר יוחאי
שלום רב על משכבו מה טוב חלקו וטובו: דובר אמת בלכבו אדוננו בר יוחאי
תורתו מגן לנו היא מאירת עינינו: הוא ימליץ טוב עלינו אדוננו בר יוחאי



הספר הקדוש הזה

נדפס לזכות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי'

ויילדיהם

שלמה ומשפ', אלחנן חיים
ומשפ', מרים הטניא זיסל
ומשפ', שמשון ומשפ', נחמן
נתן, יצחק דוד, צבי, דודל לאה,
יוסף, מנחם, יחזקאל, מלנה.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי א-ל עליון בבני חיי ומזוני רויחג, ויזכו לרעות
רוב נחת הקדושה מכל יוצאי הלציהם, אמן כן יהי רצון